

ВИНДА ДЖОУНС

ГОЛЕМИЯТ
ЛОШ ВЪЛК

Приказни
романи

ЛИНДА ДЖОУНС

ГОЛЕМИЯТ ЛОШ ВЪЛК

Превод: Таня Найденова

chitanka.info

Моли знае, че трябва да бъде уплашена от тъмния непознат, когото среща в гората на Мейн. Но има нещо непреодолимо властно в неговия поглед, нещо, събуждащо надежда в неговия допир, което я кара да забрави предпазливостта, за да разбере дали любовта няма да ѝ помогне да намери най-добрия път към къщи.

ПЪРВА ГЛАВА

— И не се отклонявай от пътя.

Моли пое кошницата от майка си и кимна покорно.

— Само един господ знае какво има в онези гори. Можеш много лесно да се загубиш.

Моли се усмихна. Майка ѝ работеше упорито, но се притесняваше твърде много. Краткият път, който Моли използваше до къщата на баба си, спестяваше време, а и нямаше причина да тревожи майка си, като ѝ открие тайната си.

Мери Кинкейд се усмихна, вярвайки, че Моли е покорна дъщеря и пристегна качулката на червената ѝ кадифена пелерина.

— Съжалявам, че трябва да ходиш всеки ден, но баба ти е страшно упорита. Само ако бе пожелала да остане при нас, докато се оправя...

— Но аз нямам нищо против — прекъсна я Моли, като целуна майка си по бузата. — Обичам да се разхождам, а и напоследък времето е много приятно.

Не можеше да каже на майка си, че обича самотните разходки през гората, когато имаше възможност да наблюдава смяната на сезоните, особено когато пролетта преминаваше в тихото знойно лято. Тогава не се налагаше да тича от къща на къща и да разнася хляба, който майка ѝ бе изпекла, нито пък да бърза, за да свърши по-скоро с някоя работа в къщи или пък да изпере нечии чужди дрехи. Въпреки всичко се справяха добре след смъртта на баща ѝ. Жените от семейство Кинкейд работеха много.

Краткият път през гората беше за Моли като истински скъп подарък, начало на поредния изнурителен ден, но Моли с нетърпение очакваше тези минути, когато необезпокоявана можеше да се любува на тихото спокойствие и красотата на гората.

Момичето пое по пътя и продължи по него, докато премина първия завой, откъдето вече не можеше да бъде забелязана от къщата, а на известно разстояние по-надолу минаваше тесният и рядко

използван път, който водеше на юг към Ванора Пойнт. Само след миг Моли сви от главния път и навлезе в сенките на огромните дървета, като продължаваше да навлиза все по-навътре в гората. Тук се виеше едва забележима тясна пътечка, която отвеждаше Моли до къщата на баба й. През широко разперените клони на белите борове струеше светлина, а слънчевите лъчи образуваха причудливи сенки по пътечката. След като навлезе дълбоко в гората, Моли забави крачка. Не й харесваше, че се налагаше да моли майка си, но пък това бе съвсем невинна лъжа. Времето, което й оставаше, Моли прекарваше с баба си, упорита, твърдоглава и любяща старица; тези качества бе наследил и единственият й син, бащата на Моли.

Червената кадифена пелерина, която носеше Моли, беше подарък от баба Кинкейд. Тя беше единствената разкошна дреха в гардероба й. Дрехите й бяха най-обикновени, но удобни, цветовете бяха съвсем семпли — сиво и кафяво, с изключение на бялата блузка. Майка й винаги казваше, че с огненочервената си коса, наследствена черта на всички жени от семейство Кинкейд, която се спускаше на разкошни къдрици по гърба й, Моли не се нуждаеше от ярки дрехи. Баба й обаче не беше съгласна, затова похарчи известна част от спестяванията си за червеното кадифе. Моли толкова обичаше червената си пелерина, че я носеше постоянно.

Бабата и майката на Моли често спореха за много неща. Моли подозираше, че това е причината по-възрастната мисис Кинкейд да откаже да се премести в града. Не защото толкова обичаше къщата, в която бе живяла с покойния си съпруг, дядото на Моли, който бе починал преди повече от десет години, не и защото искаше да покаже своята независимост. Възрастната мисис Кинкейд просто не искаше да живее със снаха си. Вероятно с това целеше да нарани Мери Кинкейд и да направи живота й по-труден, отколкото беше.

Моли не откъсваше очи от пътеката пред себе си, докато навлизаше в по-мрачната и гъста част на гората. Това беше като че ли друг свят, толкова далече от монотонното й ежедневие в Кингспорт. Моли бе убедена, че гората крие някаква магия. Понякога чувстваше, че тази магия е добра, но в други случаи я побиваха студени тръпки. Моли обаче не се страхуваше от непознатата магия или че ще се загуби — не и докато не се отклонеше от тясната пътечка.

— Какво носиш в кошницата?

Думите прозвучаха ясно и отчетливо отнякъде съвсем наблизко. Моли се обърна рязко, но не видя никого.

— Кой е там?

Не виждаше нищо друго, освен високите, дебели дървета, които я заобикаляха. Сърцето ѝ ускори ритъма си, докато погледът ѝ трескаво търсеше собственика на гласа.

— Кой е там? — извика отново.

Моли долови стъпките на непознатия миг преди да го види. Той се приближи и застана между два високи бели бора. Бе облечен в прости ловджийски дрехи — карирана риза и дебели панталони, вълнена жилетка и големи, стабилни ботуши — освен това имаше тежка карабина, която обаче непознатият държеше с лекота. Бе висок и тъмнокос, но това, което поразя Моли най-много, бе зловещата усмивка, която заигра на устните му.

— Какво има в кошницата?

Непознатият повтори въпроса си и се облегна нехайно на едно дърво. Моли сведе поглед към кошницата, която стискаше в ръцете си. През ума ѝ за миг премина мисълта за бягство, но в следния миг я отхвърли. Мъжът пред нея очевидно бе много силен, с дълги здрави крака, имаше широки рамене и бе с цяла глава по-висок от нея. Моли нямаше никакъв шанс да избяга от него с тежката си пола и широка пелерина.

— Хляб и вино, малко сирене и риба. Това е всичко.

Моли вдигна смело поглед към непознатия; тя познаваше всички в Кингспорт, беше сигурна, че никога не е виждала този мъж.

— Наистина ли? — Изглежда, той проявяваше съвсем обикновен интерес, в гласа му не се долавяше заплахата. — Аз пък имам само малко твърд хляб и парче свинско.

Моли пристъпи крачка напред, за да разгледа по-добре лицето на непознатия, който странно я заинтригува. Любопитството ѝ придаде смелост.

— С удоволствие бих поделила храната с вас, но тя е за баба ми, която в последно време не се чувства добре.

Лицето му имаше грубо изсечени черти и високи скули. В израза на лицето му имаше някаква острота и твърдост, която не се смекчаваше от безрадостната му усмивка, а само още повече се

подчертаваше от пронизателните зелени очи. Тъмнозелени очи, които изглежда, принадлежаха тук, на тази гора.

— Много неприятно — изръмжа той.

— Казвам се Моли Кинкейд — започна тя, като се надяваше той също да се представи.

Непознатият изглеждаше като скитник, като човек, който не се задържа на едно място. Това впечатление се усили, когато Моли спря поглед на раницата на гърба му и карабината. Тя чувстваше, че в този мъж има нещо диво и животинско, въпреки хубавите дрехи и добре поддържаното оръжие.

— Какво правиш в тази гора, Червенокоске? Загубила ли си се? Ще бъда повече от щастлив да ти помогна да намериш пътя си, за определена цена.

Моли не попита каква цена би поискал непознатият, вместо това пристъпи още една крачка напред. Само една крачка.

— Не съм се загубила. От главния път до къщата на баба води тясна пътечка. Пътят има формата на буквата L, а пътечката върви направо, така пристигам при баба по-рано. Докато стоя на пътечката, няма да се загубя.

— Разбирам — отвърна той с нисък, плътен глас.

Той не беше никакъв скитник, помисли си Моли. Преди всичко, черната му коса съвсем наскоро е била подстригвана. Тя не бе по-дълга от яката на ризата му, но бе подрязана прецизно и равно. Любопитството на Моли надделя над добрите ѝ намерения.

— Не мисля, че сме се срещали преди, а аз познавам всички в Кингспорт.

Той отново се усмихна, като разкри два реда красиви, здрави бели зъби, което накара Моли незнайно защо да потрепери.

— Имам къща южно от селото.

— На юг от селото няма нищо друго, освен Ванора Пойнт и къщата на семейство Тревелиън — предизвика го Моли.

Усмивката не слезе от лицето му.

— Точно така.

Внезапно Моли разбра кой беше непознатият. Господи, колко истории беше чувала, истории, които се шепнеха от ухо на ухо...

— Вие сте Улф Тревелиън — прошепна тя.

— Точно така.

Усмивката му бавно се стопи, а зелените му очи помръкнаха. Моли разбираше, че трябва да бяга, поне да се опита да използва тази възможност, въпреки че Улф Тревелиън без съмнение бе по-бърз от нея и ако решише да я преследва, със сигурност щеше да я хване. Той обаче не изглеждаше като човек, който би я преследвал в гората, въпреки историите, които бе чувала за него, въпреки факта, че когато зелените му очи се спираха върху нея, кръвта се смразяваше в жилите ѝ. Господи, ако майка ѝ узнаеше... но майка ѝ никога нямаше да узнае.

— Приятно ми е, мистър Тревелиън. Как сте? — Моли се поклони учтиво.

Отговорът ѝ очевидно го изненада. На лицето му за миг се появи удивление, но бързо изчезна.

— Добре, благодаря, Червенокоске — отвърна сухо той. — А ти?

— Аз също.

Усмивката отново се върна на лицето му, по-малко мрачна от преди малко и по-малко заплашителна.

— Напуснах Ню Йорк сити, за да избягам от условностите на обществото, а ето че тук, всред гората, водим съвсем светски разговор. Изненадваш ме, Червенушке. Не си ли чувала за мен? Майка ти не те ли е предупреждавала колко съм опасен?

Моли се смути. Опита се да се преструва, че няма представа за репутацията му, но същевременно разбираше, че не може да лъже.

— Е, да, чувала съм някои доста шокиращи истории и майка ми наистина ме предупреждаваше за теб.

— Тогава защо си още тук?

Добър въпрос. Тя самата би трябвало да си го зададе.

— Не знам. Може би не вярвам на всичко, което чувам, мистър Тревелиън.

— Наричай ме Улф^[1].

Моли се усмихна. По някакъв странен начин името му отиваше.

Той приличаше на разбойник и тя не се съмняваше, че Улф можеше да бъде много опасен. Но не и спрямо нея. Моли чувстваше инстинктивно тази увереност, нещо, което не можеше да си обясни.

— Трябва да тръгвам, Улф. — Моли отстъпи две крачки назад. — Баба ме чака.

— За да ѝ занесеш хляба, виното и рибата — добави той спокойно.

— И сиренето.

Той я гледаше толкова странно, в зелените му очи проблесна нещо и в миг угасна.

— Не се отклонявай от пътеката — предупреди я той.

— Няма.

Той ѝ обърна гръб, а Моли продължи по пътеката. Случайната среща с Улф Тревелийн странно я вълнуваше.

— Червенокоске?

Моли се обърна с лице към него. Той вече изчезваше в сенките на високите дървета, които, като огромни чудовища, бяха готови да го погълнат всеки момент.

— Всеки ден ли минаваш по този път?

— Да — отвърна тя, като повиши глас, така че той да може да я чуе. — Ще те видя ли отново?

Измина известно време, преди той да отговори, а отговорът му долетя до нея като въздишка.

— Вероятно не.

Улф изчезна между дърветата. Думите му прозвучаха глухо и слабо, като едва доловимо ехо и усмивката на Моли се стопи.

Къщата на баба Кинкейд бе обърната с лице към пътя, водещ към Кингспорт. Зад нея се простираше неизбродна гъста гора. Тясната пътека, по която вървеше Моли, бе същата, която баба ѝ сама бе проправила години по-рано, тъй като, също като Моли, бе нетърпелива и не обичаше да губи напразно времето си.

Днес Моли буквално тичаше колкото ѝ държат краката към къщата на баба си. Не трябваше да губи времето си и да разговаря с непознати в гората, без значение колко вълнуващо и интересно бе преживяването. Тя нямаше време да завързва нови запознанства, тъй като денят ѝ бе изпълнен със задълженията към майка ѝ и възрастната мисис Кинкейд. Те се нуждаеха от нея и на Моли не ѝ оставаше време да бъде ухажвана. Ето защо, почти на двадесет и четири годишна възраст, Моли все още не се беше омъжила.

Никога не бе ухажвана дълго и упорито като истинските красавици в града. Няколко ергени от Кингспорт бяха проявили интерес към нея, но това обикновено бяха по-възрастни мъже, които си търсеха съпруга, за да се грижи за дома им и дори за децата им. Вдовецът Пайл в продължение на няколко месеца бе доста

настоятелен, мистър Додсън също бе проявил по едно време интерес към нея, въпреки че бе достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща.

Моли не проявяваше дори и най-слаб интерес към тях. През последните три години бе използвала като извинение факта, че майка ѝ се нуждае от нея, за да им откаже. Преди това извинението беше болестта на баща ѝ.

Моли искаше един ден да се омъжи, но не, за когото и да е. Със сигурност не за човек, който си търсеше само икономка или готвачка.

— Съжалявам, че закъснях — извика тя, като отвори рязко задната врата.

Бабата на Моли седеше в любимия си стол с книга в скута и с топъл шал около крехките си рамене.

— Не си закъсняла, Моли. — Възрастната жена затвори книгата и вдигна към внучката си въпросително поглед. — Господи, страните ти са червени като пелерината. Добре ли си? Случило ли се е нещо?

Би било толкова лесно да увери старата жена, че денят не е различен от всеки друг, че нищо необикновено не се е случило, но баба Кинкейд виждаше всичко, а Моли не ѝ даваше сърце да я излъже.

— Срецнах един човек в гората. Един мъж. Мисля, че беше тръгнал на лов.

— Мислиш?

— Той носеше карабина, а на гърба си имаше раница, където сигурно си държи мунициите, освен това в нея имаше хляб и малко свинско месо.

— Откъде знаеш, че е носил хляб и свинско месо?

— Той ми каза.

Баба Кинкейд не беше прекалено страхлива като майката на Моли, но въпреки това изглеждаше много разтревожена.

— Трябва да се върнеш вкъщи по главния път, Моли. От години използвам тази пътечка и никога не съм срещала жива душа, да не говорим за непознати.

Моли постави кошницата на масата и започна да вади храната, която бе донесла.

— Е, той не беше съвсем непознат.

Настъпи миг на напрегната тишина. Моли се чувстваше много неловко, по гърба ѝ започнаха да лазят тръпки.

— Моли? — Баба й бавно се изправи на крака с помощта на полирания бастун и се наведе леко напред. — Кой беше този човек?

Моли се обърна с лице към баба си и й се усмихна невинно.

— Улф Тревелиън — отвърна тихо.

— Бог да ни е на помощ! — прошепна баба Кинкейд, като вдигна очи към небето и сложи ръка на сърцето си. — Той нарани ли те? Докосна ли те?

— Не — отвърна възмутено Моли. — Беше много учтив. Държеше се като истински джентълмен.

— Не си ли чувала какво се говори за него? Знам, че майка ти се стреми да ти спести неприятните истории, но...

— Чувала съм — отвърна Моли, а възрастната жена постави треперещата си ръка върху ръката на Моли. — Но това са просто приказки, бабо. Ключи, скандални истории.

— Но са верни. — Баба Кинкейд седна на стола до масата, като продължи да държи здраво ръката на Моли. — Познавах Джийн, майка й и баба й. Изминаха седем години от онази ужасна нощ. Когато това се случи, ти беше малка, а баща ти не искаше да научаваш за тези неща. Семейството на Джийн напусна Кингспорт скоро след като тя умря, затова много лесно бе да се забрави какво се случи. Бедната Джийн. Не можем да позволим истината да умре с нея.

— Никой не знае каква е истината — отвърна Моли.

— Защо една жена ще се самоубива в първата си брачна нощ? — прошепна баба Кинкейд. — Когато Джийн се хвърли от онази скала, все още бе с нощницата си, като че ли бе избягала право от спалнята. Някои казват, че Улф Тревелиън не е докарал жена си до самоубийство, а сам я е хвърлил от скалата. Никога няма да узнаем как точно е умряла Джийн, но със сигурност знаем, че Улф Тревелиън е отговорен за смъртта й.

Моли разбираше, че е по-добре да замълчи, отколкото да спори с баба си.

— Тогава сигурно е бил много млад. Винаги съм си мислила, че е по-възрастен, но след като го видях, разбрах, че не би могъл да е на повече от тридесет.

— Когато се случи трагедията, Улф беше на двадесет и четири години, пет години по-голям от Джийн. Да, наистина беше много млад тогава, но това не го прави по-малко виновен.

Моли искаше да увери баба си, че Улф Тревелиън не е толкова лош. Ако беше така, трябваше да разбере, би го почувствала, но от човека, който я бе срещнал в гората, не се излъчваше никаква опасност.

— Ела да се нахраниш — каза Моли. — Не трябва да водим такъв разговор, щом това те разстройва.

— Не съм разстроена.

Моли знаеше, че баба ѝ не казва истината. Гласът на възрастната жена я издаваше, тъй като потреперваше леко.

— Моли, скъпа — тънките старчески пръсти се склупиха около китката на Моли. — Не трябва повече да използваш пътеката през гората. Майка ти беше права, а аз сгреших, като те окуражавах. Господи, ако нещо ти се случи, никога няма да си го простя. — Баба Кинкейд отново обърна поглед към небето. — Трябва да ми обещаеш.

Моли се поколеба. Бе прекарала само няколко минути в компанията на Улф Тревелиън, но без съмнение това бяха най-вълнуващите минути в живота ѝ. Затова не можеше да даде на баба си обещание, което почти веднага след това щеше да наруши.

— Обещавам ти — започна тя внимателно, — че няма да се излагам на опасност. Господи — добави Моли бързо. — А ти какво ще правиш без мен? Ще бъдеш принудена да се преместиш в града и да живееш с майка ми, така и двете ще сте нещастни от това съжителство, а и съседите ще започнат да се оплакват — от виковете и от шума от тенджерите и тиганите, които ще започнат да хвърчат из къщи.

— Обещаваш ли ми? — баба Кинкейд я погледна подозрително.

— Обещавам — заяви тържествено Моли. Нямах да се изложи на опасност, като преминава през гората. Улф ѝ бе казал, че вероятно няма да се видят отново, а дори и ако дойдеше... ако дойдеше, нямах да ѝ стори нищо лошо. Моли беше сигурна в това, както бе сигурна, че собствената ѝ баба не би ѝ сторила зло.

— А сега започвай да се храниш — подкани отново тя възрастната жена, която в последно време бе отслабнала много. — Аз сама изпекох този хляб вчера вечерта. Разбира се, той не е толкова хубав като този на майка, но мисля, че ще останеш доволна.

Баба ѝ си отчупи парченце хляб и Моли знаеше, че независимо какъв бе вкусът му, винаги щеше да получи похвала за уменията си.

През останалата част от деня Улф броди из гората, която разделяше фамилията му дом от Кингспорт. Не успя да улови никакъв дивеч, но това нямаше значение, защото единственото, което искаше, бе да бъде сам, да остане известно време потопен в тихото спокойствие на гората.

Ню Йорк сити му бе омръзнал до смърт, с течение на времето му бе станало все по-трудно да се връща често в къщата си в Мейн. Работата му изискваше все повече време, а и светските ангажименти като че ли никога нямаха край. В Ню Йорк скандалът, свързан с брака му и ужасните събития от сватбената нощ преди седем години, беше отшумял. Обаче не бе забравен напълно. Понякога историите, които се разказваха за него, придаваха на Улф някакво мистериозно очарование. Лошата му репутация привличаше някои жени, обикновено глупави, хленчещи дами, които Улф презираше. Напоследък все повече отчаяни матрони направо се опитваха да напъхат дъщерите си в ръцете му.

Понякога му доставяше удоволствие да види как при появата му хората започваха да си шушукат, започваха да го обсъждат в частни домове, в бални зали, опушени библиотеки или в игрални домове. Тогава той нарочно преследваше нечия дъщеря, племенница или сестра само за да се наслади на шокираните изражения на останалите. Но удоволствието от тази игра не траеше дълго.

Нямаше нужда да подхранва слуховете в Кингспорт. През тези седем години не му се бе случвало да премине по улицата, без да се натъкне на хорското презрение. Жените се скупчваха и преминаваха на отсрещната страна на улицата, като не криеха страха си. Мъжете го проследяваха с очи, а в погледите им се четеше нескрита заплаха. Когато пребиваваше във фамилията къща, която поддържаше, въпреки че бе последният от семейство Тревелиън, той оставаше там или бродеше в гората около къщата. Нямаше причина да ходи в градчето и да става свидетел отново на същата реакция на хората.

Улф бе свикнал с тяхното презрение, дори го очакваше. Големият, лош Улф Тревелиън, който или беше убил жена си, като я бе хвърлил от скалата, защото не е могла да оправдае очакванията му в сватбената нощ, или я бе довел до самоубийство, като я бе изхвърлил от спалнята им, а тя бе предпочела смъртта пред живота като негова жена.

Беше ли се опитал да се защити преди много време? Изглежда беше, но без никакъв успех. Много скоро бе разбрал, че не може да се бори срещу общественото мнение. Пред себе си имаше две възможности — цял живот да се извинява и оправдава за онази нощ или да приеме репутацията си и дори да я използва в своя полза. А Улф не бе човек, който се извиняваше лесно.

Изненада се, когато срещна момичето с червената пелерина на тясната пътечка в гората. Във всеки случай бе невъзможно да отминеш и да не забележиш Моли Кинкейд, но червената пелерина го бе заинтригувала, един необичаен цвят сред гората и колкото повече приближаваше до нея, гледката толкова повече го омайваше.

Помисли си, че всичко започна като игра. Имаше намерение да я изплаши малко, да види колко време ще ѝ отнеме да осъзнае кой е той, колко време щеше да говори с него, преди да избяга ужасена по пътеката. Голямата къща и морето зад нея започваха да го отегчават, но все още не се чувстваше готов да се върне в Ню Йорк.

Но Моли изобщо не се бе изплашила. Нито когато го забеляза, нито по-късно, когато той ѝ каза името си. Тя изглеждаше толкова невинна с тези големи сиви очи и непокорни червени къдрици, които бяха излезли от червената качулка на пелерината, но Улф знаеше добре, че една истински невинна девойка би избягала от него като от самия дявол.

Моли Кинкейд бе повече любопитна, отколкото изплашена, именно любопитството надделя над невинността ѝ. Какви ли пороци притежаваше? Улф знаеше, че всеки има по някой порок. Склонност към пиене или комар. Може би суета или стремеж към пари или това, което може да се купи с тях. Може би стремеж към други, забранени удоволствия.

Улф добре познаваше всеки един от тези проблеми. Може би би било интересно да открие какъв общ порок имаха двамата с Моли Кинкейд. Може би ще бъде истински забавно да открие какъв недостатък притежаваше това момиче. Да поразузнае тук-там и да види какво ще излезе. С течение на годините Улф се бе убедил, че никой не можеше да бъде толкова откровен и безхитростен, както изглеждаше Моли.

Улф излезе от гората и пое по пътя, който водеше към къщата на семейство Тревелиън. Вече виждаше част от третия етаж и каменния

ъгъл на двукрилия покрив и прозорците с цветно стъкло. Дядото на Улф, този Тревелиън, който бе построил тази къща, очевидно бе мечтал да живее в замък, защото на пръв поглед къщата изглеждаше точно така.

За да се превърне къщата на Тревелиън в истински замък, липсваха само крепостен ров, подвижен мост и руса девица, затворена на третия етаж.

Улф все още не можеше да види скалата, но тя бе там, зад къщата. Улф я чувстваше като част от дома си. А далеч под къщата морето с рев се разбиваше в тази скала, като постоянно му напомняше за онази нощ, която завинаги промени живота му.

Докато Моли вървеше по пътеката и после по главния път към Кингспорт, в мислите ѝ постоянно бе Улф Тревелиън.

Майка ѝ винаги се опитваше да я защити, повече отколкото бе нужно. Моли понякога си мислеше, че това отношение на майка ѝ целеше да предотврати злословия и клюки, неподходящи за ушите на младо момиче.

Моли не бе толкова предпазена от тези неща, колкото си мислеше майка ѝ. Въпреки че бе невинна, тя съвсем не бе наивна или неосведомена. Ограничените ѝ познания се свеждаха до онова, което научаваше в няколкото следобеда, прекарани в компанията на други момичета на нейната възраст, по-точно Стела Уоруик и Хана Мередит. Стела бе омъжена от две години и имаше дете, момченце. Хана бе красавица, но и ужасна клюкарка, която не можеше да пази тайна дори и животът ѝ да зависеше от това.

И двете бяха споменавали Улф Тревелиън, въпреки че нито една от тях не го бе срещала. Лошата му слава продължаваше да го преследва, като дори бе затъмнила скандала от смъртта на жена му.

Моли не обръщаше много внимание на слуховете, но сега се опита да си спомни какво бяха казали момичетата тогава. Предполагаше се, че той е ужасен развратник, човек, който с лекота съблазняваше млади девойки и след това ги изоставяше, без да му мигне окото и никога не се сещаше отново за тях. Разбира се, нито една от двете не познаваше жена, която е била използвана по този начин от скандалния Улф Тревелиън. И двете бяха казали, че той е ужасно грозен, но Моли знаеше, че това не бе истина. Въпреки че у

него имаше някаква твърдост и грубост, той съвсем не бе грозен. Тревелиън имаше красиви очи, а грубо изсечените черти на лицето му го правеха да изглежда силен и мъжествен. Съвсем определено Улф Тревелиън бе един много красив мъж.

Хана и Стела бяха обрисували непознатия Улф Тревелиън като жестоко чудовище. А също и баба Кинкейд. Те всички говореха за човек, който едва ли нямаше рога на главата си, човек без душа. Моли изобщо не вярваше на тези приказки.

Не вярваше на тези ужасни неща, въпреки че той й се бе усмихнал заплашително и беше предложил да й помогне — за определена цена. Със своя нисък плътен глас я бе нарекъл интимно червенокоска и само споменът за това я караше да потреперва от непозната възбуда.

— Върнах се — извика Моли и отвори вратата на къщата, в която живееха с майка й.

Къщата беше удобна и се състоеше от три стаи. Голяма всекидневна, една спалня и кухня. Мебелите бяха съвсем обикновени, но винаги чисти, а килимите на пода бяха износени, но през зимата държаха топло. Моли обичаше да стъпва с боси крака върху тях.

Моли откри майка си в кухнята. Тя печеше хляб. Мисис Кинкейд бе заобиколена от хлябове — част от хляба бе опечен, друга част се печеше във фурната, а на масата втасваше тесто. Из кухнята се разнасяше апетитна миризма.

— Сигурно си тичала до вкъщи, толкова си поруменяла — отбеляза майка й с уморен глас.

— Така е — призна Моли. — Имам дрехи, които трябва да изпера и искам да започна колкото може по-скоро.

Моли въздъхна с облекчение, когато майка й не забеляза радостната нотка в гласа й. Никога не се вълнуваше, когато трябваше да се заеме с прането.

Моли окачи червената пелерина на куката недалеч от входната врата и се зае да помага на майка си в кухнята. Преди да се осъзнае, бе започнала да си тананика весело и майка й за пръв път я погледна подозрително.

[1] Вълк (англ.) — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Докато свиваше по главния път към тясната пътечка в гората, Моли почувства вина и угризение. Но вълнението и трепетното очакване надделяха.

Моли отново остави майка си да вярва, че тя се придържа единствено към главния път. Но ако го направеше, никога нямаше да срещне отново Улф Тревелиън. Моли изпитваше известно съчувствие към него, въпреки че той не бе човек, към когото можеха да се изпитват такива чувства. Всеки предполагаше най-лошото за него, някои дори го мразеха. Никога преди Моли не се беше съмнявала в достоверността на скандала, който хвърляше позорно петно върху репутацията на Улф, но след като го бе срещнала, след като бе застанала с него лице в лице, не преставаше да се чуди дали всичко, което говореха хората, е истина.

Той бе казал, че вероятно повече няма да се срещнат, но в сърцето си тя не му повярва. Щеше ужасно да се разочарова, ако той не се появеше някъде по пътеката, водеща към дома на баба Кинкейд.

Моли се усмихна. Животът ѝ бе толкова еднообразен, толкова монотонен, че случайната среща с един непознат бе за Моли най-вълнуващото събитие, което можеше да си спомни. Ако бе ухажвана по-настойчиво, ако в края на всеки изнурителен ден имаше силата да посети Стела или Хана или дори да пофлиртува с някой от местните ергени, които преди я бяха ухажвали, може би нямаше толкова лесно да се поддаде на опасния чар на Улф Тревелиън.

Моли продължи да върви по пътеката, унесена в мислите си и изведнъж го видя. Този път Тревелиън чакаше точно на пътеката и ако искаше да мине покрай него, Моли трябваше да изостави пътеката, и да заобиколи борове. Тя не бе толкова тясна, но Улф Тревелиън я изпълваше цялата с широките си рамене и дълги крака, разкрасени широко, като че ли се опитваше да прегради пътя ѝ и да ѝ попречи да продължи по-нататък.

— Здравей, Червенокоске.

— Здравей.

Моли спря на известно разстояние от него. Улф бе облечен като предишния ден, само че карираната риза бе в различен цвят, ако си спомняше добре. Той прегърна карабината си с такава любов, с каквато една майка би прегърнала детето си. Раницата, която носеше и предишния ден, висеше на рамото му. Той ѝ отправи лукава усмивка.

— Какво има в кошницата?

— Същото като вчера. Хляб, вино, сирене и риба. — Моли бръкна в кошницата и извади самун хляб. — Днес донесох повече храна, в случай, че си гладен и нямаш нищо друго, освен студен хляб и свинско.

Той не взе хляба, но облегна карабината на ствола на едно дърво и смъкна раницата от рамото си.

— Много любезно от твоя страна, Червенокоске. Но аз също дойдох подготвен.

Улф извади тънко одеяло и го разстла в краката си, точно на пътеката, след това извади от раницата бутилка и две малки чаши, които придържаше внимателно, докато сядаше в единия край на одеялото.

Моли не се бе помръднала от мястото си и когато Улф се настани удобно, вдигна настойчиво поглед към нея.

— Хайде, седни и вземи и хляба, ако искаш.

След миг на колебание Моли се приближи и седна в другия край на одеялото, като подви полата под себе си и отметна назад качулката на пелерината.

— Наистина не би трябвало да правя това — запротестира тя, но съвсем неубедително. — Баба ще се тревожи, ако закъснея.

Сърцето ѝ биеше бясно от възмущение и Моли се надяваше, че Улф няма да забележи, че е притеснена. Той можеше да вземе притеснението ѝ за страх, което не беше истина.

Тя постави хляба между тях в средата на одеялото като един вид бариера. Очевидно Улф не го бе грижа дали баба ѝ ще се притеснява.

— Хайде, пийни една глътка. — Улф отвори бутилката и напълни една от малките чашки почти до ръба.

— Какво е това? — попита тя, като пие чашката от ръката му.

— Бренди.

Улф наля и в своята чаша и изпи напитката на един дъх. Наля си и втори път, преди Моли да бе успяла да вдигне своята чашка до устните си. Тя първо помириxa подозрително напитката. Разбира се, от време на време получаваше по чаша вино с вечерята, но никога не бе пила нещо толкова силно като брeндитo на Улф.

— Пий, не се страхувай — подкани я Улф и тя вдигна чашката и едва докосна с устни алкохола, след това отново я свали в скута си.

— Не би трябвало да пия това — каза Моли, като остави брeндитo настрана. — Гладен ли си? — Тя отчупи парче хляб и му го подаде точно когато той изпи втората си чаша. — Надявам се, че обичаш сладък хляб. Сложила съм канела и стафиди.

— Значи сама си го направила — отбеляза той сухо и взе парчето хляб. Пръстите му едва докоснаха нейните и Моли бързо прибра ръка в скута си. — Изпий брeндитo ми, тогава и аз ще ям от хляба ти.

Моли взе отново чашката и неохотно я доближи до устните си. Пое съвсем малка глътчица, но тя бе достатъчна очите ѝ веднага да плувнат в сълзи. Брeндитo изгори гърлото ѝ. Без да се колебае, Моли върна чашката на Улф.

— Не мога да пия това.

Моли за миг си помисли, че той ще откаже да вземе чашката от ръката ѝ, а без съмнение щеше да го обиди, ако изхвърлеше останалата част от питието в гората. Помисли си, че ако проникне в корените на някое дърво, то можеше и да изсъхне.

— Защо не?

Улф се пресегна, но вместо да вземе чайката, склучи пръсти около нейните. Ръката му бе толкова голяма, че нейната се изгуби в нея. Пръстите му бяха дълги и силни. Ръката му беше топла, мека и силна, а от докосването му сърцето ѝ започна да бие така, че Моли се уплаши, че Улф ще го чуе. Зелените му очи блестяха толкова мрачно, че Моли не издържа и сведе поглед към силната му челюст, където нервно потрепваше мускул. Дали беше тик? Моли сведе поглед още по-надолу към шията му. Там пулсираше една вена в синхрон с ударите на сърцето му. За разлика от нейното, неговото сър, изглежда, не бе променило ритъма си.

Моли бе впила поглед в едно копче на жилетката му. Когато той най-сетне пое чашата от нея, пръстите му леко докоснаха обратната страна на ръката ѝ.

— Трябва да тръгвам. — Гласът ѝ бе слаб и несигурен.

— Толкова скоро?

В думите му не се долавяше никакво вълнение и Моли се укори вътрешно, че е такава глупачка. Докосването бе съвсем невинно. Той бе задържал ръката си върху нейната не повече от няколко секунди, а ето че тя се чувстваше така, като че ли той се готви да я целуне. Моли несъзнателно прокара език по устните си.

— Все още не съм опитал хляба ти. — Улф взе парчето хляб, което Моли му бе оставила и отчупи от единия му край. Не свали поглед от нея, докато поставяше парченцето в устата си и доизпи останалото бренди в чашата си. — Чудесен е, Червенокоске.

Моли изпита странното чувство, че той има намерение да изяде не хляба, а нея. Може би причината бе в очите му, каза си тя, които я наблюдаваха напрегнато, без да мигнат, като че се опитваха да я унищожат, да я парализират. Тя приличаше на плашлива сърна, а той бе вълкът, срещу когото нямаше никакъв шанс.

— Имаш една трошичка. — Моли докосна с пръсти бузата си.

Дългите му пръсти посегнаха да махнат трошичката, но Улф улучи другата буза.

— Не, ето тук. — Моли все още сочеше собствената си буза и Улф не успя и този път. — Малко по-надолу.

Улф отпусна ръце в скута си, очите му се присвиха.

— Защо не я махнеш ти?

Моли не се поколеба, коленичи и се приведе напред, не много, само колкото да достигне лицето му. Пръстите ѝ леко докоснаха страната му. Той със сигурност се бе избърснал сутринта, но въпреки това тя можеше да почувства лекото бодване на току-що наболите косъмчета. Кожата му бе топла, леко загрубяла, ефирното докосване на пръстите ѝ бе достатъчно сърцето ѝ отново да ускори ритъма си.

— Ето — каза тя, като отново зае предишното си положение. — Сега всичко е наред.

Той я гледаше така, като че ли знаеше нещо, което на нея ѝ бе неизвестно. Нещо важно. Нещо, което можеше да промени живота ѝ. Не бе прекарала дори и половин час с него, а вече чувстваше, че се бе случило нещо наистина от голямо значение.

Улф я гледаше така, като че ли се готвеше да я изяде, като че ли бе такъв, какъвто го бе описвала майка ѝ, когато я бе предупреждавала,

че в него има заплаха, за което ѝ бяха говорили и Хана и Стела. Въпреки това Моли вярваше на Улф Тревелиън. Това доверие бе в противоречие с всичко, което бе чувала за него, в противоречие дори със собствения ѝ здрав разум.

— Изчервяваш се.

— Не е вярно. — Моли се опита да се защити, но без полза. Разбира се, че се изчервяваше, чувстваше как страните ѝ горяха.

— Щом така казваш.

— Не би трябвало да ми се подиграваш. Не е учтиво.

Улф вдигна учудено вежди, като че ли не можеше да повярва, че тя се осмелява да му говори толкова смело. Изненадата го направи някак си по-уязвим, по-човечен и Моли широко се усмихна.

— Не се изненадвай толкова — каза тя, като си отдъхна с облекчение. — Никой ли не ти е казвал, когато се държиш грубо?

— Никой — отвърна той с дълбок глас.

— Може би в противен случай и маниерите ти биха били по-добри. — Моли не искаше думите ѝ да прозвучат обвинително, но така се получи.

— Маниерите ми ли?

— Да.

Той, изглежда, се замисли над думите ѝ и ако преди малко лицето му имаше изненадано изражение, то в миг изчезна. Моли забеляза как по него премина сянка и то придоби безстрастно изражение.

— Много неща мога да върша, Червенокоске, но никога не съм се славил с добри маниери.

— Какво откровение! — Усмивката ѝ стана още по-широка.

Не попадна в капана му и не го попита точно с какво е известен и какво може да прави добре. Погледът на Улф подсказваше, че и двамата знаят много добре какво искаше да каже.

Едно едва доловимо трепване, едно леко присвиване на мускулите подсказа на Моли, че Улф се готвеше да се наведе напред, да я доближи, а тя не бе готова за още едно негово докосване, дори и най-лекото.

— Наистина трябва да тръгвам.

Този път Моли се изправи на крака и взе кошницата си, която се намираше в края на одеялото. Улф не се помръдна от мястото си, затова Моли трябваше да заобиколи няколко дървета, преди отново да

се намери на пътеката. Хвърли поглед през рамо и видя, че той не се беше помръднал, седеше на одеялото с гордо изправен гръб и чакаше.

— Червенокоске?

Тя се обърна с лице към него и го погледна с очакване.

Той ѝ хвърли поглед през рамо.

— Благодаря за хляба. Не се отклонявай от пътя.

— Няма нужда да ми благодариш, Улф. Ще вървя само по пътеката. — Моли се усмихна. — Благодаря ти за брендите. Съжалявам, че не ми хареса.

Тревелигън изръмжа нещо под нос. Дали беше „Аз също съжалявам?“ Моли не бе сигурна. Той отново ѝ обърна гръб.

— Улф?

Когато чу името си, той трепна за момент, след това се обърна към нея.

— Утре ще дойдеш ли пак? — Моли разбираше, че не би трябвало толкова очевидно да издава нетърпението си, но не можеше да се сдържи.

— Ще дойда — отвърна той. — И не забравяй, не се отклонявай от пътеката. Не искам да се загубиш.

Моли се обърна и продължи пътя си, а когато му обърна гръб и той не можеше да види, усмивката ѝ стана по-широка. Днес бе прекарала с него твърде много време, но пък баба ѝ щеше да си помисли, че е вървяла по главния път и затова нямаше да се тревожи.

Моли се затича, просто за всеки случай.

Улф не би могъл да я поквари с питието си, това бе сигурно. Когато бе опитала брендите, реакцията ѝ бе мигновена — очите ѝ се бяха напълнили със сълзи, устата ѝ гореше. Бе реагирала и когато той я докосна, реакция много по-силна, отколкото можеше да предизвика каквото и да е бренди. Той бе докоснал пръстите ѝ случайно и съвсем леко, но Моли бе затаила дъх и го бе погледнала с най-чистите, най-светлите питащи очи, които бе виждал някога. Няколко минути по-късно, когато бе махнала трохата от лицето му, страните ѝ се покриха отначало с лека руменина, която постепенно премина в яркочервено.

Чу я, че идва, още преди да зърне развяната червена пелерина. Господи, тя си тананикаше нещо, докато бързаше по пътя към Кингспорт. Моли носеше с лекота вече празната кошница, червената

качулка беше отметната назад, така че чудесните червени къдрици бяха изцяло изложени пред погледа му.

Косата ѝ имаше много необичаен червен цвят — не беше нито кестенява, нито руса с червеникав оттенък. Разкошни и меки, червените къдрици се виеха около румените ѝ страни и достигаха чак до гърдите ѝ. Улф можеше ясно да си представи, че ако махне пелерината, тези чудесни гъсти къдрици ще стигнат чак до кръста ѝ, представяше си как заравя лицето и ръцете си в тях.

Улф затаи дъх, докато минаваше покрай него, без да подозира за присъствието му. Моли не биваше да знае, че той я наблюдава. Че бе я чакал да се върне. Защо бе очарован от едно провинциално момиче като Моли Кинкейд? Тя бе съвсем различна от жените, които познаваше, това бе истина, но не бе всичко. Тя знаеше кой и какъв бе той и въпреки това не се страхуваше.

Моли бе спряла на пътеката и се любуваше на една красива богородичка. Наведе се да я откъсне и в миг огнените къдрици закриха лицето ѝ. Моли гледаше на света с доверие и доброта като наивен ангел. Беше пълна противоположност на Улф. Но въпреки всичко в нея бе доловил някакво сродство; може би някаква искрица в очите ѝ, което му подсказваше, че в нея има нещо повече, че е по-различна, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Вече знаеше какъв бе порокът ѝ, знаеше как може да я подкупи и съблазни. Тя бе затаила дъх, когато той докосна ръката ѝ и дори не го бе осъзнала. Когато докоснаха лицето му, пръстите ѝ леко потрепераха, а в докосването и в погледа ѝ имаше копнеж. Може би тя все още не разбираше ясно, че го желае, може би не разбираше точно какво иска, но въпреки това истината бе тази.

По дяволите, той също я желаше и точно това за него бе напълно необяснимо. Не по-разбираемо от факта, че изпитваше желание да я наблюдава скрито, да я чака да се върне от посещението при баба си и да я проследи по пътя до вкъщи. Не можеше да обясни, дори на себе си, защо чувстваше такъв импулс да следва Моли през гората, като винаги пред погледа му беше червената ѝ наметка, докато тя поеме по пътя към Кингспорт.

С удоволствие би я последвал и по-нататък, чак до дома ѝ, по улиците на Кингспорт, с удоволствие би наблюдавал невинната

усмивка на лицето ѝ, с удоволствие би направил всичко това, ако не се страхуваше, че ще го видят и ще го разпознаят.

Улф Тревелиън не бе добре дошъл в Кингспорт и никога нямаше да бъде. Джийн беше една от тях, една от жените в този град, а той не бе нищо повече от арогантния син на един богаташ и бе отговорен за смъртта ѝ.

Това никога нямаше да се промени.

Улф се обърна и пое по пътя към къщи, като кроеше планове за следващата си среща с Моли.

— Какво ти е?

Моли вдигна рязко глава и погледна към майка си.

— Нищо.

— Тогава защо заши ръкавите на ризата на мистър Хенсън заедно?

Моли сведе поглед към дрехата в скута си и видя, че наистина беше зашила единия ръкав за другия.

— Предполагам, защото съм изморена. Денят бе дълъг и изморителен.

Мери Кинкейд кимна и Моли разбра, че денят за майка ѝ не бе по-малко изморителен. Тя не си бе почивала в компанията на красив и интригуващ мъж.

— Ще се омъжиш ли отново?

Мери бе истински шокирана от въпроса на дъщеря си, очите ѝ се разшириха от изумление.

— Защо ми задаваш такъв въпрос?

Моли само сви неопределено рамене.

— Още си млада и можеш да си намериш съпруг.

— Обичах баща ти.

Моли остави ризата в скута си и прекъсна работата си за момент.

— Обичаше ли го, когато сте се оженили, или любовта е дошла по-късно?

Очите на Мери заблестяха и се оживиха, когато заговори за покойния си съпруг.

— Обожавах го, преди той изобщо да знаеше, че съществувам. Да, много го обичах.

Изражението на Мери стана подозрително, тя присви очи и стисна здраво устни.

— Моли, има ли нещо, което не си ми казала?

Моли успя някак си да симулира искрена изненада и да погледне майка си с широко отворени очи.

— Разбира се, че не. Но аз... е, сигурно един ден ще се омъжа и искам да знам какво мога да очаквам.

— Какво ще правя тогава без теб? — Въздъхна Мери и хубавите ѝ черти се смекчиха. — Затова ли искаш да се омъжа повторно, за да се почувстваш свободна да се омъжиш и ти?

— Не казах, че искам да се омъжиш повторно, мамо, просто попитах дали си мислила по този въпрос?

Мери Кинкейд все още беше привлекателна жена, по слепоочията ѝ едва-едва се забелязваха първите бели коси, а по красивото ѝ лице ситните бръчици се забелязваха само около очите.

— Не знам, Моли. Никога не съм се замисляла сериозно за това.

— Мистър Хенсън ти хвърляше по някой поглед по време на неделната служба в църквата.

— Питал се е дали ризите му са вече готови — отвърна малко рязко Мери. — Нищо повече. А сега, да се залавяме отново за работа.

Моли разши шевовеите, които свързваха двата ръкава на ризата на мистър Хенсън.

— Все още не си отговорила на другата част от въпроса ми.

— Каква друга част? — попита разсеяно Мери.

Моли въздъхна. Трябваше ли да се държи толкова безцеремонно с майка си? Не искаше да предизвика подозрение, но кого друг да попита?

— Как ще разбера, когато се влюбя?

Този път Мери не вдигна поглед от работата си.

— Просто ще разбереш — отвърна тя уверено.

Това не беше много задоволителен отговор. Моли се намръщи и продължи да бодне с иглата в твърдия памучен плат.

— Когато този миг дойде — започна тя тихо, — ще се чувствам ли различно? Искам да кажа, ще чувствам ли промяна вътре в себе си?

Мери остави дрехата, която шиеше, в скута си и вдигна поглед.

— Моли Елмира Кинкейд, да не би някое от момчетата в Кингспорт да ти е завъртяло главата?

— Не, мамо — отвърна бързо Моли, отговорът ѝ бе напълно убедителен. Благодарни мислено на бога, че Улф не беше момче и не беше от Кингспорт. — Просто исках да знам.

— Любопитството не е хубаво качество за едно младо момиче. Може да ти докара много неприятности. — Последните думи Мери изрече със строг и назидателен тон и Моли разбра, че разговорът е приключил.

На светлината на огъня Моли махна и последните остатъци от погрешно направените бодове върху ризата и започна да шиє отначало. Този път запази мислите си за себе си.

Обектът на мислите ѝ бе единствено Улф Тревелиън. Лицето му без усилие изникваше пред погледа ѝ — грубо изрязаните красиви черти, дълбоките зелени очи, гарвановочерната му коса, която непокорно падаше на челото му. Моли отново и отново си спомняше докосването на ръката му, лицето му, което за миг бе докоснала с пръсти. Леко задебелялата и топла кожа.

Само мисълта за него предизвика топлина по цялото ѝ тяло и накара сърцето ѝ отново да ускори ритъма си, както бе станало онзи следобед. Моли никога не бе ухажвана истински и със сигурност никога не бе изпитвала такова вълнение, когато си мечтаеше за някого, затова не бе сигурна как да си обясни чувствата към този мъж. В момента бе сигурна само в едно — на този свят нямаше друг мъж като Улф Тревелиън.

Когато Моли отново обърна внимание на работата си, забеляза, че е зашила ризата заедно с полата си и се зае да оправи грешката си, без да привлича вниманието на майка си.

Може би баба Кинкейд можеше да ѝ обясни какво представлява любовта.

Улф бе впил немиждащ поглед в огъня, който без нужда бе запалил в тази топла нощ. Бе се отпуснал в любимото си кресло в своята спалня, наслаждаваше се на самотата си, на дебелия пур и на чашата с бренди.

Дните му започваха и свършваха по един и същ начин. Никога не се нуждаеше от повече от няколко часа сън през нощта, но обикновено по това време бе или заспал, или беше на път. Това, от което имаше нужда в момента, бе един спаринг-партньор и няколко рунда на

боксовия ринг. Боксът през последните пет години се бе превърнал за него в начин да излее насъбраните яд и недоволство в един свят, където един мъж не можеше вече да изрази тези чувства по някакъв физически начин. Ездата в парка никога не бе му се струвала достатъчно изморителна, нито пък имаше достатъчно търпение, що се отнася до тениса, но един боксов мач в спортната зала на скъпия клуб, в който членуваше, бе достатъчен отново да се почувства в добра форма.

За сегашното си състояние можеше да вини единствено онова странно момиче Моли Кинкейд. Тя се бе настанила в съзнанието му и откакто я бе срещнал, не бе в състояние да мисли за нищо друго.

Улф изпъна крака и дръпна дълбоко от пурата. Жените обикновено бяха толкова предсказуеми, но не и Моли. Толкова ли бе привикнал към разглезените нюйоркски дами, че бе забравил какво представлява една истинска жена, или Моли наистина бе така неповторима и загадъчна, както изглеждаше?

Улф обърна поглед към огромното високо легло. Когато бе във Ванора Пойнт, винаги спеше сам. Тогава защо голямото легло изведнъж му се стори толкова празно?

Не се нуждаеше от спаринг-партньор, а от Моли Кинкейд. В това легло. Гола. И негова.

Улф се усмихна. Моли бе просто една жена, а той се поддаваше на магията на Ванора Пойнт. Трябваше да си признае, че тя дори не беше най-красивата жена, която бе срещал. Моли имаше твърде големи очи, а когато не се изчервяваше, бе твърде бледа, освен това бе и доста ниска...

Улф продължи да изброява недостатъците на Моли чак докато настъпи утрото, но леглото продължаваше да изглежда твърде голямо и празно, за да си легне сам в него.

ТРЕТА ГЛАВА

Улф тръсна одеялото, преди да го разстеле на същото място, където го бе сложил предишния ден. Не след дълго Моли трябваше да се появи.

Тревелиън не можеше да си спомни кога за последен път бе чакал с нетърпение жена. Когато осъзна с какво нетърпение очаква Моли, по устните му се плъзна усмивка. Възбуждаше го играта, новото предизвикателство, каза си той, а не жената.

Улф познаваше жените. Знаеше какво искаха и какво презираха в един мъж. Дори преди онази съдбоносна нощ, когато бе обявен за безмилостен убиец, за него се носеха слухове, че е безчувствен и безсърдечен. За тази му репутация допринасяше и строго изсеченото му лице и стената, която издигаше между себе си и останалия свят, а това се отнасяше и за жените, които отвеждаше в леглото си.

Въпреки това съществуваха жени, които харесваха именно такива тайнствени мъже като него, а Улф винаги умееше да се справи с такива жени. Той не притежаваше обичайната привлекателна външност, която се харесваше почти на всички, но когато се наложеше, пускаше в ход дяволския си чар.

Мрачна усмивка изкриви устните му, когато осъзна, че продължава да дели живота си на две — отпреди и след онази нощ, но не пожела да размишлява върху този факт.

Имаше жени, които изпитваха тайно удоволствие да флиртуват с опасен мъж, а Улф не би отказал на нито една от тях удоволствието сериозно да ги изплаши. Интересът, който тези жени изпитваха към него, никога не траеше дълго, но той се бе научил да го използва в своя полза.

Парите също бяха от полза. Улф добре знаеше, че няма жена на този свят, която не би простила на един мъж всичко, стига състоянието му да бе достатъчно голямо. Улф не се считаше за циник. Просто смяташе, че отношението му към предполагаемия по-слаб пол е напълно реалистично.

Днес добре се бе подготвил за срещата си с Моли. В единия си джоб бе сложил тесте с карти за игра, а в другия гривна, украсена с диаманти и сапфири. Бе решен да разкрие всички слабости на Моли Кинкейд.

Докато Моли се появи на пътеката, с весело развяна червена пелерина, Улф бе заел мястото си от своята страна на одеялото, а пред него картите бяха подредени в любимата му игра *solitaire*.

— Здравей.

В тона, с който Моли го поздрави. Улф улови облекчението и нетърпението ѝ, че отново го вижда. Усмихна се и вдигна поглед към нея.

— Играеш ли карти? — Той бързо събра картите и ги постави на дланта си.

— Не. — Моли седна в другия край на одеялото, като остави кошницата на пътеката зад себе си.

Улф сръчно размеси картите, като нито за миг не откъсна поглед от лицето ѝ. Тя имаше големи очи, чисти и дълбоки, в които се оглеждаше душата ѝ. Кожата ѝ беше бледа, деликатна, подчертана от чудесната ѝ червена коса.

Улф сложи картите в средата на одеялото.

— Вземи си една карта. — Улф отдръпна ръката си назад. — Няма значение дали ще вземеш отгоре или някъде от средата.

Моли се поколеба, но след това протегна внимателно ръка, сякаш се опасяваше, че той всеки момент може да я сграбчи. Взе най-горната карта, както Улф бе очаквал, че ще направи, обърна я и я остави до другите карти. Беше асо. Съвсем бавно Улф обърна следващата карта. Четворка.

— Печелиш — каза той, като отново събра картите и ги размеси.

— Наистина ли?

— Искаш ли да опитаме още веднъж? — Улф отново постави картите между тях.

— Предполагам. — В гласа ѝ се долавяше копнеж.

Моли се пресегна и отново взе най-горната карта. Дама каро.

Улф обърна следващата карта. Осмица.

— Имаш късмет. Някои хора го имат, а някои не.

— Някои хора имат какво?

— Късмет.

Улф за пореден път събра картите и ги размеси с умение, което бе придобито в течение на години. Заинтригувана, Моли следеше играта на картите в ръцете му. Очевидно не се изискваше много, за да бъде впечатлена и да бъде предизвикан интересът ѝ. Моли гледаше като хипнотизирана бързите движения на ръцете му и още по-бързото движение на картите между пръстите му.

— Какво ще кажеш този път да направим играта малко по-интересна — предложи той, а Моли вдигна поглед от картите и го погледна право в очите.

— Как?

— Чрез един малък облог.

Той я караше да се чувства неудобно. Тя набръчка леко нослето си, толкова леко, че едва ли изобщо осъзна какво направи и присви също толкова леко огромните си сиви очи.

— Нямам нищо, което мога да заложа, а и освен това не е правилно.

— Не е правилно ли? — повтори Улф. — Как така?

— Това е комар, а да се играе комар е грях.

— И сега ми отказваш, защото нямаш какво да заложиш, или защото да се играе комар е грях?

Моли изглежда сама не можеше да си отговори на този въпрос. Тя се поколеба и се размърда неловко. Червената ѝ пелерина леко се разтвори, разкривайки пред погледа му меки женствени форми, което постави на изпитание търпението му. Нямаше нищо необикновено в бялата блузка, и простата кафява пола, но кръстчето ѝ бе толкова тънко. Той бе сигурен, че може да го обхване с двете си ръце. Гърдите ѝ образуваха две много съблазнителни заоблености под бялата блузка.

— Предполагам, че поради двете причини — отвърна предпазливо тя.

Улф остави картите точно в средата на одеялото и извади гривната от другия си джоб. Диамантите и сапфирите проблеснаха меко, уловили слънчевите лъчи, а когато той подхвърли гривната на одеялото, тя падна точно до картите, като издаде лек, галещ ухото звън.

— Ако изтеглиш по-силна карта, гривната е твоя.

Моли се приведе леко напред, за да разгледа бижутото по-добре, но не го докосна. Нещо повече, продължи да държи ръцете в скута си.

— Красива е — прошепна тя.

Всички жени обичаха красивите неща. Моли нямаше да се окаже изключение.

— Изтегли по-силната карта и е твоя.

Моли смело впи в него ясения си чист поглед.

— Казах ти, че нямам нищо...

— Ако аз изтегля силната карта — прекъсна я той, — искам да получа целувка от теб.

Улф очакваше да прочете изненада по лицето ѝ, но това не стана. Не видя нищо друго в изражението ѝ, освен спокойствие и разбра, че тя изобщо не бе изненадана. Този път, вместо да вземе най-горната карта, Моли разстла картите върху одеялото като ветрило. Вършеше това бавно и внимателно с тънките си деликатни пръстчета. Поколеба се малко, като леко докосна почти всяка от тях. Най-накрая изтегли една карта от средата и я обърна бавно. Осмица.

Улф бе възнамерявал отново да я остави да спечели, за да разбере дали Моли ще вземе гривната. Най-горната карта, тази, която би трябвало Моли да вземе, бе десетка. Втората, която трябваше да бъде за него, бе четворка. Бе готов за пореден път да загуби, тъй като бе сигурен, че щеше да получи целувката, за която копнееше.

— По дяволите! — измърмори той, като изтегли напосоки една карта от средата и я обърна. Двойка.

— О! — отговорът на Моли бе тиха въздишка и широко отворени от изумление очи.

— Вече ти казах, че имаш късмет и съм бил прав. — Улф взе с един пръст гривната и ѝ я подаде. Скъпоценните камъни отново отразиха светлината, преди бижутото да падне в скута ѝ.

Известно време Моли само гледаше гривната, най-накрая я взе с две ръце, като че ли бе някакво нежно цвете, което може да се счупи.

— Никога не съм виждала подобно нещо.

Улф не бе изненадан, че Моли имаше същата слабост към красивите бижута, подобно на всички представителки на нейния пол. Бе виждал жени, които имаха всичко, което можеше да си пожелае една дама, но бяха готови на всичко, за да притежават нещо толкова рядко и ценно като тази гривна, а Моли, по негови наблюдения, не притежаваше кой знае какво. Със сигурност никога не бе държала в ръцете си нещо толкова скъпо. Моли задържа в ръка гривната още няколко секунди, след това внимателно я постави до картите.

— Не мога да я взема.

— Но тя е твоя, ти си я спечели — настоя Улф.

Но Моли само се усмихна.

— Дори и да е така, какво да правя с нея? Да я нося на църковната служба в неделя? Не мисля, че е правилно, особено ако съм я получила по нечестен начин.

— Неща, получени по такъв начин, трябва все пак да се видят и да се опитат, нали така?

Моли се усмихна весело, като че ли той се шегуваше с нея.

— По такъв начин ли си получил това съкровище? С игра на карти?

— Гривната беше на майка ми.

Усмивката на Моли угасна и тя отметна с характерно само за нея движение глава назад. Няколко червени къдрици се пръснаха по раменете ѝ.

— Ето още една причина, поради която не мога да я приема. Това е фамилна вещ. Какво би си помислила майка ти, ако узнае, че залагаш нещо толкова ценно?

— Аз съм последният представител от семейство Тревелиън — отвърна Улф, като се чудеше как така разговорът придоби такава насока. — Нямам семейство. Вземи я.

Той отново хвърли гривната към Моли, ядосан, че тя не се държеше по начин, който бе очаквал. Моли се изправи бодро на крака, а гривната падна на одеялото.

— Сега трябва да тръгвам — каза тя малко припряно, като взе кошницата и бързо мина покрай него. Този път не си направи труда да го заобиколи, просто стъпи на одеялото и прескочи краката му.

— Червенокоске? — извика той, като скочи на свой ред, но тя вече се отдалечаваше по пътеката.

Тя се спря, обърна се и го погледна подозрително.

— Съжалявам, че се държах грубо — каза той, без да я поглежда.

— Всичко е наред.

— Искях да вземеш гривната, това е всичко.

Улф разбра, че тя не таеше лоши чувства към него, тъй като му се усмихна мило.

— Много си сладък.

Улф вдигна смаяно вежди.

— Сладък? — Никой не го бе наричал така... никога през живота му не го бяха наричали „сладък“.

Моли се обърна и продължи бързо по пътеката. Бе свалила качулката си и чудесната ѝ коса се разстилаше по гърба ѝ. Не бе попитала дали той щеше отново да дойде на следващия ден. Може би вече знаеше, че той нямаше да устои на изкушението.

Защо бе отказала да вземе гривната? А ако не е имала намерение да приеме, защо изобщо се съгласи да играе? По-късно му хрумна, че може би е искала да загуби.

— Не се отклонявай от пътеката, Червенокоске — прошепна той точно когато тя завиваше и изчезна в гората.

— Ти обичала ли си дядо? — попита Моли, като се опита въпросът да прозвучи колкото бе възможно по-невинно.

Баба Кинкейд бе приключила с обяда си, въпреки че според Моли не бе хапнала почти нищичко.

— Разбира се, че го обичах. Той беше добър човек.

Отговорът не бе по-добър от този на майка ѝ „сама ще разбереш“.

— Но как разбра, че го обичаш?

Баба Кинкейд се отдалечи от масата, взе вълнения си шал и бастуна си и се настани удобно в люлеещия се стол край огъня. Моли винаги бе чувствала баба си по-близка от собствената си майка. Мери Кинкейд имаше прекалено покровителствено отношение към нея може би защото Моли бе единственото ѝ дете и много пъти, когато се нуждаеше от съвет, Моли се бе обръщала към баба си. Баба Кинкейд бе разумна жена, която никога не се колебаеше да изкаже мнението си и понякога Моли чу чувстваше, че е по-лесно да бъде напълно откровена с баба си, отколкото с майка си.

— Любовта при мен не дойде изведнъж — каза баба Кинкейд, като се залюля леко в любимия си стол.

— Наистина ли?

— Бракът ни с дядо ти бе уреден от семействата ни. Едва познавах Майкъл, когато се омъжих за него. — Възрастната жена бе вперила поглед през прозореца към гъстата гора отсреща.

— Значи не си обичала, когато сте се оженили?

Дълго време баба ѝ не каза нищо, а Моли не искаше да прекъсва мислите ѝ.

— Уважавах го много, мислех си, че е разговорлив и весел, но не беше така. Не, в началото не го обичах. Любовта дойде по-късно.

Моли се отпусна на пода в краката на баба си.

— Но когато това се е случило, как си разбрала, че е истинската любов?

Баба Кинкейд ѝ хвърли подозрителен поглед. Проницателните ѝ очи като че ли виждаха и разбираха всичко.

— Днес си прекалено любопитна. Защо са тези въпроси за любовта?

— Искam един ден да се омъжа — отвърна Моли в опит да се защити. — Би трябвало да разбирам тези неща. Не е ли така?

В отговор баба Кинкейд се засмя.

— Разбира се, че трябва. Но за съжаление на въпросите ти не може да се намери лесен отговор. За всеки човек любовта е различна. Тя идва бавно, но понякога поразява човека като гръм. Може да дойде мощно и силно като приливна вълна. Може да дойде тихо и незабелязано. Има и някои нещастни души, които никога не срещат любовта.

— Колко тъжно. — Моли потрепери. Ами ако никога не познае истинската любов? Дали Улф Тревелиън някога е познавал любовта?

Като че бе прочела мислите ѝ, баба ѝ продължи.

— Но не трябва да се притесняваш за това, Моли. В теб има толкова много любов, тя блести в погледа ти. Никой мъж, който е обект на такава любов, няма да избяга или да не отвърне със същото. — Внезапно леката усмивка на възрастната жена се стопи. — Майка ти и аз не сме справедливи с теб, дете. Разчитахме твърде много на теб, а ти би трябвало да търсиш своя път в живота.

— Вие имате нужда от мен. — Моли постави ръка на коляното на баба си. — И колкото и да сте невъзможни, обичам ви и двете.

Моли почувства как тънките, деликатни пръсти галят косата ѝ.

— Може би е време да започнем сериозно да ти търсим съпруг, дете. Ти си толкова красива, че това едва ли ще бъде трудно.

Звучеше толкова делово, толкова неромантично. Да ѝ потърсят съпруг!

— Мислех си... мислех си, че може да срещна подходящия мъж, когато му дойде времето. Да го погледна и в същия момент да разбера, че това е мъжът за мен.

— Това се случва само в приказките, Моли — прошепна баба Кинкейд. — Само в приказките.

Моли остана при баба си по-дълго, отколкото бе възнамерявала, и когато си тръгна, затича по пътеката колкото сили имаше. Трябваше да разнесе хляба на клиентите и да зашие някои дрехи. Може би този ден ще се справи по-успешно от предишния, когато бе изгубила часове с ризата на мистър Хенсън.

Но беше сигурна, че през нощта отново щеше да потъне в мечти, както всяка нощ, откакто бе срещнала Улф. Беше глупаво да играе онази игра, но толкова ѝ се искаше да загуби. Как ли се чувства едно момиче, когато получава целувка от мъж? Това беше нещо, за което не можеше да попита майка си или баба си, но отчаяно искаше да разбере. Толкова просто щеше да бъде, ако бе помолила Улф да я целуне. Господи, какво ли щеше да си помисли за нея?

Ако Улф я целунеше, може би щеше да разбере дали това, което изпитваше към него, наистина е любов.

Моли почти бе излязла на пътя, когато дочу нещо. Някакъв шум, дълбоко в гората, шум, който не би трябвало да съществува. Вместо да хукне да бяга, Моли спря и се обърна с лице към тъмните сенки на гората по посока на звука. Не можа да види нищо друго, освен дървета и сенки, а в краката си — няколко разцъфнали богородички.

Моли остави празната кошница на земята и пристъпи няколко крачки встрани от пътеката. Облегна се с едната си ръка на един бял бор, послуша се с надежда да чуе отново звука, но наоколо бе съвсем тихо.

— Улф? — прошепна тя.

Сърцето ѝ започна да блъска силно в гърдите ѝ. Моли разбра, че той бе някъде наблизо. Че я наблюдава. Би дала всичко, за да прекара само още пет минути с него, дори само да го зърне, преди да се върне в Кингспорт. Това желание бе толкова силно, че то я накара дори за момент да се отклони от пътеката. Как да си обясни чувствата, които я вълнуваха? Дали Улф Тревелиън бе нейната истинска любов?

Улф ѝ бе казал да не се отклонява от пътеката и истината беше, че чувството ѝ за ориентация бе толкова слабо, че тя със сигурност би

се загубила, ако се отклонеше от нея. Затова Моли отново взе кошницата си и се затича към Кингспорт. Шумът може да е бил причинен от диво животно, от тези, за които Улф ходеше на лов. А може въображението ѝ да ѝ бе изиграло лоша шега.

Може и да бе Улф...

— Това всичко ли е, мистър Тревелиън?

Въпросът на Ларкин стресна Улф и той едва не подскочи от стола. Вечерята му стоеше недокосната, но чашата му няколко пъти бе доливана с вино. Улф вдигна ръка и пълната чиния с храна бе отнесена. За пореден път бе останал сам в трапезарията, която бе предназначена за голямо семейство. Масата му се струваше чудовищно дълга, наредените по протежението ѝ столове чудовищно празни.

Разбира се, нали бе дошъл тук, за да бъде сам, да избяга от шума и от тълпите на големия град. Гривната, която Моли отказа да вземе, стоеше пред него, скъпоценните камъни блестяха на светлината на свещите.

Тя бе пожелала гривната. По дяволите, бе абсолютно сигурен, че Моли бе пожелала с цялото си сърце да притежава тази гривна. Когато я взе в ръце, очите ѝ заблестяха, освен това държеше бижутото почти със страхопочитание. Намираще, че е красива и въпреки това отказа да я вземе. Получена по нечестен начин, бе казала тя и то съвсем сериозно.

В един момент, докато бе наблюдавал Моли да се връща към къщи, бе настъпил суха клонка, а тя бе доловила шума. Тя се бе отклонила от пътеката, след това се бе поколебала и продължи към Кингспорт. Ако бе направила още няколко стъпки между дърветата, щеше да го види. Улф не смяташе, че тя щеше да се изненада. Неговото име ли прошепна тя, когато се отклони от пътеката?

Не можеше да съблазни Моли със силно питие, не можеше да я купи със скъпи бижута. Изглежда тя наистина бе толкова невинна, както си бе помислил отначало.

Тогава защо не се страхуваше от него? Защо не избяга, когато го видя и разбра кой е?

Може би това, което искаше тя, бе същото, от което и той се нуждаеше с всеки изминал ден. Улф отново напълни чашата си с вино и остана така, любувайки се на играта на светлината на свещта в червената течност. По това време вече всички слуги се бяха оттеглили

по стайте си на третия етаж, всички, освен Ларкин, който щеше да стои буден и готов да изпълни всяко негово желание, докато не решише да се оттегли в спалнята си, и който щеше да бъде на крак и готов да му служи, когато се събудеше сутринта.

Улф се зачуди дали възрастният човек някога спеше, дали някога бе хващал настинка или бе избухвал в гняв. Вероятно, когато Улф бе в Ню Йорк, прислужниците във Ванора Пойнт си лягаха късно и пиеха вино от неговите запаси и се впускаха в любовни приключения на третия етаж.

Тази мисъл развесели Улф и го накара да се усмихне. Ларкин и готвачката — как ѝ беше името? Момчето от конюшната и момичето, което най-вероятно бе прислужница на горния етаж. Достатъчно бе да я погледне и тя започваше да пърха наоколо.

Това място бе пълна скука, но ако Моли се съгласеше да стане негова метреса, той може би щеше да прекарва повече време във фамилната къща.

Улф вдигна тост.

— За Моли Кинкейд.

Думите проехтяха в празната стая и сякаш се отразиха във високия таван.

— Дано да е толкова сладка, колкото изглежда.

Кошницата на Моли бе пълна с хляб, но в мислите си тя бе някъде далеч. Мисис Маккейн излезе от един магазин и ѝ помаха с ръка, усмихвайки се приветливо, но чак след няколко секунди Моли се осъзна, спомни си изискванията на доброто възпитание и отвърна на поздрава ѝ. Усмихна се глупаво и не можа да си обясни защо се получи така.

Причината бе Улф. Той постоянно бе в мислите ѝ и Моли се улови, че мечтае постоянно за любов и целувки.

Ако не кажеше на някого, имаше чувството, че ще се пръсне. Хана и Стела бяха най-добрите ѝ приятелки, но Хана не можеше да пази тайна повече от десет минути.

Моли отнесе част от хляба у мистър Хенсън. Тя му се усмихна и даде съвсем разумни отговори на въпросите му за майка ѝ. Орвил Хенсън не бе много висок, но и Мери Кинкейд не бе такава. Имаше малко бирено коремче, но лицето му бе красиво, достатъчно красиво за

един по-възрастен мъж като него. Моли кимаше и слушаше безкрайните му въпроси за здравето на майка ѝ и изобщо за живота ѝ. И очите му имаха обикновен, спокоен израз. Не бяха пронизващи и вълнуващи като тези на Улф.

Когато излезе от къщата на мистър Хенсън, Моли почти несъзнателно се отклони от обичайния си път и се отправи към дома на Стела. Съпругът на Стела беше рибар, като повечето от местните мъже и се прибираще къщи чак късно следобед.

Обикновено на Моли не ѝ оставаше време да се спира и да посещава приятелката си, но днес беше различно.

Стела я поздрави радостно, както винаги, но Моли забеляза как двете години брачен живот бяха променили приятелката ѝ. Светло кестенявата ѝ коса бе прибрана в небрежен кок на главата ѝ, а бялата ѝ кухненска престилка бе цялата на петна.

Уолъс, съпругът на Стела, бе винаги намръщен, но добър и работлив човек. Това бяха качества, които повечето местни момичета искаха и очакваха от един съпруг, но Моли подозираше, че това съвсем не бе достатъчно.

— Влез. — Стела отвори вратата и направи път на Моли да влезе първа в малката къща. Тя много приличаше на къщата, в която Моли живееше с майка си — една гостна стая, малка кухня и една-единствена спалня. Бебето спеше в гостната, както и Моли.

— Толкова се радвам, че дойде — прошепна Стела. — Вече почти не те виждам.

Моли изпита остро чувство на вина, че бе посетила приятелката си само защото имаше нужда да поговори с някого.

Стела хвана Моли за ръка и я поведе към кухнята, като се усмихваше, а Моли остави кошницата на масата. Трябваше да отнесе хляб в още три къщи, затова не биваше да се бави.

— Трябва да ти кажа нещо — започна Моли, но внезапно я прекъсна висок детски плач.

Стела наведе уморено глава, а очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Не мога, да повярвам. Той заспа само преди няколко минути.

Моли пък не можеше да повярва, че приятелката ѝ се разстройва толкова много само защото детето се бе събудило по-рано от обикновено. Малкият Уоли бе толкова сладък, съвсем скоро бе

навършил годинка и беше истинско копие на баща си с русата си косица и кръглото си личице.

— Нека да отида аз да го донеса — предложи Моли, като се отпрати към другата стая, за да вземе Уоли.

Веднага щом го взе на ръце, детето престана да плаче. В кухнята Стела бе седнала до масата и бе хванала отчаяно главата си в двете си ръце.

— Какво ще правя сега? — Стела вдигна глава и Моли бе сигурна, че никога не бе виждала приятелката си толкова отчаяна. — Той вече не иска да спи през деня, а при това следващото дете е на път.

— Още едно бебе? — Моли си взе стол, седна и залюля Уоли на коленете си. — Това е толкова... — Стела издаде висок стон и прекъсна Моли, която искаше да я поздрави.

Моли разбираше, че не бе възможно да поговори със Стела за Улф. Не сега. Слушаше Стела и кимаше с глава, когато тя ѝ се оплакваше, че не може да си доспи, че ѝ става лошо всяка сутрин и никога не може да свърши работата си.

Моли не можеше да направи нищо повече за приятелката си, освен да ѝ предложи да вземе Уоли със себе си, докато разнесе останалия хляб, а приятелката ѝ да използва това време да си подремне.

Уоли бе добро момченце и я слушаше внимателно, докато тя изтъкваше добродетелите на един мъж, когото всички мразеха. Малкият продължи да я слуша внимателно и когато Моли започна да говори за любовта и как тя може да се разпознае. Уоли изобщо не бе отегчен от дългото описание на зелените очи на Улф, нито пък беше шокиран, когато Моли призна, че всъщност се е надявала да загуби онази последна ръка и да получи целувката. Все едно разбираше какво му се говори, Уоли закри уста с дебелия си ръчичка и се засмя весело. Моли започна да прави смешни гримаси и бебето продължи да се смее.

Когато свърши с доставките и се върна в дома на Стела, Моли намери приятелката си дълбоко заспала в хладната спалня. Моли изми бебето, даде му бисквита и се зае да подреди кухнята на Стела, тихо, разбира се. Свари пълна тенджерка с яхния, което не бе трудно, тъй като Стела имаше всичко необходимо и дори успя да закърпи една риза, която бе праметната на облегалката на един от кухненските столове.

През цялото това време Уоли й правеше компания. Той бе чудесен слушател дори когато тя говореше съвсем тихо. Моли бе задоволила нуждата си да каже на някого за Улф.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Моли знаеше, че Улф ще я чака, но, както винаги и този път той я изненада. Не носеше нито карабина, нито раница, одеялото също липсваше.

Улф се бе облегнал небрежно на един бял бор, спокойно наблюдаваше пътеката и я чакаше. В едната си ръка държеше малък, вече поувехнал букет от диви цветя, сини, жълти и бели.

Част от лицето му бе скрито в сянка, но Моли забеляза, че устните му бяха здраво стиснати, а очите му гледаха застрашително. Моли почувства как тялото ѝ се стяга и се напруга, реакция, много наподобяваща страх, но все пак по-различна. Самата близост на Улф я вълнуваше и възбуждаше.

— Тъй като вчера отказа това, което според теб бе придобито по нечестен път, помислих си, че може би ще приемеш ето това.

Нямаше и следа от сърдечен поздрав. Със странна неохота Улф ѝ подаде дивите цветя.

— Красиви са — каза Моли, като взе букета, стараяйки се да не докосва ръката му. — Къде ги намери? Никога не съм виждала такива цветя да растат в гората.

Той не отговори веднага, просто я фиксираше известно време с поглед.

— Растат, но далеч от пътеката, близо до един поток.

— О! — Моли сведе глава, за да помирише цветята и да избегне поне за миг пронизващия поглед на Улф.

Днес между тях не стоеше нищо — нито самун хляб, нито колода карти. Това положение ѝ липсваше, в него Моли все пак чувстваше някаква сигурност.

— А ти никога не се отклоняваш от пътеката, нали, Моли?

Моли вдигна глава и на свой ред впи поглед в Улф. Устните му бяха все така здраво стиснати, очите му гледаха все така сурово. В този момент изглеждаше толкова заплашителен и така безчувствен, както винаги го обвиняваха жителите на Кингспорт.

— Да — прошепна тихо тя.

— Страхуваш се, че ще се загубиш, ако се отдалечиш твърде много?

— Да.

Застанал толкова близо, Улф изглеждаше по-висок, а раменете му — по-широки. Моли би трябвало да се страхува от силата, която той излъчваше, но не бе така. Ако изобщо се страхуваше от нещо, то бе от необяснимата власт, която той имаше над нея.

— Няма да те оставя да се загубиш. — Гласът му бе нисък и дълбок. Улф вдигна бавно ръка. Ако искаш да видиш потока и дивете цветя, ела с мен.

Моли се поколеба, но Улф продължи да стои с протегнатата ръка, обърнал длан нагоре, очаквайки тя да откаже предложението му или да постави ръката си в неговата.

Ако сега му обърнеше гръб, никога нямаше да има друга възможност като тази. Никога. Нямаше никаква гаранция, че Улф утре отново ще бъде тук, или на следващия ден, не бе сигурно дали някога ще се появи отново. Моли колебливо остави тежката кошница до пътеката, след това постави ръката си в неговата. В сравнение с неговата, нейната ръка изглеждаше толкова малка, бледа и крехка. И все пак тя не чувстваше безпомощност или страх.

— Нямам много време — заяви тихо тя. — Баба ще ме чака.

Улф улови ръката ѝ с топлите си, силни пръсти и Моли можеше да се закълне, че той почти се усмихна.

— Понякога трябва да поемеш известен риск, Червенокоске.

Той я отведе настрани от пътеката, покрай белите борове и цъфнали астерии. Навлизаха все по-навътре в гората, толкова дълбоко, че Моли дори не си бе представляла, че някога ще стигне дотук. През клоните и листата на дърветата проникваха слънчеви лъчи, които образуваха светли петна по невидимата пътека, по която вървяха.

Улф я държеше здраво за ръка. В обикновеното докосване на дългите му пръсти Моли чувстваше сигурност и в същото време възбуждение, каквото не бе чувствала никога през живота си. Той вървеше пред нея предпазливо, като забавяше крачка, за да не я измори. От време на време се привеждаше, за да избегне някой нисък клон, като винаги поглеждаше през рамо, за да се увери, че не се е наранила.

Моли го следваше, без да се замисля. Заобикаляха и сменяха посоката толкова пъти, че тя съвсем се обърка. Дори не можеше да определи в каква посока се намираше пътеката, която следваше всеки ден, още по-малко пътя обратно, но въпреки това не изпитваше страх или безпокойство.

Улф нямаше да я остави да се загуби.

Без да каже каквото и да било, Улф я изведе от сенките на гората на една неголяма поляна. Наистина по средата на поляната течеше поток и много цветя — диви жълти лилии и сини перуники — покриваха като многоцветен килим земята. Слънчевите лъчи се отразяваха във водите на потока като в кристално огледало.

— Прекрасно е — усмихна се Моли и вдигна поглед към Улф. — Прилича на малко късче от рая, скрито тук, всред гората.

Улф не отвърна на усмивката ѝ и не пусна ръката ѝ.

— Струваше ли си да нарушиш нарежданията на баба си?

— Да.

Моли освободи ръката си от неговата и се приближи до брега на потока. Той бе плитък и тесен, а водата — кристалночиста. Улф вероятно можеше да го прекоси само с един скок.

— Никога не съм предполагала... — Моли се наведе да откъсне няколко от дивите жълти лилии, които искаше да даде на баба си, но когато откъсна две цветчета, спря. Как щеше да ѝ обясни откъде е откъснала цветята? Не би могла. И никога нямаше да може да открие поляната без помощта на Улф.

Моли добави двете цветчета към букета си. Щеше да остави цветята някъде на пътеката и да ги вземе на път за вкъщи. Дори когато увехнат, изсъхнат и изгубят свежестта си, само като ги погледне, ще си спомня за този ден. Букетът и Улф трябваше да останат нейна тайна. Жалко, че не можеше да сподели тази своя радост с никого.

— А сега ми кажи — обади се мрачно Улф — дали цветята, които откъсна, когато се отдели от пътеката, са получени по нечестен начин?

Моли се обърна с лице към него. Улф продължаваше да стои в сенките на дърветата.

— Не зная. Може би.

— Значи са получени по същия начин, както гривната, която получи при една проста игра на карти?

— Определено не.

Този ден Улф нито веднъж не се усмихна. Дори в този момент изражението му беше сериозно.

— Значи имаш правила, които дори не можеш да обясниш. Някои от тях можеш да нарушаваш, а други не.

— Никога не нарушавам правилата на добро поведение.

— Сега си тук — прошепна той. — Ти се отклони от пътеката, остави баба си да чака и ми позволи да те доведе тук.

— Аз просто исках да видя...

— Значи нарушаваш правилата, когато ти е изгодно — прекъсна я Улф, като излезе от сенките на дърветата. Изражението му бе мрачно, а челюстта — здраво стисната. — По-добре изобщо да нямаш никакви правила.

— Ти така ли живееш? Без правила?

— Да. — Още една стъпка и той щеше да връхлети върху нея, но изведнъж спря.

— Аз не мога да живея по този начин.

Моли очакваше Улф да започне да спори с него, но той не го направи. Просто я гледаше студено и в този момент тя бе сигурна, че той знае как се чувства тя и какви мисли я вълнуват. Един непокорен кичур черна коса бе паднал над челото му и достигаше почти до тези хипнотизиращи очи. Моли реши, че е по-добре да гледа този кичур, отколкото очите, устните или дори широките му гърди.

— Сега трябва да се връщам. Баба ще се безпокои.

— Тогава тръгвай.

Улф ѝ обърна гръб и пое срещу течението на потока с бавни и широки крачки.

Моли отправи поглед към гората, но там я посрещна само полумрак. Никога нямаше да може да намери обратно пътя към тясната пътека без помощта на Улф.

— Няма ли да ме заведеш обратно?

— Не мисля.

Той дори не се обърна да я погледне, когато отказа да изпълни молбата ѝ.

— Но ти каза... каза, че няма да ме оставиш да се загубя.

Улф се обърна към нея и най-накрая тя видя усмивка на лицето му. Широка усмивка, в която имаше нещо тревожно, заплашително, от

което Моли изобщо не се почувства по-добре.

— Няма значение какво съм казал. Аз нарушавам всички правила, спомняш ли си?

С няколко широки крачки Улф се озова до нея. За пръв път, откакто го бе срещнала, Моли почувства страх. Не вярваше, че той би й сторил нещо лошо, но той притежаваше власт над нея и го знаеше. Моли забеляза това в доволно блестящите му зелени очи и лукава усмивка.

— Ще те отведе обратно, но на определена цена.

Моли не отстъпи крачка назад, дори не трепна.

— Каква цена искаш?

— Една целувка... — отвърна Улф, като леко се наведе към нея.

Това бе цена, която Моли бе повече от доволна да плати, затова вдигна лице към него, за да посрещне устните му, които се приближаваха към нейните.

Устните му бяха меки и топли, когато покриха нейните. Моли затвори очи и се остави на удоволствието, докато Улф завладяваше устните ѝ.

Ръцете му бяха обгърнали гърба ѝ, а Моли остави букетът да падне на земята, като на свой ред го прегърна през кръста. Каза си, че го направи, за да не падне на земята, наистина чувстваше коленете си отмалели.

Той разтвори устните ѝ с език, издаде нисък, гърлен стон, дъхът му се сля с нейния и Моли бе загубена. Напълно, изцяло загубена.

Езикът му лекичко докосна нейния. Неочаквано по цялото ѝ тяло се разля вълна на чувствено удоволствие, което никога преди не бе изпитвала. В гърлото ѝ заседна стон, на който Улф отговори, като задълбочи целувката.

Когато Улф отдели устните си от нейните. Моли издаде тих протестен стон. Искаше целувката да продължи. Всичко свърши прекалено бързо. Но Улф не я пусна. Устните му се насочиха към шията ѝ, което я накара да отметне назад глава. Удоволствието отново я прониза, чудесно и неочаквано като първия път, а устните му нежно докосваха чувствителната ѝ кожа. Улф бавно прокара път с устни по ухото ѝ и лекичко я ухапа.

— Улф? — прошепна тя, останала без дъх. — Защо го направи?

— Не е ли хубаво? — отвърна гърлено той, а устните му отново се насочиха към нежната ѝ шия.

— О!

Миг по-късно устните му отново покриха нейните. Изглеждаше толкова естествено да се разтопи от целувката му, да движи тялото си леко напред-назад, плътно прилепено към неговото.

— Знаеш какво искам, нали, Червенокоске? — прошепна Улф, без да прекъсва целувката.

— Не. — Това бе лъжа, която Моли осъзна още когато изрече отрицателния отговор. — Да — призна бързо тя, пусна го и отстъпи крачка назад. Улф не се опита да я задържи и също я пусна. — Но не мога.

Улф ѝ се усмихна широко, без съмнение, за да успокои страховете ѝ. Но в усмивката му нямаше нищо успокоително. Дяволитата извивка в ъгълчетата на устните му говореше за противното.

— Разбира се, че можеш — Възрази той. — Животът е много по-интересен и весел, когато забравиш за правилата. — Той я хвана за ръката и отново я взе в прегръдките си. — Хайде, признай си, Червенокоске. Правилата да вървят по дяволите. Истински интересно и забавно е извън пътеката, когато се отклониш от нея.

— Не мога.

Улф се опита да ѝ докаже противното, като я целуна така, че земята под краката ѝ започна да се върти и ѝ се зави свят. Моли се притисна към него.

— Не мога — прошепна отново тя, когато той отдели устните си от нейните и ги насочи към шията ѝ. — Улф, недей...

При тази молба той я погледна в очите.

— Желая те, Червенокоске.

Моли си пое дълбоко дъх. Не можеше да му каже, че също го желае, че искаше нещо, което не можеше да има. Мъж като Улф никога нямаше да разбере, че за нея имаше много по-важни неща, отколкото това, което можеше да получи на момента. Моли не вярваше, че може да го накара да разбере, но поне можеше да опита.

— Не притежавам много — каза тя, като посегна към непокорния черен кичур и го отметна от челото му.

Улф продължаваше да я държи и присви подозрително очи.

— Нямам зестра, нямам семейни земи или други имоти, освен мястото, където е къщата на майка ми.

— Не ме интересува...

— Замълчи. — Моли постави два пръста на устните му. Зачуди се дали и нейните устни са така подуты и зачервени като неговите. — Изслушай ме, моля те.

Той обърна китката ѝ, целуна дланта ѝ, но не каза нищо.

— Един ден искам да се омъжа и единственото, което мога да предложа на съпруга си, е моята девственост. Никога преди не съм била целувана от мъж...

— Аз ще ти дам зестра — заяви бързо Улф. — Ще ти купя собствена земя...

— Не. — Моли отстъпи назад, възмутена от непристойното му предложение. — Не можеш да ме купиш.

Очите му станаха на тесни цепки и я погледнаха подозрително, а устните, които само преди миг бяха толкова меки и топли, се присвиха в студена, тънка линия.

— Предполагам, че и това ще приемеш като нещо, придобито по нечестен път.

— Разбира се. — Моли му обърна гръб. Не можеше да го погледне в лицето и да е сигурна, че Улф няма да разбере със своя пронизателен поглед колко бе изкушена не от предложението му да ѝ осигури зестра или имот, а от спомена за целувките му. — Сега ще ме отведеш ли обратно на пътеката? Платих ти цената, която определи.

Улф изръмжа нещо със сърдит глас. Какво ще стане, ако откаже да я отведе обратно? Можеше да ѝ отнеме цели часове да се лута из гората, докато намери главния път или тясната пътека. Кошницата ѝ стоеше там, от едната страна на пътеката, където я бе оставила и без да се замисля, бе последвала Улф, а баба ѝ чакаше.

— Следвай ме — изръмжа Улф, като мина покрай нея и с широки крачки се отправи към гората.

Моли трябваше да тича, за да го настигне, защото този път той не държеше ръката ѝ.

Моли вдигна високо пелерината си и се затича да настигне Улф, останала без дъх. Той не се обърна нито веднъж назад, а чупеше ниските клони и ги хвърляше настрани. Не погледна към нея дори

когато се налагаше да прави остри завои и тя лесно можеше да го загуби.

Накрая бе получила, целувката, която бе искала толкова много, но на каква цена! Би трябвало да се досети, че Улф нямаше да се задоволи с нещо толкова просто и красиво, като една невинна целувка. Би трябвало да се досети какво иска той, когато ѝ протегна ръка и ѝ предложи да тръгне след него, като се отклони от пътеката. Той искаше много повече. А Улф Тревелиън без съмнение получаваше всичко, което пожелаеше.

Скоро отново се озоваха на пътеката, там, където бе оставила кошницата си. Моли едва си поемаше дъх от умора, а дишането на Улф дори не се бе ускорило.

Моли се облегна на стъблото на едно високо дърво. Трябваше да се съвземе, преди да продължи. Със сигурност Улф щеше да изчезне, без да каже и дума повече, сърдит и разочарован. Той не изглеждаше като човек, свикнал на разочарования, тъкмо напротив, бе научен да получава всичко, което пожелае. Винаги.

Изобщо не трябваше да го следва навътре в гората, не трябваше да се отклонява от пътеката. Не бе свикнала с възбудата и вълнението, които продължаваха да я вълнуват. Копнеж. Празнота. Чувство за нещо важно, останало недовършено.

Моли очакваше той да изчезне в гората, без изобщо да ѝ проговори, тъй като разочарованието и неудовлетворението бяха нещо твърде рядко за него. Но той не направи нищо подобно, а застана пред нея. Тялото му бе в непосредствена близост до нейното. Силните му пръсти хванаха брадичката ѝ, той вдигна лицето ѝ, така че тя бе принудена да го погледне в очите. Улф отново я целуна, лека, ефирна целувка, която накара кръвта ѝ отново да кипне.

— Ние двамата още не сме свършили, Червенокоске — прошепна той, като леко бръсна устните ѝ със своите.

Моли се изплъзна от прегръдката му и бързо избяга, като грабна кошницата. Не каза на Улф, не можеше да му каже, че всичко бе свършило.

Моли се бе чудила как щеше да се чувства, когато Улф я целуне. Сега вече знаеше. Любопитството ѝ я бе отклонило от пътя не само в буквалния смисъл на думата. Това повече не можеше да продължава.

Улф Тревелиън никога нямаше да се ожени за момиче като нея. Той имаше пари и социално положение и можеше да притежава всяка богата и красива жена, която пожелае. В Ню Йорк със сигурност имаше много такива жени, които биха били подходящи за него.

И без значение колко ѝ се искаше, тя не биваше да се отдава на никой мъж, освен на своя съпруг. Невинността ѝ бе всичко, което можеше да му предложи.

Въпреки че разумът ѝ диктуваше друго, Моли се обърна и погледна през рамо — Улф продължаваше да стои на пътеката и я фиксираше с поглед. С широко разтворени крака и скръстени на гърдите ръце, от разстояние той изглеждаше не по-малко заплашителен, отколкото от близо.

Баба Кинкейд беше напълно права. Улф Тревелиън бе опасен човек.

Червената ѝ пелерина се развяваше, докато тя тичаше надолу по пътеката, а Улф не можеше да откъсне поглед от нея дори за миг, дори когато тя се обърна и погледна през рамо, като че ли се страхуваше, че той ще тръгне да я преследва.

Страшно му се искаше да го направи. Тя със сигурност знаеше това. И сега се страхуваше от него. Не поради слуховете за миналото му, а поради това, че той бе събудил страстта ѝ, без тя да разбира това.

Страст. Той можеше да я усети в целувката ѝ, можеше да я види в очите ѝ, страст и невинност, съчетани в едно.

Никоя жена досега не му бе говорила за девственост. Разбира се, жените, които познаваше, бяха безнравствени като самия него и той се съмняваше дали някоя от тях изобщо си спомняше какво значи да бъде девственица.

Моли Кинкейд не беше негов тип жена, проклета да е, тогава защо я желаше до болка? Улф стоя на пътеката дълго след като Моли се бе изгубила от поглед и той не можеше да види дори частичка от яркочервената ѝ пелерина.

В Ню Йорк такава гора не съществуваше. Никой парк, без значение колко голям, не можеше да се сравни с гората. Тук царяха спокойствие и красота, които Улф рядко бе срещал някъде другаде.

Може би защото не си позволяваше лукса да се отдава по-често на мира и спокойствието, а красотата, която го заобикаляше, не бе

естествена, а създадена от човека; като гривната, която Моли отказа да вземе, като хубавата архитектура или като жена, за чиято хубост се съдеше по красивите скъпи дрехи, които носеше и часовете, прекарани пред огледалото.

Опитвайки се да си обясни чувствата си към Моли, Улф я свързваше с тази гора. Моли бе истинска, всичко у нея бе естествено — красотата ѝ, честността ѝ, невинността ѝ.

Бягство. Когато се бе върнал във Ванора Пойнт, това чувство все още го измъчваше. Когато бе почувствал, че вече не издържа на живота в Ню Йорк, когато се озоваваше в спортната зала на клуба три или четири пъти седмично, тогава бе решил да потърси усамотение и убежище.

Затова се бе върнал във Ванора Пойнт, а Моли бе станала част от живота му тук, против неговото, а и против своето желание.

Улф се отдалечи от пътеката и се отправи в посока към Ванора Пойнт. Не пое по пътя, а през гората, като чупеше клони и тъпчеше ниски храсти и великолепни цветя, сляп за красотата на гората, от която се бе възхищавал само минути преди това.

Моли се сгуши под завивките, като закри лицето си. Бе изпаднала в ужасно настроение, а майка ѝ лесно прие обяснението ѝ, че има главоболие, затова и двете си бяха легнали рано.

Ако само бе послушала майка си и не се бе отделяла от главния път, сега нямаше да лежи съвсем будна и да се измъчва. Това сигурно бе наказанието ѝ заради това, че не се бе подчинила и строгата заръка на майка си.

Наистина бе наказание, и то ужасно. Защо бе питала дали обича този мъж, когото едва познаваше? Това нямаше никакво значение. Тя можеше да го обича така, както никоя жена не бе обичала мъж, но това нямаше да промени нищо. Той бе Улф Тревелиън. Богат. С власт и добро образование. Дори и да не бе известен с ужасното си минало, той пак щеше да е недостъпен за нея.

Най-много, на което можеше да се надява, бе някой рибар, като съпруга на Стела, или може би търговец. Мъже като Улф Тревелиън просто не се женеха за жени като Моли Кинкейд.

Тежкото одеяло не я стопли, въпреки че нощта бе мека. Тази нощ, без съмнение, отново щеше да сънува Улф. Сънищата ѝ щяха да

бъдат още по-хубави, след целувката и силните му прегръдки. Моли не бе сигурна дали се радва на настъпващата нощ, или се страхува от нея.

Стисна силно очи. Някак си трябваше да заспи. Не можеше да стои будна цяла нощ и да си мечтае за неща, които не можеше да има.

Въпреки измъчващите я чувства Моли постепенно се унесе в сън. Последната ѝ разумна мисъл бе, че в никакъв случай не трябваше да се отделя от главния път.

ПЕТА ГЛАВА

Улф стоеше до високия прозорец и наблюдавател залеза. Намираше се в кабинета на баща си, който сега бе негов. Махагоново бюро, цяла стена с книги, мека мебел. Всичко в стаята му бе познато до болка.

След смъртта на майка му, в продължение на двадесет години, нищо в тази къща не се бе променило. В гостната, която бе нейната любима стая, висеше огромният портрет на Ванора Тревелиън. Улф винаги си я спомняше в тази стая с пастелните цветове и отворените прозорци. Тя беше прекарала повечето време в тази стая, тъй като считаше останалата част от къщата твърде тъмна и мрачна за нейния вкус.

Улф бе на десет години, когато баща му един ден го извика в кабинета си, за да му каже, че майка му е мъртва. Просто така. Не се опита да смекчи удара, не намери успокоителни думи. Не защото Пен Тревелиън не го бе грижа за жена му. Той я бе обичал с цялото си сърце и в годините след нейната смърт изобщо не помисли да се ожени повторно. Но той просто не беше от този тип мъже, които бяха се опитали да направят положението по-лесно за единственото си дете.

Улф знаеше, че майка му е болна. Бяха му казали да не я безпокои, когато тя се чувства зле, а това се случваше често. Той трябваше да върви на пръсти из къщата или да изпитва върху гърба си бащиния гняв. Бе очаквал, че пристъпът ще премине, както бе ставало винаги, но времето, когато майка му прекарваше в леглото ставаше все по-дълго и по-дълго. Когато се чувстваше добре, къщата се изпълваше с живот, с веселия ѝ смях и любовта ѝ.

Но състоянието ѝ не се подобряваше и Улф остана с баща си, който изобщо нямаше представа как се отглежда дете. Пен Тревелиън скърбеше за жена си и остави единствения си син на грижите на гувернантки.

Най-яръкия спомен на Улф от онези детски години бе безапелационната суровост на баща му. Или трябваше на всяка цена да

оправдае очакванията на Пен Тревелиън, или да понесе последствията. Такава суровост и неспособност да прощава той насочваше към всички, дори към едно дете и към гувернантките, които той уволняваше една след друга. Обикновено когато Улф започваше да свиква с някоя от тях, тя веднага биваше освобождавана от длъжност и заменяна с друга.

Това наведе Улф на мисълта, че ако покажеше например негодувание или че просто не ги харесва, баща му ще позволи да се задържат за повече от месец-два. Ставаше все по-трудно дете. Този кошмар продължи, докато Улф порасна достатъчно и тръгна на училище.

Тези години бяха непоносими за него, но когато настъпи време Улф да се върне вкъщи, баща му бе на смъртно легло. Наближаването на смъртта, не бе смекчило твърдия характер на стареца, решителността му да види империята си разширена и утвърдена само се бе увеличила. Това означаваше брака на Улф с Джийн Рутлидж, наследник, който да осигури продължението на рода, това трябваше да означава, че Улф е поел своите отговорности. Нещастieto, което се случи в сватбената нощ на Улф, дойде твърде много на стария човек и три месеца по-късно той почина в съня си.

Улф остана сам да ръководи процъфтяващия корабен бизнес, към който през последните пет години бе добавил още много дейности — добив на дървен материал, дъскорезница, дори стоманолепарна, която бе купил наскоро. Бизнесът му бе организиран толкова добре, управляваше го толкова ефикасно, че много често Улф нямаше какво да прави и нищо наложително не го задържаше в Ню Йорк.

И той се върна във Ванора Пойнт, макар че още преди години трябваше да продаде тази огромна къща и да се установи постоянно в Ню Йорк сити. Нищо не го задържаше и не го привличаше тук и въпреки това от време на време чувстваше някакъв необясним импулс да се върне.

— Сър?

Улф се обърна и забеляза Ларкин, който беше останал на прага.

— Готвачката ме изпрати да ви кажа, че вечерята ще е готова след половин час.

Улф само кимна, а Ларкин се оттегли с безизразно лице.

— Ларкин. — Улф направи знак на иконома да се върне. — Ти познаваш повечето жители на Кингспорт, нали?

— Да, сър — отвърна Ларкин, като отново се върна в кабинета.

— Познаваш ли семейство Кинкейд?

Дори и ако Ларкин бе изненадан от този въпрос, той не го показва.

— Сега семейството се състои от Мери Кинкейд, сър, и свекърва й, Хелда Кинкейд, която живее извън града. И двете са вдовици.

Улф веднага отбеляза наум, че Ларкин пропусна Моли — съществен пропуск според него. Дали икономът му не се опитваше да предпази още една девойка от Кингспорт от Улф Тревелиън?

— С какво се занимават?

По лицето на Ларкин не можеше да се прочете нищо, дори и най-слаб интерес, но той се поколеба известно време, преди да отговори.

— Мери Кинкейд пече хляб. От време на време купуваме от нея. Освен това взима дрехи от някои неженени рибари и ги поправя и кърпи.

— Твърде много работа само за да припечелиш някоя незначителна сума — промърмори Улф.

— И аз мисля така, сър — заяви студено Ларкин. — Има ли нещо друго, сър?

В първия момент Улф искаше да освободи иконома и да се отдаде на размишления. Но в следния миг промени намерението си.

— Ами момичето? — попита остро той. — Моли Кинкейд?

Лицето на Ларкин запази каменното си изражение.

— Лично не я познавам, сър. Изглежда хубава млада жена.

В тона на Ларкин се долавяше едва доловим упрек. Всички знаеха, че „хубавите млади дами“ не бяха за Улф Тревелиън.

— Тя има ли си любим, Ларкин? — настоя Улф. — Някой хубав млад човек?

Погледът на Ларкин остана безизразен.

— Не вярвам, сър. През цялото време помага на майка си.

— Колко благородно — измърмори Улф под нос.

— Да, сър — отвърна Ларкин. — Ще желаете ли нещо друго, сър?

Какво очакваше старият човек? Че Улф ще поиска от него да му доведе момичето, за да го принесе в жертва?

Улф не се самозалъгваше за мястото в къщата си. Слугите му не го обичаха повече от жителите в Кингспорт. Понасяха редките му посещения именно защото бяха редки и защото им плащаше изключително добре. Всеки си имаше цена.

В този момент Улф разбираше, че Ларкин направо го мрази. Може би не толкова го мрази, колкото се отвращава от него. Нищо чудно, че старият човек никога не се обръщаше с гръб към него.

— Не! — сопна се Улф. — Не желая нищо друго. Надявам се, че този разговор ще си остане между нас, Ларкин.

— Да, сър.

Ларкин излезе от стаята, а Улф не се върна до прозореца, докато старият човек не затвори вратата след себе си.

Слънцето я грееше приятно, но на Моли ѝ липсваше хладината на гората. Липсваха ѝ високите дървета, чувството, че минава през някое специално място. Но не можеше да поеме риска да срещне Улф отново, а Моли знаеше, че той щеше да чака. Да чака за следващата целувка, щеше да настоява за близостта ѝ и на нея щеше да ѝ е все по-трудно да му откаже.

Миналата нощ отново го сънува, след като дълги часове се мятат в леглото, без да може да заспи. Бе сънувала целувката му, страстта в очите му, които бяха събудили в нея чувства, които тя не можеше да обясни. Но имаше отчаяна нужда да облекчи болката в сърцето си.

Улф Тревелиън никога не се бе задържал дълго във Ванора Пойнт. Прекарваше обикновено няколко дни, седмица или малко повече, след което отново се връщаше в Ню Йорк. От това, което бе чула, той не посещаваше семейната къща повече от два или три пъти в годината.

Което означаваше, че той скоро щеше да си отиде. Щеше да се върне в Ню Йорк и да излезе от живота ѝ. Не можеше да позволи чувствата ѝ към Улф да се задълбочат. Беше очарована, привлечена от него, така и трябваше да си остане. Вече нямаше да минава по кратката пътека през гората, докато Улф не се върнеше в Ню Йорк.

Баба ѝ чакаше и Моли ѝ се усмихна топло. С всеки изминал ден баба Кинкейд изглеждаше все по-добре. Студената пролет бе отминала, а по-дългите и по-топли дни се отразяваха благотворно на старата жена. Днес дори по страните ѝ бе избила лека руменина.

— Днес си ужасно мълчалива — отбеляза баба Кинкейд, след като привърши с яденето. — Да не си болна?

— Не, разбира се, че не. — Моли се опита да се усмихне успокоително, но след като получи само смръщен, подозрителен поглед, разбра, че не е успяла.

— Вчера също бе мълчалива. Дори твърде мълчалива. И никакви въпроси за любовта и брака?

— Не. Просто... просто си мислех за това, но увлечението ми мина.

Баба й кимна, но Моли дори за миг не си помисли, че обяснението й бе прието.

— Отминало увлечение, значи — повтори бавно старата жена. — И как е името на това отминало увлечение?

Моли седна на килимчето пред камината до люлеещия се стол на баба си и обгърна коленете си с ръце. Това не можеше да й замени топлото тяло на Улф, но трябваше да се задоволи.

— Спомняш ли си, когато ти казах преди няколко дни, че срещнах Улф Тревелиън в гората?

— Бог да ни е на помощ! — измърмори баба й.

Моли вдигна поглед и срещна неодобрителното изражение на баба си.

— Същото каза, когато ти признах за срещата първия път. Не исках да те тревожа, но продължих да вървя по пътеката, въпреки желанието ти да не го правя, и всеки ден той бе там и ме чакаше.

— Той нарани ли те, дете? — прошепна баба й.

— Не. Всъщност беше много мил. — Улф бе всякакъв, но не и мил, но Моли просто не намираше друга дума, с която да го опише, без да разтревожи баба си. — Мисля, че все повече се влюбвам в него, но знам, че от това нищо няма да излезе.

Баба Кинкейд изпусна дълбока въздишка.

— Трябва да стоиш далеч от него.

— Днес вървах по пътя. — Моли сложи брадичка на коленете си.

— Много добре.

— И ще продължа да вървя по пътя, докато си тръгне оттук. — Тези думи Моли изрече уверено и баба й си отдъхна.

— Добре.

— Не мога... — този път Моли въздъхна тъжно. — Не мога да го обичам, нали?

Знаеше, че любовта ѝ към Улф е безнадеждна, но да изкаже чувствата си на глас бе много болезнено.

— Не, дете, страхувам се, че не можеш.

Баба ѝ, изглежда, разбираше болката ѝ, съчувстваше ѝ, вместо да се ядосва. Опитаха се да поговорят за всекидневния живот в Кингспорт. Моли винаги съобщаваше на баба си последните новини. Вече ѝ бе разказала за бебето на Стела и тъкмо изказваше предположенията си, че мистър Хенсън харесва Мери Кинкейд, когато на предната врата се почука силно и настойчиво.

Моли скочи да отвори, а баба Кинкейд застана зад нея. Моли никога не бе виждала Улф толкова разгневен. Очите му се бяха превърнали в тесни цепки, бе стиснал силно челюсти и бе присвил ръце в юмруци. В гнева си изглеждаше, че се извисява още повече над нея, въпреки че, не бе станал по-висок от деня, в който я целуна.

Преди някой от двамата да бе казал и дума, баба Кинкейд се втурна покрай Моли и вдигна бастуна си. Удари Улф през гърдите веднъж, два пъти, три пъти и това го накара да отстъпи от вратата.

— Стой далеч от внучката ми, звяр такъв!

Улф вдигна ръце, за да се предпази от ударите, които продължаваха да се сипят върху него. Накрая той хвана бастуна с една ръка. Баба Кинкейд продължаваше да държи дръжката, докато Улф бе хванал края му, след което обърна поглед към Моли.

— Това ли е твоята болна баба?

— Не съм болна, животно такова. — Баба Кинкейд се опита да изтръгне бастуна от желязната хватка на Улф, но, разбира се, не успя.

— И сам виждам, че е така — процеди Улф през стиснати зъби.

— Вижте, искам само да поговоря с Моли...

— Не — прекъсна го старата жена.

— Само за няколко минути.

— Само през трупа ми.

В този момент Моли се приближи към тях.

— Всичко е наред, бабо. Няма да ни отнеме много време.

Някак си трябваше да събере сили и да каже на Улф, че не може да го вижда, никога вече. Че не може да му даде това, което иска.

Улф внимателно пусна бастуна на баба Кинкейд, очаквайки нова атака, но такава не последва. Не каза нищо, докато старата жена не влезе в къщата и не затвори вратата след себе си.

— Ако знаех, че днес няма да минеш по пътеката, щях да дойда тук преди теб и да заключа старата вещица в килера — изръмжа той.

Моли би се усмихнала, ако в тона му не бе доловила частица истина.

— Улф, не мога...

— Сега ме изслушай — настоя той, като застана пред нея и скръсти ръце на гърдите си. — Искам да ти направя едно предложение.

Моли почувства как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Той отново се опитваше да я купи, да я направи за кратко своя любовница.

— Недей — прошепна тя.

Улф пропусна молбата ѝ покрай ушите си.

— Известно ми е, че майка ти разчита на теб, а аз не съм толкова безчовечен, колкото изглежда си мисли баба ти. Ето какво искам да ти предложа. Доживотна издръжка за майка ти. Достатъчна, за да не се налага повече да пече хляб и да кърпи чужди дрехи.

— Улф...

Но той продължи, без да ѝ обърне внимание.

— За ЧУДЕСНАТА ти баба една компаньонка, ако можем да намерим жена, която ще се съгласи да поеме работата. Баба ти ще има всичко, от което има нужда до края на дните си, включително най-доброто медицинско обслужване.

Предлагаше ѝ да я подкупи по ужасен начин. За нея не предлагаше нищо, но обещавахе да осигури до края на живота им хората, които Моли най-много обичаше.

— Аз не съм... Мислиш ли, че нямам... Как можеш да ми причиняваш това?

Улф вдигна вежди учудено, погледът му бе дразнещо високомерен.

— За една жена това би било чудесно предложение, Червенокоске.

— Не и за мен.

Улф просто не можеше да повярва, че тя отново му отказва. Опита се да потисне раздразнението си, но Моли можеше да го види в

очите му и в едва забележимото потрепване на мускулите на лицето му.

— Няма да ти досаждам с присъствието си през цялото време. Идвам във Ванора Пойнт два, може би три пъти в годината. През повечето време къщата ще е на твое разположение.

— Няма да бъда поддържана жена — запротестира Моли. — Мисля, че изясних този въпрос.

— Досега не съм предлагал твоята цена.

— Улф, недей...

— Това е просто едно споразумение между нас, Червенокоске — каза той, като се усмихна. — Защо не престанем с тази игра и не ми кажеш точно какво искаш.

— За мен да бъда твоя...

— Метреса. — Улф довърши мисълта ѝ, която тя не успя, а очите му блесяха студено и пресметливо.

Моли по никакъв начин не можеше да се съгласи с предложението му.

— Върви си, Улф — прошепна тихо тя.

— Страхуваш ли се? — предизвика я той. — Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ще ти кажа, че досега съм държал няколко метреси. Не във Ванора Пойнт, разбира се, но мога да те уверя, че са живи и здрави. Дори онези, с които се разделих далеч не приятелски.

— Не се страхувам — прошепна Моли.

— Така е — съгласи се той. — Никога не си се страхувала от мен, нали?

Моли бавно кимна утвърдително. Истина бе, че никога не се бе страхувала от Улф. Напротив, колкото повече време прекарваше с него, толкова повече нарастваше увереността ѝ, че историите, които се разправяха за него, бяха чиста измислица. Но това не означаваше, че тя ще се съгласи да стане негова любовница.

Улф престана да крачи напред-назад, спря пред нея и я погледна настойчиво. Моли си припомни съня си от миналата нощ, целувката, любовта, която се опита да скрие и отрече.

— Какво искаш, Червенокоске? — попита той с дълбок глас.

Да му каже ли? Той със сигурност би ѝ се изсмял, ако му кажеше, че винаги си е мечтала той да се ожени за нея и да я обича. Да му

признае, че иска деца, много деца. Моли бе единствено дете, тъгуваше, че няма братя и сестри. В мечтите ѝ нямаше място за живот в голяма, но пуста къща. Не можеше да си представи, че ще чака мъжа, когото обича, да благоволи да я посети два или три пъти в годината.

— Искам да си тръгнеш — проговори тихо тя. — Върни се в Ню Йорк, защото това е мястото, на което принадлежиш. Сам казваш, че там се чувстваш най-добре.

— Принадлежа на Ню Йорк не повече, отколкото на това място, Червенокоске, Скандалът не признава граници, а и аз съм нарушил през живота си твърде много от скъпоценните ти принципи.

— Тогава защо не кажеш какво наистина се случи през онази нощ? — Предложението ѝ бе твърде смело и още в следния миг Моли си пожела да не бе му отправяла такова предизвикателство. Нямаше намерение да го наранява, но с ужас забеляза как необузданият и безчувствен Улф пребледня.

— Ами ако истината е по-лоша от слуховете? — предизвика я той, като бързо се съвзе. — Ако ти кажа, че всичко, което си чувала, е истина?

— Няма да ти повярвам.

Беше очевидно, че бе успяла да го шокира. Нима никой не го е питал за онази нощ? Никога ли не говореше за тази тайна?

— Нищо ли не може да промени решението ти? — Улф се държеше така, все едно не бе чул тихото ѝ уверение, че не вярва на слуховете за него. — Ако приемеш, обещавам ти, че няма да съжаляваш, Червенокоске.

— Напротив, ще съжалявам.

Моли очакваше, че той отново ще се опита да я убеждава. Ако само се приближеше до нея, ако само я докоснеше, щеше да ѝ е много трудно отново да каже „не“. Ако я целунеше, тя дори би могла да си помисли...

Улф отново започна да крачи с огромни крачки в сянката на дърветата. Прокара дългите си пръсти през черната си коса. Моли се усмихна, но съвсем лекичко, без той да я забележи. Истина бе, че Улф Тревелиън не бе красавец, но в грубите му черти имаше нещо много привлекателно, в движенията на тялото му имаше неосъзната грациозност.

Той очевидно бе смутен и объркан, и Моли неволно го сравни с риба, останала на сухо. Нима никой преди не бе отказвал на Улф Тревелиън? Нима бе очаквал тя незабавно и без възражения да се съгласи на безобразното му предложение?

— Все пак трябва да има нещо, което би поискала — каза той, като внезапно спря и се обърна към нея. — Искаш ли собствена къща? Това ли е? Не е необходимо да живееш във Ванора Пойнт, ако не искаш. Ще ти купя къща в града, тогава ще идваш във Ванора Пойнт само докато аз съм там.

— Да, точно за това съм си мечтала — отвърна Моли иронично. — Да бъда градската курва.

Думите ѝ наистина го шокираха и Улф вдигна въпросително вежди.

— Какво? — продължи тя. — Нима ще гледаш на мен по различен начин? И какво ще правя, когато ми се наситиш, Улф? Предполагам, че ще се намери някой друг в този град, който ще заеме твоето място, а когато и той се измори от мен, друг и друг...

— Няма да стане така — запротестира той.

— Няма да стане. Защото няма да го позволя.

Накрая Улф вдигна примирено ръце и се отдалечи, като пое по пътеката, водеща към гората. Преди да се скрие напълно между дърветата, баба Кинкейд отбори вратата.

— През цялото време го наблюдавах — каза тя. — Ако той направеше дори една стъпка към теб, щях да изляза само след миг, за да те защита.

С тези думи баба Кинкейд размаха заплашително бастуна си. Моли отведе баба си обратно в къщата, като се чудеше какво да каже, за да обясни посещението на Улф. Настаня възрастната жена да седне на люлеещия се стол и седна в краката ѝ.

— Бабо, тревожиш се прекалено много. — Моли сложи ръка на коляното на баба си. — Мисля, че се държа много грубо с бедния Улф.

— Бедният Улф! — изрече презрително баба Кинкейд. — Надявам се, че си го поставила на мястото му.

— Така е, той няма да се върне повече.

— Добре. — Старата жена кимна доволно. — Ти си твърде сладка и невинна, за да бъдеш изложена на атаките на мъж като Улф Тревелиън.

Моли не бе напълно съгласна с баба си. Зад циничната маска се криеше един чувствителен човек. Студенината му също бе само привидна. За миг бе почувствала биенето на сърцето му, бе забелязала пулсиращата вена на шията му. Зад грубата му външност се криеше красота. Моли я виждаше в очите му, в редките му, но искрени усмивки. Но тя разбираше, че той не осъзнава красотата си. Никога нямаше да има възможността да му я покаже. Той искаше твърде много от нея. Повече, отколкото искаше да даде, дори и на Улф.

— Моли!

Моли бе толкова потънала в мислите си, че дори не бе чула приближаването на приятелките си, докато Хана не извика високо името ѝ, за да привлече вниманието ѝ. Стела носеше Уоли и Моли забеляза, че тя сега изглеждаше много по-добре, отпочинала, усмихната, косата ѝ бе грижливо сресана. Хана, както винаги, изглеждаше чудесно. Русата ѝ коса бе мека и права и тя предпочиташе да я носи спусната по гърба. Половината от заможните мъже в града ухажваха Хана, но никой не бе успял да открадне сърцето ѝ, а тя казваше, че няма да се задоволи с нищо друго.

— Елате вкъщи, ще ви почерпя с кейк и чай — настоя Стела. Уоли протегна дебелия си ръчички към Моли и тя го пое. — Чувствам се много по-добре, искам да ви благодаря за всичко, което направихте за мен.

— Няма нужда да ми благодариш — отвърна Моли, като правеше смешни гримаси на бебето.

— Познайте какво научих — започна Хана с тайнствен глас.

Трите момичета тръгнаха към дома на Стела, Моли вървеше в средата. Нямаше много време, но половин час можеше да остане и пак да се справи със задълженията си.

— И какво си научила? — попита Стела, като вдигна отегчено поглед към небето.

Хана изобщо не обърна внимание на липсата на интерес у приятелката си.

— Улф Тревелиън се е върнал отново във Ванора Пойнт — отвърна тя, а лицето ѝ светеше от удоволствие.

Моли само стисна по-здраво бебето в ръцете си.

— В края на краищата, това си е негова къща — отвърна тя отбранително. — Той има пълното право да бъде там.

Стела хлъцна от изненада.

— Прекалено меко се отнасяш по този въпрос, Моли. Този човек трябваше да бъде обесен още преди години. Изобщо не би трябвало да има никакви права.

— Чувала съм — прошепна Хана, — че на третия етаж има мумифицирани мъртъвци. Довежда тук жени от Ню Йорк, убива ги и крие телата им в онази зловеща къща.

Моли се разсмя, което шокира и двете ѝ приятелки. Бебето се разсмя с нея.

— Но това е смешно. Със сигурност не вярвате на такава абсурдна история.

Един поглед към Стела и Хана обаче ѝ бе достатъчен да разбере, че и двете съвсем сериозно вярваха на тази глупост.

— Веднъж го видях — заяви Стела, но в този момент стигнаха до къщата ѝ и тя отвори вратата. — Точно след като се случи онова.

Те всички разбираха какво беше „онова“, бяха слушали и за единствения път, когато Стела бе видяла Улф Тревелийн.

— Той бе дошъл в града, яздейки най-големия черен кон, който съм виждала.

Гласът на Стела придоби тайнствена нотка, докато тя разказваше случката. Моли не я бе чувала от дълго време, затова отново ѝ бе любопитно да научи подробностите, след като вече и тя бе видяла Улф Тревелийн.

— Помислих си, че виждам самия дявол — прошепна Стела.

— Но това е смешно — прошепна на свой ред Моли, докато влизаха в кухнята. — Била си тогава на четиринадесет години, нали така?

— На петнадесет — поправи я Стела.

— Не е честно — оплака се Хана. — Двете с Моли дори не сме го зървали.

Стела сложи на масата три различни чаени чаши и включи вода да заври.

— Те хвърляха камъни, знаете — продължи Стела.

Моли бе забравила за този факт. От години не бе чувала тази история, затова бе забравила за камъните. Сърцето я заболя заради

Улф.

— Каква жестокост!

Приятелките ѝ я погледнаха така, сякаш си бе загубила ума.

— Така е — настоя Моли, като друсаше бебето на коленете си.

— Той е жесток — отвърна Стела. — Когато минаваше, ме погледна. Погледна ме право в очите, все едно искаше да ме омагьоса. Кълна се, цялата се разтреперих, почти припаднах. Цяла седмица не можах да спя спокойно.

— Последния път, когато разказваше тази история, каза, че не си могла да спиш само същата нощ — отбеляза Моли.

Стела и Хана я погледнаха укорително и Моли разбра, че би било по-добре да си държи устата затворена.

Сега, след като Стела бе започнала историята си, Моли си спомни. Огромният черен кон, погледът, камъните.

— И ти хвърли камък към него, нали?

Стела кимна утвърдително, изглежда изобщо не се срамуваше от постъпката си.

— Направих го, след като той отмина. Камъкът го удари точно в гърба.

Моли започна да друса бебето още по-енергично и реши, че ще е по-добре да гледа към него, отколкото към приятелката си.

Никога не би могла да им признае, че е влюбена в Улф Тревелийн. Че той не е никакво чудовище, а страстен, нетърпелив мъж.

Хана стана, за да помогне на Стела да приготви чая, а Моли допря страната си до главичката на Уоли.

— Само ние си знаем истината, нали? — прошепна му тихо тя.

Уоли ѝ отвърна, като обвини дебелиите си ръчички около врата ѝ.

Моли прие това като положителен отговор.

ШЕСТА ГЛАВА

Улф крачеше напред-назад, забил поглед в пода. Брендито му стоеше забравено на бюрото. Не бе очаквал такъв развой на нещата. Тя бе отвърнала „не“.

Крехките жени никога не бяха го приемали лесно, но Моли не беше крехко цвете. Тя го бе гледала в очите без колебание и страх, и страстно го бе целунала. Тя също го желаше, Улф чувстваше това с всяка фибра на тялото си.

Това, което ѝ бе предложил, не бе достатъчно. Тя вероятно искаше повече. Това откритие го бе накарало да спре. Когато вдигна поглед, забеляза Ларкин, който го наблюдаваше мълчаливо от отворената врата на кабинета.

— Какво искаш? — сопна му се Улф.

Ларкин не се стресна, дори не примигна изненадано.

— Ще вечеряте ли?

Колко време бе минало, откакто Ларкин за пръв път му бе съобщил, че вечерята е готова? Улф не си спомняше и не го беше грижа.

— Не.

Икономът се обърна и излезе.

Улф напълни отново чашата си с бренди и продължи да кръстосва из кабинета. Не можеше да стои на едно място, нямаше апетит и всичко това само защото едно обикновено момиче му бе отказало.

Нямаше смисъл нещо толкова незначително да го измъчва така. Жени му бяха отказвали и преди, и той повече и не помисляше за тях. За всяка жена, която му отказваше поради това, че бе Улф Тревелийн, или защото не одобряваше начина му на живот, или защото не е достатъчно красив, имаше поне три, които с удоволствие заемаха мястото ѝ. Ню Йорк бе пълен с красиви, желаещи го жени.

— Ларкин! — изрева Улф и само след секунди икономът се появи. Улф изпразни чашата си, като изпи на екс питието. — Пригответи

ми куфарите. — Остави шумно празната чаша на бюрото. — Тръгвам утре сутринта.

— Добре, сър — отвърна Ларкин с дрезгав глас.

След като веднъж бе взел решение, Улф се почувства някак си по-добре. Очевидното му влечение към Моли Кинкейд се дължеше без съмнение на скуката. Беше му омръзнало да пие сам, сам да играе карти. Ванора Пойнт също му бе омръзнала. Може би беше време да продаде това проклето място.

След като се успокои, Улф седна на бюрото си и извади тесте карти от горното чекмедже. Често си бе мислил, че при различни обстоятелства би могъл да стане добър картоиграч, би могъл да печели добре по този начин.

Улф небрежно разбърка картите със сръчност, придобиваща се само след години практика, след което разстла картите по бюрото с лицето надолу.

Когато бе направил същото в гората и бе подредил картите на пасианс, Моли бе имала късмет. Обикновено и той имаше. Когато си бе теглила карта за трети път, го бе победила съвсем честно. Бе си пожелал, твърде късно, да бе изтеглил най-горната карта и да бе поискал целувката. Просто една целувка. Тази мисъл го ядоса. Защо, по дяволите, Моли бе постоянно в мислите му?

Тъй като не бе възможно да престане да мисли за Моли, Улф прокара пръсти по картите, както бе направила тя през онзи ден. Върховете на пръстите му едва ги докосваха. Съвсем нехайно извади една от средата. Дама купа. Червена дама. Моли Кинкейд.

Това бе смешно. Той все още я желаше, а Улф Тревелиън винаги получаваше това, което иска. Винаги. Всичко, което трябваше да направи, бе да вдигне залога. Какво да направи, за да накара Моли да зареже досадните си принципи? Какво искаше тя?

Когато Ларкин отново се появи, Улф все още не откъсваше поглед от червената дама.

— Куфарите са готови, сър. Приготвил съм ви изгладен пътнически костюм, сивия, онзи...

— Промених решението си — заяви Улф. — Няма да пътувам.

Ларкин си пое дълбоко дъх, след което издиша бавно, на пресекулки.

— Добре, сър.

Едва бяха започнали да пекат сутрешния хляб, когато на вратата се почука. Моли и майка ѝ бяха искрено изненадани. Никой не идваше толкова рано сутринта. Моли се отправи към вратата, за да отвори и по път изтри ръцете си в престилката. Чукаше се силно, като че ли някой риташе по вратата.

Момчето, което стоеше отвън, ѝ бе напълно непознато. То едва държеше няколко големи пакета в ръцете си. Наистина бе ритало по вратата.

— Вие ли сте Моли Кинкейд? — попита то, а най-отгоре един малък пакет застрашително се залюля, но не падна. Моли го хвана, преди наистина да бе паднал на земята.

— Да. Какво е всичко това?

— Мистър Тревелиън ви изпраща тези неща, с най-добри пожелания, мис. — Момчето надзърна над пакетите и Моли видя, че въпреки че бе високо, все пак бе само едно момче.

— Върни му ги — отвърна Моли, като отново сложи малкия пакет при другите. — И кажи на мистър Тревелиън, че нямам нужда от неговите подаръци.

През една пролука между пакетите Моли забеляза, че лицето на момчето почервения.

— Не мога да направя това, мис. Той ще... той ще ме убие, ако не изпълня поръчението, наистина ще го направи.

— Не ставай смешен — отвърна Моли и понечи да затвори вратата.

— Но, но... — момчето сложи крак на вратата, така че Моли не можеше да затвори. — Не искате ли да разберете какво има в тези кутии? Искам да кажа, не сте ли поне малко любопитна?

Любопитството ѝ вече ѝ бе причинило доста неприятности.

— Не.

Моли отмести крака на момчето от вратата, след което затвори. Не бе успяла дори да му обърне гръб, когато чу как пакетите се изсипаха на земята. Първо един, след това още един, а след това всичките. Моли се усмихна, доволна от себе си, докато не застана очи в очи с майка си.

— За какво беше всичко това?

— Нищо — отвърна нехайно Моли, като бързо премина покрай майка си. — Едно момче искаше да достави някакви поръчки, но бе сбъркало адреса.

— Не чух ли да споменава името Тревелиън?

Смешно, но гласът на Мери Кинкейд се превърна в шепот, когато спомена фамилното име на Улф.

— Да, така е — отвърна Моли с колеблив глас, все едно не бе много сигурна. — Да се захващам ли отново за работа?

Въпреки че майка ѝ не знаеше нищо за срещите на Моли с Улф в гората, само споменаването на името му я накара да се впусне във възмутени излияния.

— На този човек не трябва да му позволяват да се разхожда тук свободно след това, което направи.

— В действителност ти не знаеш какво се е случило. — Моли се опита да запази обичайния си тон. Нямаше смисъл да защитава Улф пред майка си. Хана и Стела можеха и да обърнат внимание, но не и Мери Кинкейд. — Все пак би могло да бъде и някаква трагична случайност.

— Тогава какво е търсела Джийн Рутлидж на скалата посред нощ, облечена само в нощница? — изсъска Мери. — Неслучайно тя се е озовала на онази скала и е паднала от нея, а единствената причина това да се представи като нещастен случай е, че Пен Тревелиън нае детективи, които представиха по този начин смъртта на горката Джейн. Стариат Тревелиън защити единственото си дете с парите си. Това не е никаква справедливост.

— Все пак си мисля, че въпреки всичко, би могло да бъде трагична случайност — продължи Моли, месейки тестото на четвъртитата кухненска маса. Дори когато Улф я гледаше така, сякаш искаше да я погълне с поглед, тя не се страхуваше. Не можеше да повярва, че той е способен на такова насилие. — Никой не е видял какво точно се е случило.

В отговор Мери просто изсумтя възмутено.

— Не е било никаква случайност — настоя тя. — Това, което се е случило в онази къща, е било ужасна трагедия. На Улф Тревелиън може и да му се е разминало и никога да не го обвинят в убийство, но хората в Кингспорт никога няма да забравят Джийн и какво стана с нея.

— Нищо чудно, че никога не идва в града — промърмори Моли, потънала в мисли.

— Не го искаме тук — продължи Мери. — Показахме му го много ясно. — Когато Мери вдигна поглед към дъщеря си, строгото ѝ изражение се смекчи. — Ти имаш изключително добро сърце, Моли, но се страхувам, че има хора, които ще се възползват от твоята доброта. Не трябва да храниш съчувствие към Улф Тревелиън.

Не съчувствието караше сърцето да бие бясно в гърдите ѝ, Моли бе сигурна в това.

В продължение на още два дни подаръците продължиха да пристигат, а Моли ги връщаше обратно, без да ги отвори. Съвсем очевидно, Улф не бе убил момчето, което всеки ден донасяше подаръците, макар че от ден на ден то придобиваше все по-голяма увереност, че това в крайна сметка ще се случи.

Моли успяваше да се отърве от момчето и подаръците, без да предизвиква подозрението на майка си, като всяка сутрин го посрещаше извън малката им къща, но ако Улф продължаваше по същия начин, Мери Кинкейд рано или късно щеше да научи истината.

Слънцето грееше толкова силно, че Моли тръгна от къщи без червената си наметка. Имаше нужда от нея, когато вървеше в сянката на дърветата, но на открития път слънцето печеше безмилостно. Дано Улф Тревелиън по-скоро се върне в Ню Йорк, за да може пак да върви по пътеката. Липсваше ѝ хладината на гората, чувството за някаква магия, но Моли разбираше, че никога повече не може да мине по пътеката, без да мисли за Улф.

Днес Моли не срещна никого по пътя. Вървеше по средата и леко люлееше кошницата си. И баба ѝ не знаеше за подаръците, с които Улф се бе опитал да я купи. Ако узнаеше, най-вероятно бе да тръгне към Ванора Пойнт и да започне да налага отново Улф с бастуна си. Само като си представи тази сцена, лека усмивка плъзна по устните ѝ. Улф бе лош, но въпреки това бе понесъл ударите на баба ѝ стоически, като само бе изпуснал една ругатня. Е, бе заплашил, че ще заключи баба ѝ в килера, но Моли бе сигурна, че това е празна заплаха. Бе нарекъл милата възрастна жена вещица, но Моли бе сигурна, че той не искаше да каже това и не го мислеше.

Моли долови тропот на копита, който идваше отзад и се отмести встрани, без да обърне поглед, за да види кой е. Скоро щеше да стигне

при баба си. Моли вече бе отминала по-оживената част от пътя, който водеше до Ванора Пойнт. Бе хвърлила само бърз поглед на къщата на Улф в далечината.

Моли почака конникът да отmine, но вместо това стъпките забавиха темпо, докато накрая съвсем спряха. След миг зад нея се чува стъпки от ботуши. Моли вече знаеше кого ще види, още преди да бе погледнала през рамо. Улф спря при нея, като водеше за юздите огромен черен кон.

— Господи! — започна той без предисловие. — Ти наистина си страшно упорита жена.

— Аз?

Моли не забави крачките си. Нямаше време да спира и да си говори с Улф, когато използваше по-дългия път до дома на баба си.

— На мен ми се струва, че ти си този, който проявява упорство. Никога ли не се отказваш?

— Не — изръмжа той. — Никога.

Улф вървеше успоредно с нея.

— Бедният Уили, мисли си, че се готвиш да го убиеш.

— Кой е Уили?

Моли хвърли поглед към Улф. Той се намръщи, но тя му отвърна с усмивка.

— Момчето, което всяка сутрин ми носи подаръците, които ти продължаваш настоятелно да ми изпращаш.

— Момчето от конюшната — поясни Улф.

— На втората сутрин го попитах как се казва. По-лесно е да спориш с някого, когато знаеш името му, Улф.

Той въздъхна, измърмори нещо под нос, което можеше да бъде и ругатня, и ритна в праха няколко камъчета.

— Искам да ти направя едно предложение, Червенокоске.

— Мисля, че вече ти казах...

— Просто ме изслушай — прекъсна я той, хвана ръката ѝ, след което и двамата спряха.

Моли вдигна поглед към Улф.

— Един от нашите кратки разговори ме накара да премисля сегашното си положение. Когато ти отказа гривната на майка ми, защото била семейна ценност, аз ти казах, че съм последният за някоя претенциозна жена.

— Това би било наистина неприятно — отвърна сухо Моли.

— Да, така е. — Улф присви очи. — Има и други причини, разбира се. Когато съм в Ню Йорк по бизнес, светските госпожи, които напоследък се опитват да ми наложат дъщерите си, няма да имат причина да ме преследват повече.

— Разбирам.

— Можеш да останеш във Ванора Пойнт с децата ни, когато дойдат, разбира се, а аз ще продължа, както през последните седем години, да разделям времето си между Мейн и Ню Йорк.

Моли си пое дълбоко дъх.

— Изглежда си го обмислил добре, но на мен ми се струва, че всяка жена би била подходяща за тази цел.

Какво искаше тя? Да ѝ се обясни в любов? Тя знаеше, че това няма да стане, но трябваше да има нещо повече от сухото изреждане на възможности и факти.

Накрая Улф пусна ръката ѝ и отстъпи крачка назад. Гледаше я толкова настойчиво, че тя цялата се разтрепери. Моли си припомни целувката край потока навътре в гората, припомни си колко нощи поред бе сънувала Улф. Разбираше също, че без значение колко настойчиво се опитваше да го отрече, тя го обичаше.

— Изпитах внезапно желание да имам червенокоси деца — призна неохотно Улф.

Накрая Моли се отпусна и се усмихна. Улф никога не би го признал, но той наистина я харесваше, поне мъничко и наистина я желаше, поне там, при потока, беше така, когато я целуна.

— Е? — настоя нетърпеливо той. — Ще ми дадеш ли отговор? Нямам време да си играя игрички, Червенокоске. След десет дни трябва да бъда в Ню Йорк.

— Не е много време... — усмивката ѝ угасна.

— Да или не. — Улф настояваше за отговор.

— Това ми звучи като преговори.

— Бракът е също като бизнеса — отвърна Улф. — Винаги е било така.

В продължение на един дълъг миг Моли го изучаваше съсредоточено, чудейки се дали в сърцето му можеше да се намери поне мъничко любов. Ако наистина имаше, тя очевидно бе погребана

дълбоко, под дебел пласт от години, пълни с омраза и недоверие. Ако някой изобщо можеше да открие тази любов, това бе тя.

— Да или не? — Улф стисна здраво челюсти.

— Да — прошепна Моли.

Тя очакваше, че той ще се приближи и ще я целуне, но той не го направи.

— Ще уредя всичко. Можем да се оженим във Ванора Пойнт.

— Ще имам нужда от време, за да си уشيا рокля — заяви Моли.

— Знам точно какво искам, а мистър Маккен има всичко, от което се нуждая, в магазина си.

— Кажи му да ми изпрати сметката — настоя Улф. — Вземи всичко, което ти трябва.

— Имам малко спестени пари. Мога сама да си купя...

— Просто му кажи да ми изпрати сметката, Червенокоске. Не бъди упорита.

Моли се усмихна.

— Забравих, че не обичаш прекалено настоятелни жени.

— Три дни, не повече — каза Улф, без да обърне внимание на шегата ѝ. — Ще се оженим в моята къща.

— Три дни! Но това е твърде малко време!

— Повече не мога да ти дам. Покани, когото искаш, но моля те, кажи на баба си да остави оръжията си вкъщи.

— Ще видя какво мога да направя — обеща Моли.

След това Улф просто се качи на коня си, хвърли ѝ бегъл поглед и се върна обратно в посоката, от която бе дошъл. Далечен и равнодушен. Моли стоеше и го гледаше как се отдалечава.

Омъжена за Улф Тревелиън! В действителност беше без значение, че той проявяваше безразличие, че си тръгна, без да ѝ се усмихне или да ѝ помахна с ръка. В сърцето му наистина имаше любов. Моли бе сигурна в това.

— Обърни се — прошепна тя. — Само веднъж.

Той продължаваше да язди, а тя продължаваше да чака. Той наистина изпитваше привързаност към нея, ако не друго. Ако се интересуваше само да запази името Тревелиън, той можеше да се ожени за всяка жена, която го пожелаеше.

— Обърни се, Улф — прошепна пак Моли.

Тъкмо когато тя щеше да се откаже да чака и да продължи, Улф хвърли поглед назад, все едно че бе чул думите ѝ.

Моли продължи пътя си, а върху устните ѝ грееше усмивка. Господи! Омъжена за Улф Тревелиън!

Останалата част от пътя до къщата на баба си Моли измина неусетно, тъй като в ума ѝ постоянно се въртяха представи какъв би бил животът им заедно. За сватбата им и за червенокосите деца, които той искаше да има.

Но когато къщата на баба Кинкейд изникна пред погледа ѝ, усмивката на Моли угасна. Тя бе единствената, която бе щастлива от предстоящата женитба. Както винаги, баба ѝ с радост я посрещна, дори поздрави Моли много по-весело от обикновено. Тя трябваше да бъде първата, която да узнае за женитбата ѝ.

— Искам да ти кажа нещо — каза Моли, като изпразни кошницата на масата. — Нещо много важно.

Моли сложи кошницата в краката си и се обърна към баба си.

— Ще се омъжвам.

Очите на баба Кинкейд заблестяха весело.

— Вече ти е време, дете. Кой е щастливецът?

Моли си пое дълбоко дъх, приготвяйки се за атаката, която несъмнено щеше да дойде.

— Улф Тревелиън.

От изненада очите на баба ѝ се разшириха.

— Не и той! Бог да ни е на помощ, кажи ми, че не е вярно.

— Аз го обичам — отвърна тихо Моли.

— Това е ужасно. — Баба Кинкейд подсили думите си, като тропна с бастуна си по пода.

— Аз мисля, че е чудесно.

Старата жена хвана ръката ѝ и я стисна силно.

— Но той не те обича. Не може да те обича. Казвам ти, Моли, мъж като него не може да обича.

Дали това бе истина? Улф не ѝ бе говорил за любов, но все пак бе невъзможно да не изпитва никакви чувства.

— Той има нужда някой да го обича, бабо. — Моли реши все още да не казва на баба си за осигурените ѝ старини и за жената, която щеше да ѝ прави компания. Тя щеше да си помисли, че Моли се омъжваше за Улф само от грижа за семейството си, а това не беше

истина. Съвсем не. — Доколкото си спомням ти ми каза, че не си обичала дядо, когато сте се оженили и че любовта дошла по-късно.

— Това беше различно — изсумтя баба й. — И не ми отвърщай с моите собствени думи.

— Няма ли да ни пожелаеш щастие?

Баба Кинкейд въздъхна, пръстите й отпуснаха ръката на внучката й.

— Ти заслужаваш най-доброто, Моли. Разбира се, че ти пожелавам щастие, но все пак прецени нещата внимателно. Няма ли да помислиш все пак дали да не се откажеш?

— Не — отвърна убедено Моли. — Това е, което искам.

Имаше нещо много повече. Тя щеше да обича Улф и да го дари с червенокоси деца, а един ден... един ден той щеше да й отвърне с любов.

Улф гледаше втренчено документите пред себе си, числа, които трябваше внимателно да провери, но просто не можеше да се концентрира върху тях. Около него къщата кипеше от живот. В кухнята бе необичайно оживено, а Ларкин през целия ден постоянно влизаше и излизаше.

Улф бе успял да хвърли цялото си домакинство в смут с краткото съобщение за женитбата си. Дори резервираният Ларкин бе изненадан, когато господарят му съобщи, че ще се жени. Не знаеше от какво се бе изненадал повече: от факта, че той се женеше, или от това, че Улф Тревелиън бе намерил жена, която да го приеме.

Откакто бе направил предложението си, а Моли бе приела, Улф бе необичайно спокоен. Безпорядъкът в обикновено тихата къща въобще не го безпокоеше, не изпитваше и най-малкото съмнение. Нямахше какво да губи с този брак.

Искаше Моли и скоро щеше да я има. Когато семейният живот и червенокосата му жена му омръзнаха, щеше да се върне в Ню Йорк и да продължи да води ергенския си живот, както бе правил години наред.

Това бе чудесно разрешение и той мислено се поздравяваше, че тази идея му бе хрумнала. С Моли във Ванора Пойнт и бизнеса, и обществения си живот в Ню Йорк, той щеше да има най-доброто и от двата свята.

Брак, без никакви реални задължения. Жена и деца, които можеше да вижда, когато му бе угодно, и да ги оставя за известно време, когато му дотегнеха.

Улф чуваше шума, който идваше от гостната, но не му обръщаше внимание. Отправи се към кабинета си. Ларкин се бе погрижил за всичко: свещеникът, брачно свидетелство, храна, макар че Улф не разбираше защо се изискваше и храна. Сватбите и погребенията се уреждаха по много особен начин, отбеляза си той.

Улф спря, когато влезе през отворената врата на гостната. Прислужницата връзваше панделки, които висяха от извитата като арка дървена рамка, поставена в средата на стаята зад издигнат подиум. Тя си тананикаше тихо нещо весело.

Улф не разбираше защо бе цялото това суетене. Брачната церемония бе съвсем проста. Това, от което наистина имаха нужда, бе свещеник и един-двама свидетели. Жените бяха такива сантиментални глупачки.

Прислужницата се обърна и се наведе да вземе друга панделка. Когато се изправи, го забеляза застанал на няколко крачки от нея. Тя изпусна панделката и изпищя пронизително, както често правеше, когато той я изненадаше.

— Съжалявам, сър — каза тя, останала без дъх. — Вие ме изненадахте.

Тя фактически никога не гледаше към него. Погледът ѝ бе насочен някъде над главата му, а ръцете ѝ видимо трепереха.

Това бе реакцията, която Улф виждаше у другите, когато бе в Мейн. Ужас. Прислужницата бе младо момиче, не бе красавица, но не бе и грозна. Господарят ѝ я ужасяваше.

Би трябвало да я уволни, но точно сега трудно би намерил друга.

— Продължавай. — Улф придружи думите си с махване на ръка, като продължи да стои на мястото си.

Момичето вдигна панделката и се опита да я завърже по същия начин, както бе направила с другите, но ръцете ѝ продължаваха силно да треперят и тя не успяваше да се справи. Тя постоянно обръщаше глава назад и след като разбереше, че той не се бе помръднал от мястото си, продължаваше работата си. По едно време Улф започна да се чуди как още не си е счупила врата.

Когато отидеше в Ню Йорк, щеше да каже на Моли да прави с персонала каквото поиска. Ако поискаше, можеше да назначи още слуги или пък да уволни тези и да вземе съвсем нов персонал. Ако Моли поискаше петдесет слуги, той щеше да се погрижи тя да ги получи.

Улф осъзна, че се усмихва, докато излизаше от гостната, където щеше да се ожени след по-малко от двадесет и четири часа.

Бе сигурен, че с интерес ще наблюдава промяната у Моли. Обикновеното момиче щеше да стане Моли Тревелиън, богатата жена, отдадена на мързел и удоволствие. Някой друг щеше да пече хляба ѝ, да пере дрехите и да чисти къщата ѝ. Ако пожелаеше, можеше да спи през целия ден и да изпълва свободното си време с удоволствия, които подхождаха на една богатата жена.

Единственото ѝ задължение щеше да бъде да го задоволява.

СЕДМА ГЛАВА

Моли знаеше, че хората често плачат по сватби, но не и по този начин. Тя гледаше право напред към свещеника, който говореше с монотонен глас, но не можеше да не чува риданията, които продължаваха неспирно зад нея.

Гостната във Ванора Пойнт бе украсена с огромни вази с рози — червени, розови и бели. Моли и бъдещият ѝ съпруг стояха на издигнатия подиум, покрит с плюшен килим и под арката, украсена с панделки с цвета на цветята над главите им. Множество столове бяха поставени зад импровизирания олтар, но на церемонията присъстваха само няколко гости.

Майката на Моли ридаше, баба ѝ също подсмърчаше шумно. С изключение на мистър Хенсън, който бе придружил жените до Ванора Пойнт и който щеше да отведе Моли и Хелда вкъщи, единствените други свидетели бяха слугите на Улф.

Улф изглеждаше чудесно в официалния си черен костюм и бяла риза, но на лицето му бе изписано безизразно, дори студено изражение. Моли трябваше да си напомни, че за него това бе просто бизнес.

Тя повече предпочиташе лукавата усмивка и нехайната стойка на онзи Улф, когото бе срещнала в гората, но и този добре облечен и изискан мъж, който стоеше до нея, си имаше своето очарование. Никакъв костюм обаче не можеше да скрие огромната му сила, която Моли бе почувствала, когато се намираше в прегръдките му, не можеше да прикрие енергията, която Улф излъчваше дори в този момент.

Моли бе облечена в сватбена рокля, за която винаги си бе мечтала. Бе ушита от бял сатен, с перли и дантела, в долната част полите бяха широки и разкошни. Бели копринени цветчета бяха прикрепени на талията ѝ, също такива бяха преплетени в косите ѝ.

Накрая баба ѝ бе тази, която успя да закрепил косата ѝ във висока прическа. Бяха опитали да направят по-строга прическа, но въпреки

това няколко немирни къдрици се бяха изплъзнали и се спуснаха по раменете и гърба ѝ. Преди това Мери Кинкейд се бе опитала да направи косата ѝ, заявявайки, че това е задължение на майката, но ръцете ѝ трепереха ужасно, а тя не преставаше да плаче.

Моли им бе казала за предложението на Улф и двете жени приеха, че тя се жертваше заради тях. Опита се да им обясни, че не е така, но нищо не можеше да ги убеди в обратното. Потрепериха от страх, когато Моли им каза, че обича Улф и ѝ припомниха за смъртта на първата му жена. По този въпрос майката и бабата на Моли накрая постигнаха съгласие. Доколкото Моли можеше да си спомни, Хелда и Мери Кинкейд никога не постигаха съгласие по никакъв въпрос.

Отново и отново ѝ напомняха за съдбата на първата мисис Улф Тревелиън, докато накрая Моли им забрани да говорят по този въпрос. За пръв път в живота си им забраняваше нещо и бе изненадана, когато ѝ се подчиниха.

Моли се усмихна, когато Улф взе ръката ѝ и постави пръстен на безименния ѝ пръст. Това не бе обикновена златна халка, а едно изобилие от сапфири и диаманти на златна подложка. Улф ѝ каза, че пръстенът е принадлежал на майка му. Нямаше време да поръчват пръстени специално за случая, по-късно той ѝ обеща да поръча какъвто пръстен пожелае.

Моли сведе поглед към пръстена на ръката си. Бе изключително доволна. Нямаше нужда и не искаше никакъв друг пръстен. Искаше този, с който ѝ обричаше живота си.

Всичко беше организирано чудесно, но щеше да е още по-добре, ако младоженецът поне малко се усмихнеше. Когато свещеникът ги обяви за мъж и жена, Мери Кинкейд изхлипа високо, а Улф притвори очи. Моли разбираше, че за него това бе цяло изпитание. Да се принизи дотам, че да бъде в компанията на хора, които открито го презираха. Да бъде принуден да сдържа гнева си! Моли изпита желание да хване ръката му и да го утеши, да му благодари за търпението. В никакъв случай не бе приятно роднините на жена ти да ридаят зад гърба ти и то на собствената ти сватба.

Свещеникът тържествено обяви: „Можете да целунете булката“, което бе причина за още едно високо ридание, но Моли не му обърна внимание, а се наведе леко напред, за да приеме първата целувка като жена на Улф.

В един момент Моли си помисли, че Улф ще откаже да я целуне. Той за миг се поколеба, преди да приближи устните си към нейните и когато накрая я целуна, това съвсем не бе изгарящата целувка като онази, в гората, а просто едно студено докосване на неговите устни до нейните. Все пак Моли изпита вълнение, когато устните му покриха нейните, но то бе съвсем кратко и слабо.

Когато Улф се отдръпна от нея, тя потърси очите му, за да разбере какво мисли той. Въпреки че този брак за него бе само едно споразумение, Моли искаше да види и малко радост в погледа му. Такава обаче нямаше.

Великолепните сватбени блюда така си останаха недокоснати. Само мистър Хенсън и свещеникът, изглежда, се наслаждаваха на изобилната храна. Моли бе твърде притеснена, за да се храни, а Улф очевидно бе ядосан. Мери Кинкейд не спря да плаче дори колкото да сложи хапка в уста, а баба Кинкейд просто проявяваше упорство и затова не си взе от нищо. Моли не можа да не забележи как Улф хвърли многозначителен поглед на бастуна на баба й.

Младата жена не бе поканила никой друг. Приятелките й от Кингспорт, особено Хана и Стела, бяха така ужасени, когато научиха новината, колкото бе и семейството й, а тя не искаше те да присъстват в дома на Улф, изпълнени с гняв и недоверие. Така нямаше да има шушукания за първата му жена или смешните обвинения за мумифицирани тела на третия етаж и със сигурност нямаше да има открити подозрителни погледи към съпруга й.

Гостите си тръгнаха през ранния следобед, за да могат двете госпожи Кинкейд да се приберат преди смрачаване, а Моли бе доволна, че си тръгват. Постоянните хлипове и съчувствени погледи й бяха досадили извънредно много.

Мистър Хенсън бе много мил, той изведе майка й от къщата на Тревелиън, като й шепнеше нещо успокоително. През целия ден той не каза нищо, не изрази по никакъв начин мнението си за тази женитба. Моли знаеше, че той бе дошъл само заради майка й. Може би сега, когато Моли щеше да има повече свободно време, щеше да прекарва повече време в компанията на мистър Хенсън.

Улф затвори двойната врата след отдалечаващите се гости и се облегна на нея с измъчен стон.

— Съжалявам — прошепна Моли.

— Не се извинявай — сопна се той. — Не съм и очаквал по-различна реакция.

— О!

— Денят бе направо отвратителен — добави той.

Моли никога не си бе мислила, че ще чуе съпругът ѝ да нарича деня на тяхната сватба отвратителен. Имаше и неприятни моменти, разбира се, но чак пък отвратителен?

— Съжалявам.

— Ето че пак се извиняваш. — Улф премина покрай нея, без дори да я погледне.

Нямаше усмивка, нито нещо успокоително в горчивото изражение на лицето му.

— Аз... — Моли спря, защото разбра, че отново се готвеше да се извинява.

— Имам да прегледам някои документи. Ще бъда в кабинета. Ако ти трябва нещо, позвъни на Ларкин.

Моли остана самичка в антрето. Вдигна поглед нагоре. Таванът изглеждаше толкова висок! Слънчевите лъчи проникваха през цветните стъкла на прозорците, като образуваха по пода причудливи фигурки. Моли бе заобиколена от красота, позлатени рамки, мебели, всичко бе толкова изящно, че тя се страхуваше да докосне нещо. Все едно бе попаднала в замък, облечена в роклята на принцеса. Проблемът беше, че Моли не бе никаква принцеса. Никога не се бе стремил да живее в замък и когато се нуждаеше от нещо, да звъни на слугите. Мечтите ѝ бяха прости, достижими и реални. Поне винаги бяха изглеждали реални. Никога не си бе мислила, че Улф Тревелиън просто ще се появи и ще промени всичко. Можеше да се загуби в тази огромна къща, вече се чувстваше изгубена.

Какво, за бога, бе направил? Улф разлисти без причина документите пред себе си, като едва хвърляше по някой разсеян поглед към отделните цифри. Нямаше нещо, което да не можеше да почака ден-два, но трябваше да се отдалечи известно време от Моли.

Боже господи, женен. Отново. И нямаше никаква гаранция, че този брак ще бъде по-успешен от първия.

Като влюбен хлапак си бе позволил нещата да се изплъзнат от контрол, докато получи каквото искаше. Моли Кинкейд. До този

момент бе напълно доволен от факта, че този клон от семейство Тревелиън ще свърши с него. Ако трябваше да бъде честен към себе си, Улф никога не се бе замислял за отговорността си да продължи фамилията. Със сигурност никога не бе го безпокояла мисълта, че няма на кого да остави състоянието си. Досега.

Малката червенокоса Моли бе влязла под кожата му, бе му станало напълно ясно, че не бе могъл да я вкара в леглото си, без да се ожени за нея и той, без да му мисли много, бе направил точно това.

Тя беше умна, пресметлива вещица. Не само че се бе оженил за нея, а и бе обещал да се грижи за ужасното ѝ семейство до края на живота им.

И през цялото време тя го бе гледала с онези големи сиви, невинни очи. Доколкото можеше да съди, тя дори не бе девствена, въпреки че твърдеше противното. Това можеше да е част от хитро измислен план да го вкарат в капана на брака. Беше ли Моли толкова невинна, колкото го бе накарала да повярва? Щеше да разбере съвсем скоро.

Такава несигурност не му бе присъща. Това положение изобщо не му харесваше. Улф хвърли документите в най-горното чекмедже и го затвори с трясък. Женитбата бе вече факт. Не трябваше да живее постоянно с нея. Нищо не се бе променило. Щеше да се връща в Ню Йорк, когато му се приискаше, а Моли щеше да остане тук. Щеше да чака, докато той благоволяше да се върне.

Нищо не трябваше да се променя!

Улф не бе свикнал със съмнения от никакъв вид, мразеше несигурността както у себе си, така и у другите. Просто преследваше целта си и получаваше това, което искаше. Всичко бе много просто. Но когато свещеникът бе произнесъл тържественото „Можете да целунете булката“, той бе погледнал в очите на Моли и там бе видял нещо, което беше невъзможно.

Надежда.

Това трябваше да е някакъв вид преструвка.

С чаша бренди в ръка, Улф застана до прозореца, наблюдавайки как денят постепенно си отива.

Един ден ще сваля маската и ще открие истинската Моли Кинкейд... истинската Моли Тревелиън. Моли добре се прикриваше, но Улф знаеше, че и двамата си приличат, че Моли бе същата като него.

Имаше в нея някаква пресметливост, както и у него, и когато и двамата искаха нещо, просто го вземаха.

През този ден за пръв път лицето му се озари от усмивка. Със сигурност този брак щеше да предизвика вълна от изненада в Ню Йорк, която можеше да затъмни дори печалната слава на първия, Фостър добре щеше да се посмее само при мисълта, че Улф Тревелиън се бе оженил за едно сладко, бедно, обикновено момиче. Сигурен бе, че Адел щеше да побеснее, но пък той не бе й обещавал нищо. Не бе необходимо връзката им да приключва само защото той бе вече женен.

За разлика от Моли, Адел можеше да бъде купена. Щеше да ѝ подари някаква дрънкулка и всичко щеше да бъде забравено и простено.

Всъщност Моли също можеше да бъде купена. Цената ѝ обаче бе изключително висока, но точно сега тя го чакаше, той бе сигурен в това. Майка ѝ и баба ѝ ще бъдат осигурени до края на живота им, а и Моли няма да изпитва нужда от нищо.

Улф си наля още едно бренди и бързо го изпи. Моли чакаше.

Къщата бе съвсем тиха. Преди изгрев — слънце бе настъпила голяма суматоха: готвене, чистене, подреждане на цветя, приготвяне на спалнята, която бе избрал за себе си и Моли. Намираше се точно до неговата, между двете имаше свързваща врата.

Сега бе останал само икономът, който стоеше неподвижно в подножието на стълбите.

— Лягай си, Ларкин — каза Улф, като мина покрай него.

— Да, сър.

Ларкин не показва никакви признаци, че има намерение да се премести от мястото си. Улф се усмихна горчиво, докато изкачваше стълбите, обърнал гръб на иконома. Вероятно Ларкин щеше да стои там през цялата нощ, в случай че втората мисис Тревелиън решише, че смъртта е за предпочитане пред брака.

Вратата към стаята на Моли бе леко открената и Улф я отвори рязко. Вратата се блъсна в стената, а Улф пристъпи в стаята на жена си.

Моли наистина го чакаше, седнала в огромното легло. Светлината на свещите осветяваше лицето ѝ и водопада от червени къдрици, бялата нощница и синята завивка. Улф затвори тихо вратата зад себе си.

— Помислих си, че може би няма да дойдеш — каза тихо Моли.

Улф започна да разкопчава ризата си и се усмихна.

— В никакъв случай, Червенокоске.

— О!

Гласът ѝ бе тих и мек, но тя не изглеждаше изплашена. Сивите ѝ очи бяха широко разтворени, но не от страх, докато го наблюдаваше как окачва сватбения си костюм. Ръцете ѝ, почиващи в скута, изобщо не трепереха, докато той не застана пред нея напълно гол, но и тогава през тялото ѝ премина само едва доловима тръпка. Моли го гледаше смело, с любопитство, погледът ѝ се плъзна от усмихнатото му лице към твърдата му мъжественост.

— Господи! — прошепна тихо тя. — Какъв... — Моли вдигна рязко поглед, срещайки неговия. — Няма значение.

Когато той коленичи от едната страна на леглото, отметна завивките и ги хвърли на пода, Моли не запротестира, само бавно облиза устни, което усили нетърпението му да я почувства под себе си, обвила крака около кръста му. Улф нямаше намерение да ѝ позволи да го извади от контрол с такова просто средство.

— Страхуваш ли се, Червенокоске? — Той изхлузи нощницата през главата ѝ, като го направи бавно, много бавно, плъзгайки дългите си пръсти по меката кожа на краката ѝ.

— Не — прошепна тя, като го погледна в очите. — Знам, че ти никога не би ме наранил.

Ръцете му застинаха, въпреки желанието му да не се поддава на преструвките ѝ. Улф се наведе напред и целуна очакващите го устни.

Тя докосна нежно страните му и разтвори устни, за да приеме целувката му. По дяволите, тя беше права. За нищо на света не би я наранил.

В съпруга ѝ имаше някаква мощна, странна красота. Дори на светлината на свещите чертите му изглеждаха груби, погледът му бе остър... но ръцете му я галеха нежно, а устните му се движеха върху нейните толкова нежно, че ѝ се искаше да се разплаче.

Улф бавно събличаше нощницата ѝ, докато накрая загуби търпение и махна бързо дрехата, която му пречеше. Сега Моли можеше да почувства топлината на тялото му до своето.

Тялото му бе толкова твърдо, мускулите нервно играеха под бронзовата кожа, ръцете и гърдите му бяха покрити с тъмни косъмчета.

Моли бе трябвало да се чувства слаба и безсилна, но не бе така. В себе си чувстваше повече сила, откогато и да било.

— Червенокоске? — прошепна той.

— Да.

— Не искам да те нараня, но без да искам, бих могъл...

Моли затвори устата му с целувка.

— Не, няма — долетя тихият ѝ шепот.

— По дяволите, Червенокоске — изръмжа той. — Първия път...

Той се отмести леко от нея, погледна я със странен израз в очите. Желание, неудовлетворение, може би дори малко объркване.

— Майка ти нищо ли не ти каза?

— Опита се, но плачеше толкова силно, че не можах и дума да разбера от това, което се опита да ми каже. — Не бе смешно, но кой знае защо Моли се засмя. — Наистина успях да доловя някои думи. „Затвори очи и лежи неподвижно.“ Това ли искаше да чуеш?

Улф зарови лице в рамото ѝ и простена дълбоко.

— Страхувам се, че първия път наистина боли, Червенокоске. Не мога да направя нищо друго, освен да бъда внимателен, а това ще бъде трудно.

— Защо?

Той вдигна глава и я погледна.

— Защото те желая твърде много.

— Това е добре, нали?

Улф се засмя криво.

— Все още не съм решил.

Моли вдигна глава и целуна съпруга си. Усмивката ѝ се стопи, когато той разтвори устни и я целуна страстно и дълбоко. След това с коляно разтвори краката ѝ.

Улф се настани между краката ѝ и задълбочи още повече целувката, която можеше да излекува всяка болка. Пръстите му я галеха толкова нежно! Улф проникна леко в нея.

Моли искаше повече. Не можеше да разбере защо или как, но тялото ѝ се надигна да посрещне това на Улф и тя обви ръце около врата му. Където я бе докосвал, тялото ѝ гореше. Всъщност чувстваше топлина навсякъде.

Когато той отмести ръката си, Моли искаше да му се възпротиви, но не успя. С едно движение той проникна в нея, с второ движение я

изпълни цялата. Наистина я болеше.

Улф лежеше неподвижно върху нея. Набъбналата му мъжественост бе в нея, изпълвайки я и разкъсвайки я едновременно.

— О! — Въздъхна Моли.

Улф отново я целуна леко, дълбоко, а болката постепенно се стопи.

След известно време Моли се отпусна, тялото ѝ се нагласяше според това на Улф в нея. Той сякаш бе почувствал отговора ѝ. Сякаш разбра, че болката бе отминала и започна бавно да се движи напред-назад, след това по-бързо, по-грубо.

Моли не бе очаквала, че атаката му ще бъде толкова силна. Тя повдигна инстинктивно бедра, обви ръце около мускулестия гръб на Улф и затвори очи. Вътре в нея растеше някакво непознато, неочаквано, но чудесно усещане, то се усилваше с всяко проникване на Улф.

Моли имаше чувството, че той ще я погълне, ще я изпие цялата, но тази мисъл не пробуди в душата ѝ страх. Напротив, беше още по-възбуждащо.

Само преди няколко дни бе приела факта, че го обича, а сега трябваше да признае, че има нещо повече. Улф бе станал част от нея и тя никога нямаше да може да живее без него. Улф я притежаваше, с тяло и душа.

И бе откраднал сърцето ѝ.

Улф проникваше в нея толкова дълбоко, че дъхът ѝ спираше, миг след това тялото му потрепери и застана върху нейното. За един дълъг миг той лежеше неподвижно, притискайки тялото ѝ със своето, което за Моли бе чудесно усещане, а когато вдигна глава от рамото ѝ, отново я целуна.

— Съжалявам, Моли. Наистина те нараних...

— Никога не се извинявай... — прошепна тя. „Затова, че ме обичаш.“

Моли довърши мислено последните думи. Улф не бе готов да признае, че между тях имаше любов. Не още.

Улф се събуди внезапно и видя, че е заспал в леглото на Моли. Тя се бе сгушила до него, заровила лице на гърдите му, бе прехвърлила единия си крак върху неговите.

Преди това тя бе изгасила свещта и сега единствената светлина в стаята идваше от бледата луна, която надничаше през прозореца. Светлината бе достатъчна, за да се различат неясните предмети в стаята и мекото тяло на жена му, притиснато към неговото. Улф не можа да се въздържи и вдигна една червена къдрица, която бе паднала на гърдите му, погали я нежно и я пусна. Испита желание да събуди Моли и отново да я обладае, но разбираше, че за нея е твърде рано, тъй като съвсем скоро тя бе изгубила девствеността си.

Въпреки това изкушението бе голямо. Гърдите ѝ се повдигаха леко, Улф усещаше биенето на сърцето ѝ до своето, а това бе странно възбуждащо.

Улф се изправи бавно и внимателно, така че да не я събуди, и се измъкна от леглото. Моли изстена тихо, обърна се по корем и прегърна възглавницата. Дълго време Улф стоя до леглото. Въздухът бе студен и щипеше кожата му, но той не можеше да си позволи да се вмъкне отново в топлото легло при Моли.

Да се върне в леглото, което го очакваше в неговата стая, бе не по-привлекателно от перспективата да наблюдава Моли, докато нощта си отиваше. Сега неговото легло му се струваше още по-студено.

Той обърна гръб на Моли, събра дрехите си, след това се отпрати към вратата, която разделяше нейната стая от неговата. Разделяше! Той не трябваше да забравя, че всеки щеше да води свой собствен живот и само когато пожелаваше тялото ѝ, щеше да мисли за нея като за своя жена. Ако не бе толкова изморен, нямаше да има нужда да си припомня този факт. Улф метна дрехите си на един стол. Не му се искаше да си ляга в студеното огромно легло, затова си наля бренди от малкия бар, който винаги бе добре зареден, отпусна се в любимия си стол и впи поглед в празната камина.

Още няколко нощи като тази и влечението му към Моли щеше да изчезне. Ако не изчезнеше напълно, най-малкото щеше да намалее. И преди бе изпитвал влечение към жени, но то никога не траеше дълго.

Неохотно обаче трябваше да си признае, че никога преди желанието към някоя жена не бе толкова силно. Не по-малко неохотно трябваше да си признае, че никога не бе срещал жена като Моли.

Улф допи брендите и погледна разсеяно към леглото ѝ. След като бе прекарал няколко часа, държейки Моли в прегръдката си, това легло

му изглеждаше още по-огромно, студено и празно, и необичайно отблъскващо.

Небето на изток започваше да просветлява, когато Улф задряма на стола си, като се питаше, преди да потъне в сън, защо Моли все пак се бе омъжила за него.

ОСМА ГЛАВА

Моли се усмихна топло на човека, който стоеше сковано в подножието на стълбите.

— Добро утро, мистър Ларкин — поздрави го весело тя, като се надяваше той да отвърне на усмивката ѝ. Ларкин обаче не се усмихна.

— Добро утро, госпожо.

— Виждали ли сте Улф тази сутрин? Мислех си, че можем да закусим заедно.

Моли бе почувствала разочарование, когато се събуди и видя, че съпругът ѝ вече не бе до нея, но не можеше да си позволи разочарованието да я владее дълго време. Бе преизпълнена с щастие.

Икономът на Улф следеше внимателно всяко нейно движение. Докато тя слизаше по стълбите, строгите му, немигащи очи се опитваха да доловят всяка промяна в нея.

— Мистър Тревелиън никога не закусва, госпожо.

— О! Добре... — Моли вдигна високо глава и продължи да се усмихва, не искаше да позволи на този отблъскващ човек да развали щастието ѝ. — Когато се събудя, умирам от глад, освен това откривам, че имам направо ненаситен съпруг.

— Да, госпожо.

Мистър Ларкин бе ужасно неразговорлив тази сутрин и Моли се запита дали винаги този човек бе толкова нацупен.

— Къде е кухнята?

Тя изглежда, бе шокирала възрастния човек, защото стоманените му очи леко се разшириха.

— Ако изчакате в трапезарията, след малко ще ви сервирам закуската, госпожо.

Беше едва първата сутрин, откакто бе станала мисис Тревелиън и вече направи грешка. Дали бе забранено на господарката на къщата да влиза в кухнята?

— Разбира се, мистър Ларкин.

Моли се обърна и се отправи по дългия коридор, стъпките ѝ отчетливо отекваха в огромното помещение. Може Улф и да не закусваше, но все пак тя искаше да го види. Дали щеше да я целуне за добро утро? При тази мисъл на лицето ѝ разцъфна усмивка.

Моли надникна в гостната, където се бе състояла сватбената церемония. В стаята нямаше и следа от тържеството — олтарът, розите, подредените столове, всичко бе изчезнало. И все пак това бе една много хубава стая, единствената в тази къща, която бе виждала досега с подчертано женско влияние в нея. Стаята бе празна, но това не я изненада. Моли не можеше да си представи Улф в тази светла и просторна стая. Когато си мислеше за него, когато си го представяше, това бе или под сенките на дърветата, или в тъмната стая, осветен само от меката светлина на свещите.

Следващата стая бе библиотеката. Колкото гостната бе светла, толкова библиотеката тънеше в полумрак. В тази стая се чувстваше мъжкото присъствие. През целия си живот Моли не бе виждала толкова много книги. Цялата стена бе в полици с книги, подвързани с кожа, освен това в стаята имаше няколко примамливо изглеждащи кожени кресла, до които стояха лампи цветни абажури.

Стаята можеше да стане много приветлива, ако тежките завеси се дръпнеха встрани и тук-там се сложиеше по някоя ваза с рози. Светлина и цвят, точно от това се нуждаеше тази къща.

Моли затвори тихо вратата и се отправи към следващата стая. Бутна леко вратата навътре, както бе направила и с предните стаи, и се озова лице в лице със съпруга си. Улф вдигна рязко глава от документите на бюрото си и се намръщи.

— Не знаеш ли, че трябва да почукаш? — изръмжа той.

Моли затвори вратата, пое си дълбоко дъх и лекичко почука със свити пръсти на тежката дъбова врата. Зачака. След като не получи отговор, почука отново. Нищо. Моли отвори вратата и влезе смело в кабинета.

— Не знаеш ли как да казваш „влез“?

Улф се облегна назад в стола си и впи поглед в нея.

— Какво правиш тук?

— Помислих си, че може да поискаш да закусиш с мен. — Моли нямаше намерение да позволи на мрачното му настроение да развали тази хубава сутрин.

— Аз не закусвам. — Той я отпрати с леко махване на ръката и отново насочи вниманието си към документите на бюрото.

— Точно това каза и мистър Ларкин.

Улф бавно вдигна поглед към нея.

— Но може би ако закусиш, няма да стоиш така нацупен и вкиснат.

— Моли, имам работа.

Тя пристъпи към него и видя огромната купчина документи на бюрото, изписани с цифри и набързо нахвърляни бележки.

— О! Предполагам, че би трябвало да изляза и да те оставя сам.

— Да, точно така.

— Ще се видим ли по-късно?

Улф вдигна към нея изпълнен с досада поглед.

— Не мисля, че ще имам време.

Тази сутрин Моли разбра, че не ѝ е позволено да ходи в кухнята, а сега Улф я отпращаше с безразличие.

— И какво да правя цял ден?

Безразличието му се смени с раздражение, но на Моли това изобщо не направи впечатление. С този поглед Улф Тревелиън можеше да уплаши някой мъж, но не и нея.

— Това, с което се занимават обикновено жените. Шиене. Четене. Можеш да поспиш малко.

— Но аз току-що станах.

— Моли!

Може и да бе разгневен, но я харесваше. Малко. Бе ѝ доказал това през изминалата нощ със своята нежност и загрижеността си. Тя му се усмихна, опитвайки се да разсее лошото му настроение.

— Помислих си, че бихме могли да си направим пикник в гората по-късно следобед.

Улф вдигна отегчено ръце и се облегна отново на стола си.

— Какво ще правиш, докато съм в Ню Йорк Дори когато съм тук, не можеш да очакваш от мен да те забавлявам постоянно.

Това бе нещо, върху което не се бе замисляла, когато прие предложението му за брак.

— Доколкото си спомням, ти спомена, че когато дойдат децата, ще стоя тук с тях, но трябва ли и сега да остана, докато ти си в Ню Йорк?

— Да.

Това бе рязък и груб отговор, с който Улф целеше да приключи неудобния разговор. Но Моли не можеше да остави нещата просто така.

— Тръгваш следващата седмица, нали?

— Да.

Утвърдителният му отговор бе остър и хаплив. Моли ухапа долната си устна, но само за миг. Не искаше да показва несигурността си пред него.

— И колко време ще отсъстваш?

Моли зачака за отговор, но такъв не последва.

— Няколко дни? Седмици?

Улф продължаваше да я гледа, без да продума.

— Месеци?

— Не знам. — Той отново насочи поглед в документите пред себе си. — Може би.

Моли би трябвало да излезе от кабинета му с усмивка, преструвайки се, че не я засяга. Но я засягаше. Много. Тази къща щеше да стане много самотно и пусто място без Улф. Дори сега изглеждаше такова, когато той не си бе вкъщи.

— Имам една идея — обади се Улф. — Кажете на Ларкин да се свърже с шивача в Кингспорт и да му поръча няколко прилични рокли. Това ще ти ангажира вниманието за известно време. Още повече че ми омръзна да те гледам постоянно облечена в кафяво, сиво и бяло.

Бе успял да изкаже предложението си така, че то недвусмислено се превърна в обида.

Моли си напомни, че Улф бе казал честно и ясно какво представлява този брак за него. От всички жени, за които можеше да се ожени, той бе избрал нея, защото не бе взискателна. Той искаше жена, която лесно да може да оставя, когато си поиска, която да топли леглото му през нощта и да го дари с червенокоси деца. Улф не искаше нищо повече от нея. Не компания и приятелство и със сигурност не любов.

Животът ѝ тук щеше да бъде много по-труден, отколкото си бе мислила.

Улф успя да пропилее целия ден, като остана затворен в кабинета си, преглеждайки сметки, които можеха да почакаат. Криеше се. Не можеше да си спомни никога, преди да се е крил от някого.

Моли отново го бе направила.

Улф веднага разбра миналата нощ по израза в очите ѝ, че тя е невинна. Невинна, но не свенлива. И беше негова. Изцяло негова. Боже господи, никога преди не бе любил девственица.

Повече не бе влизала в кабинета му след сутринта, когато му бе предложила закуска. От време на време се бе ослушвал и я бе чул да се движи из библиотеката, да размества някои неща и да си тананика. Но сега наоколо бе тихо. Твърде тихо.

Когато Улф отвори вратата на кабинета Ларкин бе в коридора и чакаше.

— Къде е мисис Тревелиън?

В продължение на един дълъг миг Ларкин не каза нищо. Възрастният човек не одобряваше тази женитба, но никога не би изразил несъгласието си. Това не беше негова работа, а Ларкин много добре знаеше къде му е мястото в тази къща.

— Мисис Тревелиън излезе на разходка преди известно време, сър.

— И вие я пуснахте? — сопна се Улф.

— Тя настоя — отвърна икономът.

— Ти трябваше да отидеш с нея.

— Поисках, но тя ми забрани, сър.

Улф спря по средата на коридора и погледна през рамо.

— Тя ти е забранила?

— Да, сър — въздъхна Ларкин.

Улф излезе тичешком от къщата. Трябваше да провери градината, конюшните, близката гора. Със сигурност тя не би се осмелила да навлезе в гората без придружител.

Разбира се, че щеше да посмее.

Оставаше скалата и спиращата дъха гледка на Атлантическия океан. Улф заобиколи къщата, като забави крачка. По принцип избягваше издадената към морето скала и великолепната гледка, която се откриваше от нея.

Забави още повече крачка, когато я видя. Моли седеше на едно одеяло, недалеч от ръба на скалата. Бе подвила крака под себе си,

дългата ѝ червена коса се спускаше свободно и вятърът си играеше с нея. Червените къдрици се спускаха под кръста ѝ като разтопено червено злато под лъчите на слънцето. Още малко и щеше да се нахвърли върху нея, когато забеляза, че раменете ѝ се тресат. Ако направеше една стъпка, със сигурност щеше да чуе риданията ѝ. Улф се почувства като истински мерзавец. Защо се беше оженил за нея и бе разрушил живота ѝ? Защото тя го изкушаваше? Светът беше пълен с жени, които лесно би могъл да има. Дали защото тя не се страхуваше от него? Улф си даваше сметка, че това беше първото нещо, което го бе привлякло у нея, но в Ню Йорк имаше много жени, които не се страхуваха от ужасяващата история, причина за скандала.

Всъщност беше се оженил за нея, защото я желаше. Защото бе дяволски решен да получи това, което искаше. Парите бяха власт, а Улф изобщо не се колебаеше да използва своите пари, за да получи това, което желаше в момента. Бе пожелал Моли в момента, в който я бе видял.

Тя, изглежда, чу стъпките му, защото се обърна, хвърли поглед през рамо и изтри сълзите си.

— Седнала си твърде близо до ръба — заяви Улф с остър тон.

— Не, не съм — отвърна отбранително тя.

Улф не се приближи повече. Бяха изминали седем години, откакто за последен път бе погледнал от скалата към скалите долу и към онова, което бе останало от съпругата му.

— Какво има?

Моли се обърна с лице към него, но не се отдалечи от ръба. Просто присви колене и притисна към гърдите си отворена книга.

— „Малки жени“. Толкова е тъжна!

Въпреки решението си да остане далечен и непричастен, Улф ѝ се усмихна без следа от обичайния си цинизъм.

— Затова ли плачеш?

Тя кимна. Червените ѝ къдрици затанцуваха. Улф трябваше да си признае, че много харесва косата ѝ. Цвета, меките къдрици, блясъка.

— Свърши ли вече работата си?

— По-голямата част — призна той.

Моли се отмести към едната страна на одеялото и потупа с длан мястото до себе си.

— Ела и седни при мен.

Улф се поколеба за момент, но след това пристъпи бавно напред и се отпусна до Моли. И като нея седна с гръб към океана.

— Ларкин каза, че си му забранила да те придружава.

— Точно така — отвърна упорито тя. — Всеки път днес, когато се обърнех, той бе някъде наоколо. И постоянно наблюдаваше, наблюдаваше. Ако кихна, веднага ми подава носна кърпичка. Ако ожаднея, той веднага е готов с чаша лимонада в ръка. Чувствах се наистина... неловко.

— Ларкин е много добър иконом — призна Улф. — Какво прави през целия ден?

Моли го изгледа косо, като сбърчи нос.

— Нищо определено. Хариет, изглежда, не ми позволява да влизам в кухнята.

— Коя е Хариет?

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Готвачката ти, Улф. Да не искаш да кажеш, че не знаеш дори името ѝ?

— Не, не го знам.

— Ужасно — отвърна Моли. — Опитах се да разгледам къщата, но постоянно попадах на Шърли.

— А тя е...

— Прислужницата. Тя е ужасно страхлива. — Моли сложи късче хартия в книгата, за да си отбележи страницата и я затвори внимателно. — След като два пъти сбърках за един ден, се затворих в библиотеката.

— Чух те.

Моли въздъхна дълбоко.

— Виждаш ли? Не мога да направя нищо както трябва. Не исках да те безпокоя...

— Не си ме обезпокоила — прекъсна я Улф, по някаква непонятна причина почувства необходимост да я убеди, че да я чува как се движи и тананика в библиотеката, не би смутило деня му.

— Какво ще правя, когато заминеш? — Моли отправи поглед към голямата къща. В гласа ѝ имаше молба, която той се опита да пренебрегне. — Най-вероятно ще прочета всяка книга в библиотеката, докато се върнеш.

— Съмнявам се.

— Но нали каза, че може да отсъстваш с месеци. — Моли се намръщи.

Тя наистина се разсърди. Молбата в гласа ѝ, широко отворените очи, издадената леко напред долна устна. Човек почти можеше да си помисли... че той ще ѝ липсва, докато е в Ню Йорк. Невъзможно!

— Вероятно няма да отнеме толкова време — призна той. — Едва ли ще е възможно да създадем семейство, като аз съм в един щат, а ти в друг.

Лицето ѝ се озари от усмивка, нацупеното изражение изчезна.

— Искam много деца.

— Много?

— Поне шест — призна тя. — И не искам никакви прислужници и гувернантки. — Тонът ѝ бе твърд и непреклонен. Ако по този начин и с този тон бе забранила на Ларкин да я придружи, тогава нищо чудно, че той се бе подчинил. — Сама ще си ги гледам. Не можем да очакваме от чужд човек, че ще обича децата ни така, както ние ще ги обичаме.

— Разбира се, че не — отвърна малко рязко той, но в представите си вече виждаше всичко това. Шест червенокоси деца, които тичат из къщата с майка си, която ги гони весело или не чак толкова весело. Къщата Тревелиън вече никога нямаше да бъде същата.

Какво бе направил той?

— Мислиш ли, че шест деца ще бъдат достатъчно? — попита весело тя. — Дали ще бъдат достатъчно, за да се продължи родът Тревелиън?

— Повече от достатъчно — отвърна Улф.

— Ако, разбира се, не са всичките момичета.

Въображението на Улф продължаваше да рисува различни картини. Шест червенокоси момичета, досущ приличащи на Моли, тичат из къщата и я обръщат наопаки. Ужасно.

— Добре ли си? — Моли наведе глава, за да види лицето му отблизо. — Господи, изведнъж страшно преbledня. Ако хапнеш нещо, сигурна съм, че неразположението ти ще премине.

— Това няма нищо общо с физическото ми състояние — процеди Улф през стиснати зъби.

Моли само се усмихна.

Улф изпита желание да я обладае тук, сега, на одеялото и без съмнение би го направил, ако не беше сигурен, че Ларкин ги наблюдава отнякъде. Наблюдава ги, за да види дали Улф Тревелиън ще хвърли и втората си съпруга от скалата. Или може би, за да разбере дали Моли ще предпочете смъртта пред още една нощ в леглото му.

Отдавна не бяха го безпокоили приказките, които хората разпространяваха за него. Много бавно си бе изградил защита срещу омразата им и лъжите, и колкото повече време минаваше, толкова по-силна ставаше вътрешната му сила и упоритост. Знаеше истината и изобщо не го бе грижа какво мислят, и в какво вярват другите.

Изненадан осъзна, че Моли го бе поканила да се присъедини към нея, да седне до нея тук, на скалата, че се бе облегнала доверчиво на него. Разбира се, тя му бе казала миналата нощ, че е сигурна, че той няма да я нарани. Откъде знаеше? Защо му се доверяваше?

Отказът ѝ да приеме за истина ужасяващите истории за него отначало беше просто възбудил интереса му, но след това наистина го бе озадачил. В зависимост от настроението, в което изпадаше, Улф я мислеше ту за глупава, ту за изключително умна и смела.

Доверието, което Моли толкова лесно му бе дала, което я бе довело в прегръдките му и в леглото му, го правеше подозрителен. Всеки искаше нещо от него. Включително и Моли.

Трапезарията бе твърде голяма само за двама души. Масата бе сервирана като за официална вечеря. На сребърния полилей, в основата, на който бяха вплетени цветя, горяха ярки свещи. Беше красиво, но лицето на Улф оставаше в сянка.

Моли се чувстваше така, като че ли вечеряше сам-сама. Улф седеше в единия край на масата, на главното място, а Моли бе настанена в другия. Мистър Ларкин постоянно пълнеше чашите им с вино и поднасяше едно ястие след друго. Имаше риба, месо, картофи, зеленчуци и хляб, които не бе толкова хубав, като този на майка ѝ, но все пак бе добър.

Мистър Ларкин приличаше на привидение. След като Моли довършеше едно блюдо, той веднага се оказваше до нея и ѝ поднасяше следващото. Изобщо не разговаряха. Когато Моли похвали храната, Улф само кимна в знак на съгласие и това бе всичко. Когато го попита за работата му, той само ѝ хвърли студен поглед и повече не ѝ обърна

внимание. Разбира се, Моли се чувстваше така, като че ли трябваше да вика, за да бъде чута. Улф бе толкова далеч от нея, все едно бе в Кингспорт.

Когато мистър Ларкин постави пред нея огромно парче кейк, Моли почти изстена. Не можеше да погълне и хапка повече. Веднага след като икономът излезе от стаята, тя взе десерта и това, което бе останало от виното. Улф я гледаше как приближава към него, като се намръщи и присви подозрително очи. Дали бе нарушила още някое правило? Е, нали толкова често ѝ бе казвал, че няма да ѝ навреди по-често да нарушава правилата.

Моли постави чинията и чашата до тези на Улф, и седна на стола до лявата му страна.

— Надявам се, че нямаш нищо против. — Моли нарочно не обърна внимание на факта, че той изглеждаше така, сякаш наистина беше против, дори много. — Чувствам се така, като че вече си в друг щат.

— Стаята наистина е огромна.

Моли си отчупи от кейка, но Улф пренебрегна десерта и допи виното си. Моли разбра, че притеснява Улф, дори само като се бе преместила близо до него.

— Може би утре ще можем да си направим пикника в гората — предложи тя. — След като си свършил работа.

— Може би — отвърна той, като само сви рамене.

— Как мислиш, дали бихме могли да отидем пак до онзи поток? Много ли е далеч оттук, ако тръгнем пеша?

— Не е чак толкова далеч.

Моли се усмихна, но това изглежда ядоса Улф. Какво не би дала, за да види отново онази лукава усмивка:

— Защо не прие подаръците, които ти изпратих? — попита рязко той и Моли разбра, че той бе искал да ѝ зададе този въпрос през цялата вечер.

— Не ги исках — отвърна просто и искрено тя.

— Дори не си искала да узнаеш какво има в онези кутии?

— Не — отвърна Моли, като си отчупи още едно парченце кейк.

Улф остави внимателно чашата на масата и неочаквано се приведе близо до нея.

— Това е неестествено.

Думите му прозвучаха като обвинение, като някаква присъда над женския характер.

— Е, наистина исках да се опитам да отгатна — призна тя. — Предполагам, че гривната, която се опитваше да ме принудиш да взема, бе в една от кутиите.

Намръщената му физиономия потвърждаваше подозренията ѝ.

— Предполагам, че и в някои от другите кутии е имало бижута, тъй като те бяха твърде малки.

— Не обичаш ли бижута? — попита Улф.

— Разбира се, че обичам.

— Но...

— Но това не означава — прекъсна го тя, — че ще се превърна в глупачка заради едно красиво бижу. Нито пък че мога да бъда купена с нещо само защото то е страшно скъпо.

— Напомни ми никога да не ти подарявам бижута за годишнините ни.

Той бе толкова смаян, че тя се засмя.

— Мисля, че в една от кутиите имаше музикална кутия. Когато Уили я изпусна, тя издаде сребърен звук.

Улф отново се намръщи.

— Надявам се, че не се е случила — добави меко Моли. — А ако това наистина е станало, знай, че е по моя вина. Не на Уили. Затръшнах вратата пред лицето му.

— Той ми каза — изръмжа Улф. — Кажи ми какво трябваше да направя, за да приемеш онези подаръци. Тази информация може да се окаже полезна в бъдеще.

Моли не отговори нищо, допивайки виното си. Ако хапнеше още една хапка, сигурно щеше да се пръсне.

— Можех да ги взема, ако... няма значение. Вече не е важно.

Улф впи в нея толкова сърдит поглед, че тя просто трябваше да продължи.

— Щом искаш да знаеш. Ако сам ми ги беше донесъл, вместо да изпращаш онова бедно момче, което винаги си мислеше, че ще го убиеш, ако върна подаръците.

Моли рязко спря. Раздразнението на Улф се бе превърнало в гняв. Видя това в очите му, в твърдо стиснатите му устни. В този момент си спомни защо Улф не стъпваше в Кингспорт.

— Искаш твърде много, Моли — каза той, като се изправи.
— Не исках да кажа... — Думите ѝ заседнаха в гърлото, докато
той с бързи крачки излезе от трапезарията.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Моли чакаше търпеливо, както предната нощ, седнала в леглото. Беше облечена в същата нощница, макар да знаеше, че Улф веднага ще я махне. Меката светлина на свещите придаваше на стаята топлина и уют. В съседната стая се чуваха стъпките на Улф. Моли чуваше как той отваря и затваря чекмеджета, влачи по пода нещо тежко, вероятно някой пън за камината. Продължи да чака дълго, след като в съседната спалня бе настъпила пълна тишина.

Той със сигурност нямаше намерение да прекара нощта в собствената си спалня само защото му бе казала, че той би могъл да ѝ донесе подаръците. Не искаше да каже това. Всъщност искаше, но се бе сетила какво би означавало това за него.

След като чака напразно толкова време, Моли, без да се колебае повече, отхвърли завивките и се измъкна внимателно от леглото, толкова внимателно, че голямото легло дори не скръцна. Не можеше да разбере Улф, все още не. Миналата нощ той бе толкова нежен и внимателен с нея, а днес изглеждаше толкова студен и безразличен.

Трябваше да има нещо в Улф, което тя да можеше да нарече свое, иначе за тях нямаше да има щастие. Нещо, което да ги сближава. Не можеше да му позволи да я пренебрегва през целия ден и през нощта.

Моли със замах отвори вратата, която разделяше двете спални. Улф седеше в широкото тапицирано кресло пред камината, бе облечен само с панталоните си, а светлината от огъня хвърляше приглушени ивици светлина по тялото му. В едната си ръка Улф държеше чаша с бренди, а в другата — запалена пура.

Изглеждаше вбесяващо доволен, когато обърна глава към нея и я погледна. Моли затвори вратата, пое си дълбоко дъх и почука тихо.

— Влез.

Улф гледаше огъня, а не нея, когато тя влезе. Моли се почувства привлечена от топлината на огъня. Без да пророни и дума, тя прекоси стаята и седна на килимчето пред камината в краката на Улф. Сега пламъците огряваха лицето ѝ, а необичайно студеният ѝ съпруг бе зад

нея. Моли погледна през рамо мъжа си, остро изсечените черти на лицето му, които дори светлината на огъня не можеше да смекчи.

— Съжалявам, ако съм казала нещо, което да те разстрои.

Улф сведе поглед към нея и Моли разбра, че предишният му гняв се бе изпарил.

— Ти не ме разстройваш, Моли. Ако бях рязък с теб, то беше, защото не спях добре. Уморен съм, това е всичко.

Той наистина изглеждаше ужасно изморен, каза си Моли, не обичаше да го безпокои, но...

— Защо трябва да имаме отделни спални? — Моли се опита да зададе въпроса си с обичаен тон, но самият въпрос изобщо не бе обичаен или маловажен.

Улф се поколеба. Моли долови въздишката му.

— Защото не мога да спя много, а ти ще си починеш по-добре, ако си в своята стая и в собственото си легло.

— Не спиш, не ядеш. Не се ли нуждаеш и от нещо друго, освен от брендите и тези пури?

— Не — отвърна бързо той.

Моли се помести малко, като се облегна на креслото на Улф и се настани удобно между широко разтворените му крака.

— Ще се почувстваш ли ужасно разочарован, ако ти кажа, че не искам да имам своя собствена спалня?

Той не отговори веднага, затова Моли наведе назад глава да види лицето му. Устните му се извиха в едва доловима усмивка.

— Не — каза накрая той. — Няма да се почувствам разочарован.

— Добре.

Моли отново впи поглед в огъня. В края на краищата, всичко се нареждаше добре. След като разбра, че Улф няма да се сърди, тя се отпусна и облегна глава на коляното му. Той, изглежда, нямаше нищо против. Няколко минути по-късно той загаси пурата — дали защото му бе казала, че мирише лошо, — след което зарови пръсти в косата ѝ.

— Какво искаш, Червенокоске? — той продължи да гали косата ѝ.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Какво искаш от мен? — уточни той. — Какво?

В този момент бе по-лесно да гледа огъня, отколкото да погледне Улф в очите. Всичко, което искаше Моли е любов. От всичко на света

най-много искаше Улф да я обича. Но не можеше да му каже това. Беше твърде рано. Но все пак трябваше да бъде откровена с него.

— Предполагам, че искам да се нуждаеш от мен.

— Защо?

Съвсем естествено Моли обви с ръка единия му крак и го прегърна. Какво друго би могла да каже?

Че да се нуждае от нея бе най-близо до това да я обича? Че ако се нуждаеше от нея, тогава нямаше да я изоставя с месеци, да не ѝ обръща внимание през деня, а и през нощта? Пръстите, които си играеха с косата ѝ, стиснаха по-силно. Улф я принуди да го погледне.

— Защо? — настоя той.

— Защото, както изглежда, ти нямаш нужда от нищо друго.

Той се усмихна с онази лукава и закачлива усмивка, с която я бе посрещнал в гората.

— Власт ли искаш?

— Власт?

— Над мен — допълни той.

Моли вече бе разбрала, че тази усмивка му служеше за защита. Изобщо не беше истинска усмивка. Бедният Улф, той очакваше най-лошото от всички.

— Не. — Той отново стисна пръсти в юмрук, но Моли запази спокойствие. — Всеки човек се нуждае от нещо или от някого. Всеки, освен теб.

— А ти от какво се нуждаеш, Червенокоске? — В тона му ясно се долавяше сарказъм.

Гласът му бе толкова рязък, толкова студен, че Моли неволно потръпна. Колко да му даде от себе си, без да предизвиква яда му?

— От теб.

Простият и искрен отговор разруши защитните стени, с които се бе обградил, усмивката му угасна.

— Имаш нужда от парите ми заради семейството си.

— Не.

Улф приемаше много трудно факта, че някой може да се нуждае от него. Никога нямаше да ѝ повярва, ако му кажеше, че има нужда от любовта му.

Улф престана да милва косата ѝ и с леко движение се наведе напред, вдигна я от земята и я постави на коленете си.

— Изненадваш ме, Червенокоске, наистина — промърмори той, а тя облегна глава на рамото му.

— Така ли?

Тя се усмихна, чувстваше се чудесно, сгряна от топлината на тялото му. Не това искаше да чуе от него, но все пак думите му можеха да се приемат като комплимент. Моли инстинктивно притисна устни до топлатата му кожа. Улф нямаше да го признае, но той наистина се нуждаеше от нея.

Улф въздъхна, остави брентито си настрана и като я прегърна, се изправи на крака. Отнесе я до леглото и леко я пусна на сатенената покривка.

— Ти си истинска вещица — промърмори той.

Моли се усмихна, когато той легна до нея.

— Вещица, така ли? Тогава какво може да се каже за теб?

Улф вече събличаше нощницата ѝ, като галеше нежната кожа от глезените ѝ по бедрата, чак до чувствителните гърди.

— Че съм трижди проклет.

Тя отново се засмя и вдигна ръце. Той съблече напълно нощницата ѝ. Задуши смеха ѝ с целувка, дълбока и страдна, което я накара да закопнее за много повече. Повали я леко на мекото легло, без да прекъсва целувката, а Моли обви с ръце врата му.

Той можеше да я пренебрегва през целия ден, да се кълне, че няма нужда от нея, но в целувката му имаше такъв копнеж и желание, които опровергаваха безразличието му.

Улф бавно и неохотно отдели устните си от нейните. Бързо събу панталоните си и ги хвърли настрана, както бе направил преди това с нощницата ѝ, след това покри тялото ѝ със своето. Този път устните му се спуснаха чак до гърдите ѝ и нежно засмукаха розовото зърно. През тялото ѝ премина чувствена тръпка и Моли изстена приглушено.

Моли затаи дъх, когато той леко разтвори бедрата ѝ и проникна в нея. Улф отново насочи устните си към нейните, а тя обхвана лицето му с длани и разтвори устни. Това бе по-възбуждащо от всякакво бренти, по-красиво от всякакво бижу, което Улф можеше да ѝ подари.

Възбудата ѝ нарастваше с всяка изминала секунда, с всяко докосване, с всеки удар на сърцето тя се приближаваше до нещо прекрасно и непознато, нещо, което заплашваше да я изпепели. Моли задълбочи целувката. Беше изгубена. Затвори очи и се отдаде на

чувствата, които Улф предизвикваше у нея. Повече не можеше да контролира тялото си, Улф я бе завладял цялата.

— Отпусни се — прошепна той, изпълвайки я отново, с нов тласък. — Остави го да се случи, Червенокоске. Просто се отпусни.

Тялото ѝ със сигурност щеше да се разпадне. Да се пръсне на хиляди малки парченца. В следния миг бе пометена от вихър от чувства. Върховно удоволствие, което Улф я бе накарал да изпита. Моли се притисна към него, повдигна по-високо бедра, искаше да го приеме целия в себе си.

Той също достигна до своята кулминация, Моли почувства как той изля соковете си в тялото ѝ. Под пръстите ѝ мускулите му потрепераха.

Дълго време Улф лежа върху нея, дишайки тежко. Моли вдъхваше с наслада мъжкия му аромат, тялото му я притискаше към мекото легло, а това чувство бе прекрасно. Моли не можеше да диша, не можеше дори да помръдне. Чувстваше се изцедена, останала без сили. Улф се обърна по гръб, без да я изпуска от прегръдките си.

— Мисля, че най-накрая открих твоя порок — каза той, като едва си поемаше дъх.

— Моя порок?

— Опитях с пиене, след това с комар. Опитях с диаманти и сапфири. Но изглежда твоят порок е с напълно физически характер.

Моли би трябвало да се обиди, но нямаше сили.

— Щом казваш, сигурно е така.

Тя се сгуши до него. Ако Улф знаеше колко много обича така да се притиска до него, сигурно щеше да се отмести по-далеч от нея.

След известно време, когато силите ѝ се възвърнаха, Моли надигна глава и го погледна изпитателно.

— Улф, защо си търсил моя порок?

— Защото всеки притежава по някоя слабост, а аз исках да знам каква е твоята.

Моли облегна брадичка на гърдите му и се опита да разгадае каменното изражение на лицето му.

— И това слабост ли е?

Последните искрици от огъня осветяваха слабо лицето му. Той не погледна към нея, дори не искаше да разбере, че това, което се случи между тях, не бе само един момент на удоволствие.

— Да — отвърна накрая той.

Моли разбираше, че това, което се случи между тях, бе по-важно, отколкото Улф бе готов да признае. Със сигурност, дълбоко в себе си, го знаеше. Но сега не бе време да иска от Улф повече, отколкото бе готов да даде.

— Ще ме научиш ли да бъда истински съблазнителна и сладострастна?

Улф я погледна изненадано и Моли се засмя.

— Ако ще ставам грешница като теб — продължи Моли, — по-добре да стана истински порочна.

Моли започна бавно да милва с един пръст зърното на едната му гърд, а Улф бързо сграбчи ръката ѝ.

— Вещица — повтори той, но в тона му нямаше злоба, а само невинна закачка.

След това отново я целуна, а Моли се запита колко време ще ѝ отнеме да убеди Улф, че той е единственият ѝ порок.

Моли бе заспала в същото положение като през изминалата нощ. Бе прилепила лице към гърдите му, бе прехвърлила един крак върху неговия, сякаш бе намерила единственото място в света, на което принадлежеше изцяло и където бе истински щастлива.

Моли наистина изглеждаше така, сякаш мястото ѝ бе точно тук, в неговото легло и бе потънала в безметежен сън.

Той обаче, както винаги, се събуди посред нощ. Запита се дали се бе мятал много в съня си, дали я бе обезпокоил. Улф никога не бе мислил за себе си, че е подходящ за съпруг. Ценеше твърде много свободата си, никога не бе имал намерение да се установи на едно място. Но точно сега студеното му широко легло му се струваше не толкова широко и със сигурност не студено. Моли спеше до него, гърдите ѝ едва се повдигаха от лекия дъх. Харесваше му. Дори много.

Но това положение нямаше да трае дълго, бе сигурен. Той бе твърде неспокойна натура. Но точно сега се чувстваше прекрасно.

Би трябвало да ѝ се извини за избухването, когато тя му каза, че би предпочела той сам да ѝ бе занесъл подаръците. Преди седем години Моли е била дете и със сигурност не би могла да си спомни какво се бе случило последния път, когато се бе появил в Кингспорт.

Беше отишъл в Кингспорт, за да доведе доктора, тъй като баща му бе доста зле, като изобщо не подозираше каква реакция ще предизвика самото му появяване в града. Той знаеше много добре, че има хора, които го подозираха, че е причинил смъртта на Джийн и дори, че той самият я е убил, но не бе предполагал колко злоба щеше да срещне, колко трудно щеше да бъде да застане лице в лице с омразата им, която те открито проявяваха. По него се изсипаха камъни и обидни думи, от които го болеше много повече.

След като бе говорил с доктора, той се бе опитал да си тръгне от Кингспорт с мир, но през това време тълпата се бе увеличила. Едно момиче бе впило поглед в него, докато той минаваше покрай него на коня си, гледаше го с такъв страх в очите, че той бе останал смаян. Човек би си помислил, че момичето гледа някакво кръвожадно чудовище. В този момент бе разбрал, че за него няма надежда, че те никога нямаше да забравят.

Докато напускаше града, хората хвърляха камъни по него. Гордостта не му позволи да препусне и да се махне по-бързо, така че той язди бавно, изтърпявайки болката и унижението. След като бе видял ужасеното лице на момичето и бе отминал, един камък го бе ударил в гърба. Бе сигурен, че точно това момиче го бе ударило.

Оттогава не бе стъпвал в Кингспорт.

Моли нямаше представа за всичко това, а Улф подозираше, че ако тя знаеше как от този спомен не можеше да заспи, щеше да го помилва по главата, да го целуне и да му каже да се опита да заспи.

Улф се усмихна в тъмнината, придърпа Моли по-близо до себе си и потъна в дълбок и спокоен сън.

Моли вдигна глава от възглавницата и отметна разбърканите кичури коса от лицето си. Тънък лъч слънчева светлина се процеждаше през процепа между дебелите завеси, като осветяваше спалнята на Улф, където Моли бе останала съвсем сама.

Точно като вчера. По лицето ѝ премина усмивка, въпреки че той отново бе излязъл, без дори да я целуне за добро утро. Вече бе разбрала, че Улф беше неин през нощта, а през деня принадлежеше на своята работа. През деня той никога нямаше да признае, че се нуждае от нея.

Едно от големите удобства на къщата, което за Моли бе същински лукс, беше личната ѝ баня, свързана със спалнята ѝ. Знаейки, че Улф няма да закусва с нея, Моли се потопи във ваната, където водата бе започнала да изстива. Стомахът ѝ се обаждаше, напомняйки ѝ, че е гладна, но удоволствието от сутрешната баня не би пропуснала дори заради закуската. Бе събрала косата си на хлабав кок и няколко дълги къдрици се спускаха свободно по рамото ѝ, краят им се губеше във водата.

Когато бе пристигнала в новия си дом, бе открила, че банята ѝ е пълна с благовонни масла и ароматни сапуни. От една закачалка до вратата висяха хубави дебели хавлиени кърпи, които всеки ден се подменяха.

Моли се облегна назад и вдигна поглед към високия таван. След няколко дни Улф щеше да се върне в Ню Йорк. Тази мисъл изтри усмивката от лицето ѝ. Без него къщата щеше да се превърне в много самотно място. Хариет не я допускаше в кухнята, Шърли бързаше да излезе от стаята, когато тя влезеше, а мистър Ларкин... мистър Ларкин изобщо не можеше да ѝ прави компания.

Още само няколко дни и Улф щеше да си замине оттук.

Мислите ѝ бяха прекъснати от високия глас на Улф, който силно викаше името ѝ.

— В банята съм — извика в отговор Моли и миг по-късно Улф отвори вратата.

В погледа му проблесна гняв и нетърпение. В миг изражението му се смекчи, но на Моли не убегна тази промяна.

— Заминавам за Ню Йорк още днес — заяви той, като я гледаше право в очите.

— Какво?!

— Току-що получих телеграма. В стоманолеярната са възникнали проблеми.

— О! — Моли почувства как краката ѝ се подкосиха. — Това е толкова неочаквано.

По израза на лицето му не можеше да се прочете нищо. Изглежда изобщо не съжаляваше и не го интересуваше, че времето, което прекараха заедно, бе толкова кратко.

— Ако не искам да изпусна влака, ще трябва да си приготвя багажа и да тръгна след по-малко от час.

— След по-малко от час? — Моли се опита гласът ѝ да не прозвучи така, сякаш се оплаква. Спомни си, че Улф не искаше претенциозна жена. — Кога ще се върнеш?

— Не знам. — Той излезе от банята и затвори вратата след себе си.

Моли излезе от ваната и се изсуши, вече не чувстваше глад, от доброто ѝ настроение не бе останала и следа. Облече се в най-хубавата си сива рокля, за да изпрати съпруга си. Не бе имала време да си поръча нови дрехи. Спомни си, че на Улф му бе омръзнало да я гледа постоянно в сиво, кафяво и бяло. Той щеше да отиде във вълнуващия и интересен Ню Йорк, пълен с красиви, хубаво облечени жени, а нея щеше да запомни в невзрачното ѝ облекло: обикновена сива рокля.

Застанала встрани, Моли гледаше как Улф събира багажа си. Той не я заговори, затова и тя предпочете да запази мълчание. Той не искаше бърлива жена. Не ѝ бе присъщо да плаче, но точно в този момент ѝ се искаше да направи точно това.

Щеше да изглежда пълна глупачка, ако заплачеше просто защото той заминава, когато на него очевидно му беше все едно. Всъщност, изглежда, той с нетърпение очакваше да се върне в Ню Йорк и Моли не бе изненадана. Без съмнение в Ню Йорк бе много по-интересно отколкото тук, във Ванора Пойнт.

— До скоро, Червенокоске. — Улф забърза надолу по стълбите с две малки чанти в ръка.

Моли го следваше на дискретно разстояние. До скоро? Това ли бе всичко?

— Улф? — извика тя, когато той отвори входната врата.

Той спря, бавно се обърна и ѝ хвърли неразгадаем поглед.

— Няма ли да ме целунеш за сбогом?

Моли не искаше да изглежда нацупена или сърдита. В продължение на един дълъг миг Улф стоя така, без да помръдне, накрая остави чантите на земята и се върна в подножието на стълбите, където стоеше Моли.

— Искаш целувка, така ли?

— Не мисля, че искам твърде много — отвърна Моли, опитвайки се да се защити.

Той я целуна бързо и нетърпеливо, без съмнение, за да я накара да замълчи. Устните му едва докоснаха нейните, студено и

безстрастно, както в деня, когато се ожениха. След това устните му се отделиха от нейните, но преди да вдигне глава, от гърдите му се откъсна глух стон и той я целуна отново. Този път целувката бе истинска.

— До скоро, Червенокоске — каза отново той, като с нежелание се откъсна от нея.

— До скоро, Улф — отвърна тя, като се пресегна и без нужда оправи ревера на сакото му. — Пази се.

Улф ѝ обърна гръб и се отправи към вратата.

— Не забравяй, че поне от време на време трябва да се храниш и почиваш.

Улф взе чантите си и излезе от къщата, като затръшна вратата след себе си. Моли вече мразеше тази огромна къща без Улф. Беше твърде голяма, твърде тъмна, твърде празна. Като въздъхна дълбоко, Моли седна на най-долното стъпало на стълбата. Минути по-късно Ларкин мина покрай нея, а тя продължаваше да стои там, сляпа и глуха за всичко, обхванала главата си с ръце.

— Да ви донеса ли нещо, госпожо?

— Не, благодаря ви, мистър Ларкин — въздъхна Моли.

— А чай? Да кажа ли на готвачката да ви приготви закуска? — предложи отново икономът.

— Не съм гладна — отвърна Моли.

— Да доведе ли доктора от Кингспорт?

Моли вдигна поглед към настойчивия иконом.

— Не съм болна, мистър Ларкин. Просто съпругът ми вече много ми липсва, това е всичко.

Обикновено безстрастното лице на Ларкин сега изразяваше истинско учудване. Дали го бе шокирала със своята откровеност, или с факта, че Улф ѝ липсваше?

В този момент вратата се отвори с трясък, двете крила шумно се блъснаха в стените. Улф не бе просто ядосан, изглеждаше див, необуздан, като животното, чието име носеше.

— Имаш пет минути да приготвиш багажа си — обърна се той към нея с рязък тон.

— Какво? — Моли дори не помръдна от мястото си. — Къде ще ходя?

— Идваш в Ню Йорк с мен?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Качиха се във файтона, който с всяка изминала минута се движеше все по-бързо. Кочияшът Уили подкарваше конете, без да продума. Улф също мълчеше. Нямаше обяснение защо внезапно бе променил плановете си, а Моли се боеше да го попита. Боеше се, че обяснението ще развали доброто ѝ настроение.

Пристигнаха точно навреме, за да хванат влака за Бостън. След като потеглиха, Улф се отпусна и се успокои. Моли бе сигурна, че ако Улф бе изпуснал влака поради това, че бе променил решението си и я бе взел със себе си, щеше да хвърли вината върху нея. Това би било много несправедливо, но Моли бе благодарна, че нещата се бяха стекли по този начин.

Моли никога не бе излизала от Кингспорт и никога не бе стигала по-далеч от Ванора Пойнт, затова дълго и любопитно гледаше през прозореца и се любуваше на непознатите гледки, които се разкриваха пред погледа ѝ. Унесена от равномерното тракане на колелата, най-накрая заспа, облегнала глава на рамото на Улф.

В Бостън се прехвърлиха на парахода, който щеше да ги отведе в Ню Йорк, а Улф отнесе трите им чанти в малката, но луксозна каюта, която беше наел. Би било глупаво да остави Улф да разбере колко се вълнуваше. Може и да бе глупаво, но Моли просто не можеше да удържи чувствата си.

— О! — възкликна внезапно тя.

— Какво има? — попита нетърпеливо Улф.

Двамата едва ли бяха разменили и десет думи за целия ден.

— Просто се питах — продължи колебливо Моли, — дали ще се разболея от морска болест. Никога преди не съм пътувала с кораб.

Улф я погледна невярващо. Дали си мислеше, че го лъже?

— Никога ли? Но ти живееш до океана, Червенокоске.

— Да, но не и в океана — отвърна тя, като му се усмихна. — Никога не съм ходила на друго място, освен в Кингспорт, затова не съм имала възможност да разбере дали страдам от морска болест.

Миналата година приятелката ми Хана пътува до Чарлстън, за да посети свои роднини. Тя ми каза, че се е чувствала ужасно зле през цялото време. Съвсем сериозно си мислела, че ще умре.

Улф скръсти ръце на гърдите си, по устните му се плъзна едва доловима усмивка.

— Не е смешно — заяви възмутено Моли.

Каютата беше удобна, но твърде малка. Само с две крачки Улф се оказа до нея, усмивката му стана по-широка, а в очите му блесяха весели искрици.

— Няма да се разболееш от морска болест — отвърна той, като я взе в прегръдките си.

— Как можеш да бъдеш толкова сигурен?

— Няма да го позволя.

Думите му ѝ доставиха истинско удоволствие, стоплиха душата ѝ, Моли се усмихна и облена глава на гърдите му.

— Изобщо няма да имаш време да се разболееш — продължи той. — Преди още да разбереш, вече ще сме в Ню Йорк.

— Но ти каза, че ни предстои дванадесетчасово пътуване. През цялата нощ, Улф. Ами ако не мога да заспя? Ако се почувствам зле от клатенето на кораба? Ако...

Улф хвана леко брадичката ѝ и я принуди да го погледне. Изглеждаше доволен и щастлив. Когато я погледнеше по този начин, сърцето ѝ започваше да бие силно в гърдите ѝ.

— Изобщо няма да усетим как ще пристигнем, Червенокоске. Повярвай ми.

Моли гледаше с възхита огромните сгради, които се откриваха пред погледа ѝ, докато пътуваха с открития файтон, а Улф не можеше да свали поглед от нея.

Никога нямаше да разбере какво го бе накарало да се върне и да я вземе със себе си, когато твърдото му намерение бе да я остави във Ванора Пойнт. Как бе успяла да го накара да промени решението си? Дали с молбата си да я целуне за сбогом, толкова неочаквана и искрена? Дали самата целувка бе причината? Господи, изобщо не можеше да ѝ се насити. А може би точно думите ѝ, които бе казала на сбогуване, го бяха подтикнали да се върне назад: „Пази се. И не

забравяй, че имаш нужда от повече храна и сън.“ Като че ли той наистина я интересуваше и бе загрижена за него.

Накрая Улф прие факта, че е завладян от същата лудост, която го бе накарала да се ожени за нея, но този път прие истината с усмивка. Беше много по-лесно да разруши стените около себе си и да престане да се мръщи постоянно на жена си.

Тази лудост, която го бе подтикнала към такива крайности, се подсилваше от факта, че две нощи във Ванора Пойнт не бяха достатъчни, за да задоволи той глада, който изпитваше към нея. Улф добре знаеше, че страстта щеше да умре. Винаги ставаше така. Докато страстта гореше между тях, той имаше намерение да ѝ се наслаждава напълно, както бе направил през изминалата нощ, на борда на парахода, който ги откара от Бостън в Ню Йорк.

Улф недоумяваше как може да желае Моли толкова много, че дори когато я погледнеше, желанието го изгаряше до болка. Възбуждаше се само от една нейна усмивка, а едва забележимите следи по шията ѝ, където я бе целувал, го караха направо да губи разсъдъка си.

Моли поглъщаше жадно гледките, които ѝ предоставяше големият град. След като слязоха от кораба, едва бе погледнала Улф, омаяна и очарована.

Когато спряха пред „Уолдорф“ и се появиха две момчета да вземат чантите им, Моли отбори още по-широко очи, което Улф смяташе за невъзможно.

— Къде сме? — попита тя, когато той слезе от файтона и ѝ подаде ръка.

— У дома — промърмори Улф.

— Ти живееш тук? — Тя го погледна така, сякаш той бе изгубил ума си.

— Невинаги отсядам тук, но не смятам, че ще си добре дошла в моя клуб, където държа една стая. Там се събираме само мъже.

— Но това е ужасно скъпо — прошепна Моли, докато той я водеше през главния вход към разкошно мебелираното фоайе.

Улф бързо нае един апартамент, а пиколо в униформа с големи блестящи медни копчета ги отведе към асансьора. Вътре Моли сграбчи уплашена ръката на Улф, все едно животът ѝ висеше на косъм.

— Улф? — прошепна тя, но въпреки това в малката кабинка думите ѝ проехтяха достатъчно ясно. — На кой етаж е апартаментът ни?

— На третия.

— А тук има ли стълби?

— Разбира се.

Тя изглежда се успокои, но не пусна ръкава на самото му.

— Добре — въздъхна тя.

Момчето ги отведе в апартамента им, чак тогава Моли пусна ръкава на Улф. Апартаментът бе просторен и удобен, тук щяха да се чувстват удобно, докато дойдеше време Моли да се върне във Ванора Пойнт. Желанието, неконтролируемата му страст към нея щеше да отслабне с течение на времето.

Чантите им бяха оставени в спалнята, голяма, луксозна стая, с огромно легло, рамките, на което бяха красиво инкрустирани; до леглото имаше канапе от тъмен махагон. Момчето кимна бързо към отворената врата, но Улф го спря.

— Жена ми се нуждае от шивачка — каза той. — Някоя, която е добра и работи бързо. Можете ли да го уредите?

— Да, сър.

— Доведете я тук в четири следобед. Дотогава ще съм се върнал. — С тези думи Улф бръкна в джоба си и възнагради пиколото с щедър бакшиш.

— Къде отиваш? — попита тихо Моли.

— В моя офис — отвърна Улф, като извади една банкнота.

— А аз какво да правя, докато те няма?

Улф вдигна поглед към нея и се замисли.

— Успя ли да дочетеш книгата си?

— Не, но не я нося с мен. Сам знаеш, че не ми даде много време да си приготвя багажа.

Улф се усмихна на пиколото и извади още една банкнота.

— Уреди да бъде доставен един екземпляр от „Малки жени“. — Усмивката му стана по-широка. — И тъй като вече те натоварих с доставката на книги, можеш да донесеш също „Фани Хил“ и „Невероятните приключения на доктор Джекил и мистър Хайд“. — Улф се усмихна на жена си, доловил по изражението на лицето ѝ, че тя няма представа за какви книги става дума. — Можеш също да вземеш

някое произведение на По, а ако попаднеш на Балзак в превод на английски, ще бъде наистина чудесно. — Улф подаде на момчето още банкноти. Пиколото енергично кимаше с глава, докато вземаше парите.

Моли изчака, докато момчето си отиде и вратата се затвори зад него.

— „Малки жени“ щеше да бъде напълно достатъчна — запротестира тя.

— Не, не мисля така. Червенокоске, скъпа, обучението ти вече започна.

— Моето обучение?

Улф погали с обратната страна на ръката си бузата ѝ, после и меката ѝ шия.

— Ти беше тази, която ме помоли да те науча да бъдеш истински съблазнителна, не помниш ли? Това бяха твои думи, Червенокоске.

— О!

— Няма по-добро място на света за тази цел от Ню Йорк.

— Затова ли се върна за мен?

Тя нямаше право да изглежда толкова невинна, чистите ѝ сиви очи да гледат толкова открито, като на дете, а косата ѝ толкова съблазнително да се спуска по раменете ѝ.

Но Моли не беше дете.

— Да, затова — отвърна Улф с убедителен тон, въпреки че много добре осъзнаваше, че отговорът му е просто една лъжа.

Моли му обърна гръб и се отправи към спалнята, за да разопакова багажа им, но Улф обгърна талията ѝ с ръка и я привлече към себе си.

— Улф! — запротестира тя тихо, тъй като той започна да милва гърдите ѝ. През плата на роклята почувства как зърната ѝ се втвърдиха. — Но сега е почти обед!

— Знам.

— Но... но... през деня...

— Замълчи, Моли.

Той я поведе леко към спалнята, като притискаше тялото ѝ към своето, така че Моли не можеше да не разбере колко много я желае.

— Но...

Улф я обърна с лице към себе си, преди тя да успее да каже нещо и запечатана устните ѝ с груба целувка, на която тя отговори почти

незабавно. Докато пристъпваха към спалнята, Улф откопча няколко копчета на сивата ѝ рокля, така че Моли се оказа полусъблечена, когато паднаха на леглото, събаряйки чантите на пода.

— О, господи! — прошепна тя, останала без дъх, когато той отдели устните си от нейните, за да досъблече роклята ѝ. — Не знаех, че един делови човек като теб може да действа с такава липса на благоприличие. — Моли се опита думите ѝ да прозвучат сериозно, но не можа да се удържи и избухна в смях.

Улф съблече ризата си и се наведе над нея с най-лукавата си и прелъстителна усмивка.

— Дядо ми е бил пират.

Целуна я отново, задушавайки смеха ѝ. Как се бе преобразил само! Усмихнат, чаровен, невероятен! Улф вкусваше сладкия аромат на устата ѝ, докато веселието ѝ се превърна в страст, равна на неговата.

Моли не можеше да си намери място. Отиде до прозореца и се загледа в шумните тълпи, файтони и пешеходци задръстваха улиците, всеки бързаше нанякъде.

Моли никога не бе виждала по-хубав файтон от този, който ги откара от пристанището до хотела, но под стаята ѝ минаваха още такива и дори още по-хубави. Това беше съвсем друг свят, който по нищо не приличаше на живота в Кингспорт.

Този апартамент бе толкова елегантен, че по нищо не отстъпваше, на която и да е стая в къщата на Улф и бе много по-голям от малката къщичка, в която бе живяла с майка си. Апартаментът се състоеше от три стаи. Стаята, в която Моли се намираше в момента и която нетърпеливо кръстосваше напред-назад, бе всекидневна, в нея имаше бюро и стол с изправена облегалка, канапе, две кресла с плюшена тапицерия и малка масичка между тях. За разлика от стаите в къщата на Улф, тази стая бе, както и целият апартамент, декорирана в светли тонове — В златисто и бяло.

На едната стена висеше картина, която представляваше пейзаж, рисуван с маслени бои, а на другата, огледало с позлатена рамка. На дългата маса, която се намираше до канапето, бе сложена ваза със свежи цветя.

Спалнята бе не по-малко красива от всекидневната. Моли никога не бе виждала толкова майсторски изработено и украсено легло. До

него имаше огромен гардероб, който би побрал всички дрехи, които Моли притежаваше. Тоалетната масичка с огледалото бе изработена от същото скъпо дърво като леглото и върху нея също бяха поставени свежи жълти и бели цветя.

Моли се страхуваше дори да докосне всичко това.

Банята бе подобна на онази във Ванора Пойнт.

След като разгледа стаите, без да докосне нищо, Моли се настани удобно на канапето и взе новия екземпляр на „Малки жени“. Същото момче, което им бе донесло багажа, след по-малко от половин час откакто Улф тръгна за офиса си, бе доставило всичко, което той бе поръчал.

Моли се опитваше да чете и да следва действието на книгата, но бе толкова възбудена, че не можеше да се съсредоточи. След известно време, след като разбра, че усилията ѝ са безплодни, тя остави книгата и взе друга. Прелисти набързо страниците, любопитна да разбере какво четиво ѝ бе избрал Улф.

„Фани Хил“ бе много различна от „Малки жени“, реши Моли. След това събу обувките си, подви крака под себе си и започна да чете от самото начало.

Проблемът, който бе възникнал в стоманолеярната, бе лесно разрешим. Трябваше да се смени една повредена част от скъпото оборудване. Това бе направено бързо. Хоръс, помощникът на Улф, бе свършил по-голямата част от работата по документацията. Нуждаеха се само от одобрението и от подписа на Улф.

Но управителят на дъскорезницата заплашваше да напусне, а при буря един от най-добрите му кораби бе съсипан. Това бяха много по-сериозни проблеми, за които Улф също трябваше да се погрижи. Направи изгодно предложение на управителя, което той не можеше да отхвърли и уреди да започнат веднага ремонтни работи по кораба. За щастие никой от екипажа не беше загинал, но на кораба имаше пробойни и счупени мачти. Докато корабът станеше готов да отпътува, екипажът също щеше да си възвърне силите и също щеше да е готов за плаване.

Хоръс донесе на Улф куп документи, които трябваше да подпише и без да каже и дума, ги остави пред него на бюрото.

Улф се замисли какво би правил без помощника си. Хоръс се справяше с всичко, имаше нюх за бизнеса и доколкото Улф знаеше, този човек не бе боледувал дори ден от живота си. Със сигурност не бе пропуснал нито един работен ден. След като подписа каквото бе нужно, Улф се обърна към помощника си.

— Ако имаш нужда от мен, отседнал съм в Уолдорф.

Улф не вдигаше поглед от документите.

— Имате проблеми в клуба ли, сър?

— Проблемът е там, че едва ли биха позволили на жена ми да остане там.

С тези думи Улф подписа последния документ и го подаде на Хоръс. Хоръс стискаше другите книжа в ръка, но не посегна към последния документ. Обикновено безстрастното му лице бе застинало в израз на най-голяма изненада.

— Поздравления, сър. — Тонът му бе обикновен, но докато лицето му постепенно възвръщаше нормалния си цвят, очите му все още оставаха широко отворени от изненада. — Нямах представа, че сте възнамерявали да се ожените.

— Нито пък аз — отвърна Улф, усмихвайки се, като отново подаде документа на Хоръс.

— Познавам ли я, сър?

Улф поклати глава в знак на отрицание, като изобщо не обърна внимание на опита на Хоръс да открие самоличността на новата мисис Тревелиън.

— Няма начин да я познаваш.

Хоръс възвърна самообладанието си и пое документа. Смутено се изкашля и ненужно прелисти книжата, преди да продължи.

— Получихме още едно съобщение от офиса на мистър Иънг, с което ви моли да се срещнете.

— Сто пъти съм казвал на Кларънс, че стоманолеярната не е за продан — отвърна уморено Улф.

— А той изглежда, че е твърдо решен да я получи — отбеляза Хоръс.

Помощникът му бързо възвърна хладнокръвието си, помисли си Улф. Той пренебрегна шокиращата новина за брака на своя работодател и се върна към неотложните задачи някак съвсем естествено.

Новината щеше бързо да се разпространи. Хоръс не беше от хората, които приказват много, но случилото се бе наистина важно. Скоро всеки в Ню Йорк ще бърза да се срещне с Моли, втората мисис Тревелиън.

Моли се въртеше наляво-надясно под указанията на шивачката, която ѝ взимаше мерки. Улф я наблюдаваше, настанен удобно в плюшеното кресло, протегнал напред и кръстосал крака.

Улф си говореше с шивачката, като че Моли не присъстваше в стаята.

— Жена ми ще има нужда от две кадифени рокли — даваше наставления Улф. — Четири рокли за разходка, три бални рокли и шест, подходящи за приеми. Копринена вечерна роба, три нощници, пет по-семпли рокли за закуска и обяд.

— Улф! — прошепна Моли, опитвайки се да привлече вниманието му.

Това бе просто невероятно! Но той не ѝ обърна внимание.

— И още необходимото бельо, чехли, ботуши, чорапи. А, и два шала, единият копринен, а другият от дантела. Това е само началото.

— Нямам нужда от много неща...

— Оставям на вашето въображение всичко, свързано с дантелите и воланите. А колкото до цветовете, има само едно изискване. Без кафяво и сиво. Онази ужасна дреха е най-хубавата рокля, която Моли притежава и когато свършите работата си, ще я изгоря.

Шивачката въздъхна дълбоко, очевидно обаче голямата поръчка изобщо не я притесняваше.

— Жена ви би трябвало да има и черна копринена рокля. Нещо по-устойчиво и практично.

— Не и черно! — сопна се Улф. — Никакви устойчиви или практични неща. Мисля, че някои от роклите трябва да бъдат в зелено и синьо. Никакви пастелни тонове. Розови също.

— Но аз обичам сиво — обади се Моли малко по-високо.

Улф впи поглед в нея.

— Обичаш сиво. Но аз не. Не и на теб.

— Не искам да бъда... твърде крещящо облечена.

Улф се усмихна, но ядният блясък в очите му подсказа на Моли да не настоява.

— Добре, Червенокоске. Ще имаш и една сива рокля.

Когато шивачката взе всичките ѝ мерки, Улф я прегърна и я свали от стола, на който бе стъпила. След това напълно бе изключена от разговорите, касаещи нейния гардероб. Улф ръкомахаше, на моменти говореше толкова тихо, че Моли не можеше да разбере думите му, а шивачката само кимаше енергично и си водеше бележки.

Моли се бе страхувала да го попита защо се бе върнал за нея. Защо не я беше оставил във Ванора Пойнт, както ѝ бе казал, че ще направи. Но той ѝ бе казал: бе я довел тук, за да се погрижи за образованието ѝ.

Моли разбираше, че това за него бе само игра. Забавление. Бе разгледала набързо книгите, които бе поръчал и разбра, че Улф бе искал да я шокира или да я промени.

Улф не бе толкова лош и развратен, колкото се представяше. Моли знаеше това със сигурност. Вярваше в това. Беше ли заслепена от любов или виждаше нещо, което другите не виждаха? Още от пръв поглед бе видяла в него повече. Той не бе безскрупулният негодник, както го представяха някои хора, повечето хора. Бе видяла самота и болка и просто искрица надежда. Улф се нуждаеше от нея. Можеше никога да не го признае, но Моли знаеше, че е така.

Докато той я учи да бъде греховно съблазнителна и развратна, тя щеше да го научи какво значи да обича и да бъде обичан.

Когато затвори вратата след заминаването на шивачката, Улф се обърна към Моли. Усмивката бе изчезнала от лицето му.

— По-рано от утре сутринта шивачката не може да направи нито една от поръчките, но обеща след час да ти достави една прилична рокля.

— Това е невъзможно. На жените от Кингспорт им отне три дни, докато ушийт сватбената ми рокля.

— Роклята е готова, Червенокоске — Възрази остро Улф. — Не е точно по вкуса ми, но не мога да те взема със себе си, облечена в това.

Моли погледна сивата си рокля, бе обикновена, но си бе хубава.

— Не виждам какво лошо...

— Роклята е неподходяща за тази вечер.

Моли искаше да го накара да ѝ обясни, да ѝ каже къде ще я води тази вечер, но той ѝ обърна гръб и се приближи до прозореца.

— Къде ще ходим? — осмели се накрая да попита тя.

Улф ѝ хвърли поглед през рамо и се усмихна.

— В една игрална зала, която се оказа едно от любимите ми заведения. Ще ти хареса, Червенокоске. Има алкохол, покер, вонящи пури и леки жени.

— Ужасно съм изморена, Улф. Не можем ли да отидем някоя друга вечер?

— Не.

— Но през изминалата нощ едва успях да поспя малко. Никога преди не съм спала на кораб и усещането не бе много приятно.

Улф вдигна вежди, леко учуден. И двамата знаеха, че безсънната нощ се дължеше не само на люлеенето на кораба.

— Не вярвам, че Ню Йорк може да почака още една нощ, за да види новата мисис Тревелиън. Каква сензация ще направиш, Червенокоске!

— Защо?

Улф се отдалечи от прозореца и се приближи към Моли.

— Защо ли? Ти, надявам се, разбираш абсурдността на този брак?

— Абсурдността?

— Има хора, които вярват, че никога повече не бих се оженил, а има и такива, които смятат, че никоя жена със здрав разум няма да се омъжи за мен. — Моли впи поглед в едно от копчетата на жилетката му, но той повдигна леко брадичката ѝ, така че тя нямаше никакъв друг избор, освен да го погледне в очите. — Отивам във Ванора Пойнт за няколко дни и се връщам със съпруга, която преди тези две седмици не съм познавал. Всички ще поискат да узнаят коя е тази жена, която се е съгласила да се омъжи за мен.

— Улф...

— И всички ще разберат, че си го направила за пари.

— Но аз не съм...

— Ще започнат да се обзалагат колко време ще оцелее нашият брак, а и колко време ще оцелееш самата ти. — Зелените му очи блестяха с опасен пламък. — А ние двамата ще се смеем на този маскарад, ще вдигнем такъв скандал, който по нищо няма да отстъпва на този от първия ми брак.

— И как ще направим това? — прошепна Моли.

Улф сведе глава, така че лицето му бе съвсем близо до нейното.

— Благовъзпитаните дами не ходят там, където ще те заведе аз. Е, някои любопитни и смели дами наистина ще присъстват, но те ще крият лицата си под огромни шапки, застанали в някой ъгъл. Но не и ти, Червенокоске. Ти ще влезеш в клуба под ръка с мен, с гордо вдигната глава, широко усмихната. Ще залагаш на рулетката, ще пиеш, а когато някой каже някоя солена шега, ще се смееш.

Моли със сигурност не можеше да направи това. Такова обучение съвсем не ѝ харесваше. Знаеше, че всичко, което искаше да научи, можеше да го научи тук, в тази стая.

— Не искам да отида.

— Няма значение какво искаш ти — изръмжа Улф. — Ако не влезеш с мен, както ти казах, ще те внесе вътре, праметната през рамото ми.

Улф нямаше да се поколебае да го направи, Моли бе сигурна в това. Улф ужасно много приличаше на своя дядо пират, за когото ѝ бе разказвал. Взимаше каквото пожелаеше, без да се интересува от последиците.

Това все пак не бе напълно вярно. Улф получаваше, каквото поиска, но от нея не бе взел нищо. Опитваше се да я подкупи, мамеше, съблазняваше я, докато тя се предаде.

Улф я придърпа към себе си, а Моли сграбчи реверите на самото му.

— Защо? Защо трябва да правим всичко това?

Лицето му се озари от усмивка.

— Ще се забавляваме чудесно, ще видиш.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Във файтона, който ги откарваше от „Уолдорф“, Моли още веднъж придърпа деколтето на новата си смарагдовозелена рокля. И за пореден път Улф се разсмя, развеселен от реакцията ѝ.

— Шивачката е направила ужасна грешка — заяви Моли, шокирана от това колко дълбоко бе изрязано деколтето. Чувстваше се толкова разголена, че понякога ѝ се струваше по-добре да потъне в земята от срам.

— Поръчах роклята точно в този вид — отвърна спокойно Улф.

От време на време той се пресягаше и галеше с обратната страна на ръката си копринената кожа над високите ѝ гърди. Моли потръпваше от удоволствие, но това не премахваше смущението ѝ.

С неприличната рокля не можеше да направи нищо. Въпреки че постоянно придърпваше деколтето, на показ оставаше твърде много. Дори не можеше да спусне косата си отпред, за да се прикрие. Улф бе настоял да вдигне косата си в модерна висока прическа, така че раменете и голяма част от гърдите ѝ оставаха открити.

Файтонът спря пред солидно здание от червени тухли. Нямаше прозорци, нито параден вход, както в „Уолдорф“. Нямаше дори знак или табела, които да показват, че тук се развива някакъв вид дейност.

Улф се усмихна многозначително, докато ѝ помагаше да слезе от файтона, а Моли се прилепи плътно до него, докато той я водеше към червената врата. Моли се запита дали той усещаше как тя трепери. Чувстваше този трепет дълбоко в себе си, не можеше да го спре независимо колко силно го желаше.

Когато достигнаха вратата, Улф спря и я погледна изпитателно. Усмивката му се бе стопила, както и веселите искрици в очите му.

— Знаеш ли, изглеждаш чудесно — прошепна той тихо. — Много си красива.

— Чувствам се полугола — прошепна тя в отговор и усмивката отново се върна на лицето му.

— Несъмнено шокираща — потвърди той, като отвори вратата.

Посрещна ги мъж с навъсено изражение, който позна Улф и само кимна на Моли.

— Добър вечер, Фил — поздрави го Улф весело. — Липсвах ли ти?

— Ужасно, сър — сухо отвърна намръщеният Фил.

Фактът, че човекът дори не погледна повторно Моли, я наведе на мисълта, че не е първата жена, която влиза тук под ръка с Улф.

— Фил. — Улф притегли Моли по-близо до себе си. — Позволи ми да ти представя съпругата си.

Моли наблюдаваше с известно задоволство как Фил най-накрая я погледна косо. Очите му се разшириха от изненада, а долната му челюст просто увисна.

— Всъщност, оженихме се съвсем скоро — допълни Улф с усмивка.

— Поздравления, сър. — Фил отмести поглед от Моли и го насочи към Улф. Бе възвърнал част от самообладанието си. — Приятна вечер, сър.

Докато я отвеждаше към задимената игрална зала, Улф се наведе и прошепна в ухото ѝ.

— Само след пет минути всички ще научат.

Появата им в игралната зала предизвика леко, но забележимо раздвижване. Мъжете обръщаха глави в тяхна посока, някои кимаха на Улф, други размениха с него обичайните учтиви думи, след което отново се връщаха към картите или заровете си.

Залата беше препълнена, навсякъде бяха разположени игрални маси, но най-лошото от всичко бе, че бе ужасно задимено. Във въздуха се носеше миризлив, гъст дим от пури, освен това миришеше на ром и евтин парфюм.

Моли не беше единствената жена в залата, но тя се отличаваше рязко от останалите жени. Те стояха облежнати на раменете на картоиграчите, като хвърляха смели и прелъстителни погледи. Някои от жените кимнаха и се усмихнаха на Улф, а той отвърна на поздравите им. В затъмнените ъгли седяха и наблюдаваха всичко това няколко жени. Шапки с широки периферии закриваха лицата им, те отпиваха шампанско от кристални чаши.

Без да го викат, неочаквано към тях се приближи келнер, който носеше поднос с чаши. Улф взе обичайното си бренди и подаде на

Моли една чаша. Тя понечи да протестира, да откаже силното питие, но мрачният поглед на Улф я накара да замълчи.

— Е, е, кого виждам тук.

Улф се обърна по посока на ироничния поздрав, след него и Моли насочи поглед натам.

— Джеймс — промърмори Улф. На лицето му се изписа студена усмивка, която предупреди Моли, че този Джеймс не е приятел на мъжа ѝ.

— Чувам, че си се оженил. Какво е това, някоя от поредните ти шегички ли?

— Съвсем не. — Улф отпи бавно от брендите си, но изобщо не бе спокоен. Хванала ръката му, Моли почувства как мускулите му се напрегнаха, а на челюстта му друг мускул нервно потръпваше. — Това е жена ми, Моли Тревелиън.

Мъжът отправи поглед към нея и Моли потръпна вътрешно. Не ѝ хареса погледа му, който говореше, че Джеймс не я оценява по-различно от уличниците около нея. Но, разбира се, какво друго да си помисли, след като Улф бе настоял да облече тази ужасна рокля.

— Та ти си била много смело момиче.

— Какво искаш да кажеш, Джеймс? — попита Улф с обичайния си спокоен тон.

Джеймс не отдели поглед от Моли.

— Тя не знае ли за първата мисис Тревелиън! Може би аз трябва да ѝ кажа?

— Трябва да извиниш Джеймс за ужасните маниери, скъпа. Все още ми е ядосан, защото едва не го разорих, точно в тази зала, преди повече от месец. Той никога не е умеел да губи.

Джеймс се престори, че не чува обидните думи на Улф.

— Парите са добър мотив, нали мисис Тревелиън? Те дори могат да накарат една млада жена да рискува живота си. Да направи големи жертви. Особено когато се касае за големи пари. С достатъчно пари всеки мъж може да си купи хубава жена. Нека погледнем истината в очите. В тази страна, ако имаш достатъчно пари, можеш да купиш и закона.

Джеймс накрая откъсна очи от Моли и ги насочи към Улф, който продължаваше да се усмихва, но под пръстите си Моли усети

напрежение то в мускулите му. Улф бе готов да скочи във всеки момент.

Това бе първата им нощ в Ню Йорк и вече се срещаха с първите неприятности.

— Сър? — Моли се приведе леко напред, като застана между Улф и Джеймс, който отново насочи поглед към нея. — Ако продължавате да сипете обиди по съпруга ми, ще съм принудена да мисля, че вие сте този, който е безразсъдно смел.

Някой в тълпата зад тях се разсмя и напрежението се разсея.

Джеймс не й отговори, просто рязко й обърна гръб.

— Наистина, Червенокоске — прошепна й тихо Улф. — Тъкмо започваше да става интересно.

— За мен беше повече, отколкото мога да понеса.

Улф я отведе на една маса, където седна срещу един мъж, който раздаваше картите и й нареди да застане до него, докато играе. Моли се чувстваше така, все едно всички погледи в залата бяха обърнати към нея. Роклята, сцената, която едва не бе завършила със сбиване, фактът, че Улф я държеше близо до себе си, всичко това създаваше ефекта, който Улф бе предвидил.

Улф играеше една от любимите си игри, фаро, и печелеше повече, отколкото губеше. Понякога Моли си мислеше, че той напълно бе забравил за нея, но ако тя отместеше ръка от рамото му или въздъхнеше дълбоко, той се обръщаше към нея и тихо я мъмреше.

— Господи, Улф — обърна се към него един млад човек, докато заемаше съседния стол. Изглеждаше като повечето мъже в залата. Имаше представителна външност и се държеше с вбесяваща надменност. — Какво ли ти е струвало да доведеш жена си „При Фил“?

Боже господи, какво си мислеше той, че тя не чува? Колко грубо от негова страна. Улф обаче, изглежда, не мислеше така, тъй като се усмихна широко на непознатия.

— Тя има късмет — заяви той. — Тя е новият ми талисман. Как тогава да я оставя?

С тези думи той пое ръката й и целуна бързо дланта й.

— Късмет ли? — промърмори младият непознат.

Улф вдигна вежди и се обърна към този, който раздаваше картите.

— Преди да продължа, настоявам за ново тесте.

Човекът постави тесте карти на масата пред Улф. Той го разбърка няколко пъти и постави тестето пред безочливия младеж. Той сече картите, след което Улф ги разстла по масата във формата на ветрило.

— Залагам петстотин долара, че тя ще изтегли силна карта — заяви спокойно Улф.

— Улф! — запротестира Моли, но той не ѝ обърна внимание.

Младежът прие предизвикателството с широка усмивка.

— Само петстотин? Наистина, Улф, изобщо нямаш доверие в талисмана си. Удвои го и приемам залога.

— Готово. — Улф отново целуна дланта ѝ.

— Първо дамите — настоя младежът.

Улф направи знак на Моли, тя се пресегна и избра една карта. Хиляда долара само за да обърне една карта! Пръстите ѝ преминаха колебливо по разпръснатите карти.

— Давай, скъпа — окуражи я тихо Улф.

Моли затвори очи и избра една карта. Улф се разсмя, а младежът, който бе настоял за удвояване на залога, изруга. Тя отвори бавно очи, за да види, че бе избрала дама купа.

— Още една червена дама — каза Улф, като ѝ хвърли многозначителен поглед през рамо.

Младежът избра на свой ред карта, която се оказа десетка пика и с недоволна гримаса бръкна в джоба си и извади дебела пачка банкноти. Отдели десет банкноти и ги постави на масата пред Улф.

Улф взе печалбата и сгъна внимателно банкнотите, преди да ги подаде през рамо на Моли. Понеже тя не ги взе веднага, той обърна поглед към нея и ги размаха леко.

— Вземи, Червенокоске. Твои са.

Моли се приведе леко напред. Не искаше да прави сцена, макар да знаеше, че Улф ще бъде доволен, ако допълнително привлечеше вниманието към тях.

— Не ги искам — прошепна тя.

— Защото са спечелени по нечестен начин, така ли? — отвърна Улф, без да го е грижа кой ще го чуе. А публика имаше предостатъчно. — Но ти си ги спечели, съвсем честно и почтено, скъпа. Хайде, не ми разваляй удоволствието.

Улф никога не я бе наричал скъпа, но, както изглежда, това щеше да му стане навик. Обръщаше се към нея без следа от обич или привързаност, всъщност в обръщението имаше саркастична нотка, която започваше да дразни Моли.

— Не, скъпи, благодаря — отвърна тя хладно, като вложи в думите си достатъчно сарказъм, за да обърне поглед към нея.

С едно плавно и гъвкаво движение Улф се изправи. По някакъв начин изглеждаше по-висок, огромен и по-заплашителен от всякога. Бе стиснал парите с една ръка и с мълниееносно движение, докато Моли се усети, пхна парите в дълбоко изрязаното ѝ деколте. След това, широко усмихнат, Улф я целуна невинно по бузата.

— Никога не ми отказвай на публично място, Червенокоске — прошепна той, преди да се отдръпне.

Очите ѝ се затваряха от умора, Улф скришом я наблюдаваше, като се надяваше присвитите му като тесни цепки очи да не го издадат. Моли се прозина, закри устата си с една ръка и примигна сънено. След това размахна ръка, за да разпръсне дима около себе си.

Нито дълбоко изрязаното деколте на роклята, нито сложната прическа я правеха да изглежда като паднала жена — напротив, изглеждаше съвсем естествена и красива. Единствената ѝ вина бе, че имаше лош вкус, що се отнася до мъжете.

Улф накрая ѝ позволи да се отдалечи от масата и да седне на един от свободните столове, наредени до стената. Тя забеляза, че той внимателно я изучаваше и му отправи едновременно умолителен, и уморен поглед, на който бе невъзможно да устои.

— Кажи ми, че това, което чувам, не е истина.

Улф се обърна по посока на познатия глас и се усмихна на стария си приятел Фостър.

— Женен? Улф Тревелиън? Това е лъжа и нищо друго — казваше Фостър, като седна на свободния стол отдясно на Улф.

— Истина е — отвърна Улф.

— Но какво се е случило? Напил си се до безсъзнание и се събуди вече женен, така ли е?

— Всъщност по-трезвен никога не съм бил — отвърна Улф.

— Направил си ѝ дете и след това се е наложило да се ожениш за нея. Защо не ми каза?

— Отново грешиш.

Фостър се облегна на стола си, по израза на лицето му можеше да се види, че бе пил твърде много, а косата му бе разрошена, без съмнение от една от многото му жени. Жените се влюбваха във Фостър Уилиъмс толкова лесно, колкото се плашеха от Улф.

— Тя те е изиграла! — извика Фостър ужасен. — Отвратително!

Улф на свой ред се облегна назад и се зачуди дали Фостър ще помни нещо от този разговор на сутринта. Беше прекалено пьян.

— Ако искаш да знаеш — започна Улф, — ожених се за Моли просто така изведнъж. Желаех я, а бракът бе единственият начин да получа това, което исках.

Фостър изглеждаше напълно объркан, изобщо нищо не бе в състояние да разбере.

— Къде е тя? Чух, че си я довел тук.

— Ето я там. — Улф кимна в посоката, където седеше Моли.

Лицето на Фостър се озари от усмивка.

— Онази до червенокосата? Виж какво Улф, ще ни запознаеш с Моли по-късно. Точно сега предпочитам да се запозная с червенокосата. Тя е нова тук, нали?

Когато Фостър понечи да стане, Улф го сграбчи за ръката и го принуди да седне обратно на стола си. Един кратък поглед бе достатъчен, за да забележи, че една от дамите с широкопола шапка, явно дошла скрито да се забавлява, бе седнала до Моли.

— Всъщност, Фостър, стари приятелю, тъкмо червенокосата е Моли.

Фостър се облегна назад и започна да изучава Моли с поглед по-продължително, отколкото позволяваше приличието.

— Разбирам — промърмори той.

— Какво разбираш? — изръмжа Улф.

— Мотивите ти за такава драстична стъпка като брака. Тя е очарователна, Улф, въпреки че в момента изглежда ужасно отегчена.

Моли отново се прозина.

— Е, кога ще ме представиш официално? — Фостър отново понечи да стане от мястото си, а Улф отново го принуди да седне.

— Когато изтрезнееш.

Истината бе, че не желаше Моли изобщо да се среща с Фостър. Той притежаваше много привлекателна външност, която винаги

заинтригуваше жените. Руса коса и сини очи, правилни, класически черти. Усмивка, на която жените не можеха да устоят, Фостър бе един от малкото приятели, които бяха останали до Улф след смъртта на Джийн. Имаше време, когато Улф си мислеше, че приятелят му вярва в невинността му. След години обаче разбра, че Фостър изобщо не го бе грижа дали Улф бе виновен или невинен.

— Хайде, Улф, защо се инатиш?

— Моли е изморена — каза Улф, като се изправи. — Пристигнахме тази сутрин. Някой друг път, Фостър.

Моли се изправи, когато той приближи. На лицето ѝ бе изписано облекчение и надежда.

— Тръгваме ли? — попита тихо тя.

— Да, тръгваме.

Улф кимна учтиво на жената с широкополата шапка и хвана Моли за ръка. Отправиха се към изхода, а Моли отново сподави една прозявка.

Отвън чакаше файтон и Улф буквално занесе Моли до него. След като влязоха вътре, тя се сгуши до него и затвори очи.

— Улф — промълви тихо тя, като сбърчи нос, но не се отстрани от него. — Миришеш на бренди и пури и на ужасно хубав парфюм.

— Благодаря.

— Това не е комплимент. Улф — настоя тя. — Трябва ли отново да идваме тук?

Той само ѝ се усмихна в отговор. Стегнатият ѝ кок се бе разхлабил, къдриците ѝ се спускаха свободно по гърдите му.

— Идвам в тази игрална зала почти всяка вечер.

Моли вдигна глава и го погледна отчаяно.

— Всяка вечер?

— Почти.

Моли изпусна дълбока въздишка.

— Мисля, че трябва да се върнем във Ванора Пойнт. Предпочитам компанията на безстрастния мистър Ларкин, отколкото тази на мъжете, с които ме запозна тази вечер.

— Но аз имам работа тук, а освен това Ванора Пойнт става страшно отегчителна, след като прекараш там известно време.

— Обичам еднообразието — промърмори Моли, като отново затвори очи.

— Значи следващата вечер можеш да останеш в хотела, а аз ще отида при Фил без теб.

Тя вдигна леко глава, като отвори едно око.

— Не мисля така. Онези жени се държаха твърде... фамилиарно.

В гласа ѝ имаше нотка на раздразнение. Улф лесно би си помислил, че жена му ревнува, ако не беше сигурен, че е невъзможно.

— Какво ще правиш с парите, които спечели?

Той плъзна ловко пръстите си в деколтето и извади парите.

— Не знам — отвърна нацупено тя. — Той няма да си ги вземе обратно.

— Какво искаш да кажеш? — Улф сведе глава, така че лицето му бе съвсем близо до нейното. — Кой да ги вземе обратно?

— Аз не исках парите, така че накрая, когато ми разреши да напусна масата, се опитах да ги върна на онзи грубиян. Изглеждаше толкова разстроен, когато загуби.

— За него би било позор да вземе обратно парите, скъпа — обясни Улф. — Ти, без съмнение, страшно си го смутила. Много добре.

— Улф — обади се Моли, а от тона ѝ той разбра, че тя е почти заспала. — Не ме наричай „скъпа“.

— Защо не?

Моли изпусна една въздишка, прегърна го като се сгуши удобно на гърдите му.

— Защото в действителност не искаш да кажеш това.

След секунда вече спеше дълбоко.

Книгите, които Улф бе поръчал, бяха интересни, но Моли не можеше да стои на едно място цял ден. След като ѝ доставиха няколко нови рокли, Моли облече най-семплата от тях и си obu удобни обувки.

По улицата се движеха тълпи от хора, затова Моли реши да се разходи наблизо. Улф ѝ бе казал да излиза от апартамента само за да слезе на обяд в трапезарията на долния етаж и макар да бе сигурна, че той искаше тя да се върне направо в апартамента, Моли реши да не го прави, особено след като той не ѝ бе забранил категорично да излиза.

Роклята, която бе облякла, бе лека и семпла, синя на цвят, но не пастелно синьо, нито тъмно. За разлика от копринените ѝ рокли, деколтето бе съвсем прилично и тя можеше да излезе от апартамента с

високо вдигната глава. Моли слезе бързо по стълбите, като забави крачка, когато се размина с друг гост на хотела.

Изяде обяда си бързо, но без да нарушава приличието. Гледаше хората около себе си. Някои обядваха сами, някои със семействата си и си пожела Улф да е с нея. Дори когато бе мълчалив и затворен, самото му присъствие я успокояваше. Винаги се бе наслаждавала на самотните минути, които прекарваше в гората, но никога не бе искала да прекара сама цял ден.

От апартамента на третия етаж шумът не достигаше до нея, но когато Моли излезе на улицата, в първия миг множеството звуци едва не я оглуши. Шумът от чаткането на конски копита по пътя и тропането на колелата създаваха една ритмична монотонност, нарушавана от време на време от викове на хора, идващи от всички страни.

Моли бе вдигнала поглед към една висока сграда, когато се блъсна в една жена, която гледаше някаква витрина. Моли се извини учтиво, но жената запази възмутеното си изражение.

За да не се загуби, Моли се придържаше само на тази улица, но гледаше с копнеж другите, непознатите улици. Може би един ден...

Беше се загледала във витрината на един магазин, когато върху нея налетя някакво момче, като почти я събори на земята. Момчето се опита да изчезне бързо, но тя го хвана за раменете, за да запази равновесие и да не паднат и двамата на тротоара. В този момент остро изсвири полицейска свирка, а секунда по-късно един едър и здрав полицаи в омачкана синя униформа сграбчи момчето за яката и го дръпна назад. Детето започна да крещи, а полицаят, който изглеждаше по-висок и по-огромен от Улф, вдигна момчето, така че само върховете на пръстите му докосваха земята. То с мъка се опитваше да си поеме дъх.

— Извинете — извика Моли.

Полицаят не ѝ обърна внимание, обърна ѝ гръб и се отдалечи, затова тя извика по-високо. Около тях започна да се събира тълпа. Полицаят бавно се обърна с лице към нея, на кръглото му лице бе изписано нетърпение.

— Какво искате, мис? — сопна ѝ се той.

Моли стоеше по средата на тротоара, впила поглед в лицето на полицаия. Господи, Улф щеше да побеснее, ако я арестуваха, но не

можеше да позволи да отведат по този начин това дете. Момчето бе мръсно, косата му — дълга и сплъстена, а дрехите му висяха на парцали. От крясъците лицето му бе почервенияло, лицето му бе изкривено от ужас.

— Какво искате да направите на брат ми? — попита спокойно Моли.

Детето престана да се съпротивлява и гърчи. В ръцете на полицаия и обърна въпросителни зелени очи към Моли.

— Вашият брат! — повтори полицаят, очевидно му бе трудно да повярва, като гледаше скъпите й дрехи.

— Да. Разбирате ли — започна Моли, като насочи поглед към момчето и сладко се усмихна. — След злополуката останахме само Ралф и аз. — Последните думи Моли прошепна тайнствено, като остави полицаят да се чуди какво нещастие ги бе сполетяло и при какви обстоятелства. — Ралф избяга преди няколко седмици, толкова се безпокояхме. Разбирате ли, наскоро се омъжих, а бедният Ралф се страхуваше, че няма да е добре дошъл в новия ми дом, но това не е вярно.

— Той е крадец — измърмори полицаят.

— Ралф! Срамувам се от теб! — извика високо Моли. Тя насочи поглед към полицаия, опитвайки се да изглежда подобаващо разкаяна. — С удоволствие ще платя за всичко, което е откраднал Ралф и каквито бели е направил.

— Взех само една ябълка — обади се момчето ядосано, като отново започна да се бори. — Взех я само защото бях гладен.

Моли се пресегна и хвана момчето за ръка, а полицаят неохотно отпусна хватката си.

— Можете да ми изпратите сметката в „Уолдорф“ — заяви спокойно Моли.

Детето и полицаят я погледнаха изненадано.

— Казвам се Моли Тревелиън. Моля, изпратете сметката лично на мен — каза тя, като си помисли за парите, които бе спечелила. Нямаше нужда Улф да узнава за случая.

Полицаят неохотно й предаде момчето, което се опита да избяга, но този път самата Моли го държеше здраво.

— Защо направи всичко това? — попита то. — Да не си полудяла?

— Разбира се, че не. Просто не исках този полицай да те отвежда и то за една ябълка!

— Е, благодаря — отвърна момчето, не по-малко недоволно от полицая. — Сега можеш да ме пуснеш.

Но Моли не го пусна.

— Как се казваш?

В отговор момчето само недоволно присви устни.

— Предполагам, че ще трябва да продължа да те наричам Ралф — каза тя с въздишка.

— Артур.

— На колко години си, Артур?

Артур отново стисна устни.

— Десет?

— Четиринадесет! — поправи я Артур възмутен.

Моли искаше да му каже колко позорно е да краде, но си спомни думите на момчето. Направило го бе от глад. Може би едно хубаво ядене щеше да му дойде по-добре от наставленията й.

Преди обаче да успее да направи предложението си, Артур се освободи и хукна надолу по улицата. Моли понечи да извика след него, но в следния момент се отказа. Нямаше смисъл. Артур тичаше бързо, а Моли затаи дъх, когато го видя да пресича улицата, ловко промушвайки се между файтони и карети.

Почувствала се изведнъж изморена, Моли се обърна и тръгна към хотела. Децата не трябваше да живеят по този начин, но Моли знаеше, че много от тях просто нямаха никакъв друг избор. Гладни, мръсни, без никого на този свят да ги защити.

По обратния път Моли нито веднъж не отклони поглед встрани.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Моли не можеше да откъсне смаяния си поглед от роклята, която бе простряна на леглото. Това бе идея на Улф, някаква негова шега, затова се бе усмихнал така многозначително, когато отстъпи пред молбата ѝ за една сива рокля.

Преди всичко роклята не бе точно сива. Цветът можеше да се определи повече като оловен със сребърни нишки, които блестяха, когато върху тях попаднеше светлина. Още от пръв поглед Моли можеше да определи, че деколтето бе толкова дълбоко изрязано, както и на смарагдовата, въпреки че бе във формата на правоъгълник, а не кръгло.

Самата кройка на роклята бе проста, полите падаха свободно, но не прекалено, а горната част нямаше никакви украси. Ръкавите щяха да прилепнат плътно по ръцете ѝ, по цялата им дължина.

Моли трябваше да облече тази ужасна рокля още същата вечер на бала в хотела, организиран от Улф.

Поне нямаше да ходят в игралната зала, която Улф толкова често настояваше да посещават. От време на време той искаше да повторят играта от първата вечер, като я караше да си избира карта и тя винаги имаше късмет. В един чифт обувки бе сложила няколко хиляди долара, пари, които Улф я бе принудил да приеме.

Моли не се нуждаеше от тези пари и не ги искаше, но той нямаше да ѝ позволи да ги върне. Разбира се, бе използвала част от първите спечелени пари, за да плати на човека, който ѝ се бе обадил заради ябълката на Артур, а когато човекът заяви, че е сигурен, че момчето е откраднало още много неща, но не е било заловено, Моли отново му плати.

Тази ябълка излезе доста скъпа.

Откакто срещна Артур, няколко пъти се бе разхождала по Тридесет и трета улица, но повече не го срещна нито веднъж.

Бяха в Ню Йорк от по-малко от седмица и вече си бяха изградили едно почти монотонно ежедневие. Когато Моли се събудеше сутрин,

Улф вече бе излязъл и се връщаше чак късно следобед. Моли спеше до късно, тъй като се любеха до късно през нощта. Моли се усмихна и леко прокара пръсти по сивата материя.

През нощта, когато Улф я любеше, Моли разбираше, че той се нуждае от нея повече, отколкото някога щеше да си признае. Тогава той забравяше да се мръщи и дори от време на време се усмихваше с искрена усмивка, в която липсваше лукавството и престореното равнодушие. В такива моменти Моли също забравяше много неща. Забравяше, че бракът ѝ бе само едно делово споразумение, че очевидното намерение на съпруга ѝ бе да я поквари изцяло. Улф доказваше това всеки ден с шокиращите книги, които ѝ даваше да чете, със скандалните дрехи и вечерите, прекарани в игралната зала.

Но това, което се случваше с тях след това, когато Улф я вземеше в прегръдката си, бе твърде красиво, за да бъде развратно или покварено.

И така, Моли спеше до късно, като обикновено пропускаше закуската. Обядваше в един от многото салони в „Уолдорф“ и прекарваше следобед, като четеше или бродираше покривка за Улф. Покривката бе сватбена, Моли бродираше с коприна имената им и датата на тяхната сватба, а около тях взеше цветя в жълто и синьо. През повечето следобеди излизаше на кратка разходка. За Моли бе невъзможно да стои затворена през целия ден.

Когато Улф се връщаше по-късно през деня, двамата се преобличаха, вечеряха в някое сепаре на хотела, след това се отдаваха на разврат и разпуснатост. За Моли вечерите им в игралната зала бяха такива. За Улф те бяха просто друга страна на бизнеса му.

Моли облече роклята, осъзнавайки ясно, че е скандална и неприлична, но не бе подготвена за това, че гърдите ѝ бяха приповдигнати високо и почти преливаха над правоъгълното деколте.

— Прекрасно!

Моли се обърна рязко. Съпругът ѝ стоеше и я гледаше възхитен и доволен. Той вече се бе приготвил, бе облечен в черен вечерен костюм, който го правеше да изглежда едновременно елегантен и предизвикателен, а в погледа и твърдо стиснатите устни имаше нещо от опасния пират Тревелиън.

— Улф! — простена Моли. — Не мога да изляза от стаята, облечена в тази рокля. Тя е толкова скандална!

— Знам — каза той, като се усмихна с една от своите лукави и хитри усмивки. — А ти изглеждаш много красива в нея.

— Трябва ли да шокираме всички в Ню Йорк? — Моли имаше нужда от цялото си самообладание да тропне по пода с крак като капризно дете. — Не можеш ли да ми оставиш поне зрънце достойнство?

— Нито зрънце — повтори той спокойно, като пристъпи напред с хищен блясък в очите. — Но нещо липсва.

— Имаш предвид, освен горната част на роклята ми?

— Да, освен нея. — Улф бръкна в джоба на самото си. — Обърни се.

Моли направи както ѝ бе наредено и му обърна гръб.

— Харесва ми, когато вдигнеш косата си високо — каза Улф, като я целуна по врата. — Това прави задачата ми по-лесна.

Моли потрепери.

— Какво е това, което ми липсва?

Преди още да осъзнае какво става, Моли почувства студенината на бижутата около шията си.

— Диаманти — прошепна той до ухото ѝ. — Нищо друго не е подходящо за тази рокля, не мислиш ли?

Моли докосна с върховете на пръстите си студените камъни.

— Те са толкова...

— Никога не можеш да имаш твърде много, Червенокоске. — Улф я обърна с лице към себе си и залюля пред очите ѝ чифт обици, които бяха комплект с диамантената огърлица. — Тази вечер всички погледи ще бъдат приковани в теб.

— И следователно и върху теб — отвърна тя цинично.

— Познаваш ме твърде добре — призна той, като ѝ постави едната обика, а след това и другата. После отстъпи крачка назад и я погледна с открито възхищение. — Чудесно! Наистина умееш да танцуваш, нали?

— Да. — Тя кимна, а диамантените обици се залюляха примамливо. — Независимо дали ми вярваш, или не, но животът ми не беше толкова празен и безсмислен, преди да се появиш.

— Ела тук. — Улф хвана ръката ѝ и я притегли плътно до себе си. В прегръдките му тя се почувства в безопасност, бе сигурна и

щастлива. — Наистина изглеждаш невероятно красива, Червенокоске — каза той и покри устните ѝ със своите.

Тя не можа да устои и отвърна на целувката му, както ставаше винаги когато той я докосваше. Гневът и смущението ѝ се изпариха, когато Улф започна да моделира устата ѝ със своята и да я възбужда с език.

Моли обгърна кръста му с ръце и притисна тялото си към неговото. Когато я целуваше по този начин, Моли чувстваше как губи почва под краката си, цялото ѝ тяло тръпнеше от възбуда. Можеха да забравят за бала и да останат тук.

Улф се отдръпна рязко от нея и отново ѝ се усмихна лукаво.

— Така е по-добре — прошепна той.

— Какво? — прошепна тя глупаво, неспособна да дойде на себе си. — Какво е по-добре?

— Изглеждаше твърде бледа, но сега по страните ти има достатъчно цвят.

— Ти си отвратителен — отвърна Моли, когато той я хвана за ръката.

— Знам.

Обикновено Улф бягаше от такива събрания като от чума. Обществото го приемаше, защото бе наследник на влиятелното семейство Тревелиън, но слуховете никога не престанаха. Дочуваше шепота, който го следваше навсякъде, където отидеше.

Така че той излагаше на показ скандалния си начин на живот, отхвърляйки техните принципи и правила. Или ги захвърляше директно в лицата им. Както щеше да направи с Моли тази вечер.

Тя го бе хванала под ръка, както първата вечер, когато отидоха при Фил. Дали очакваше от него да я защитава? Би трябвало досега да се е научила да се справя сама.

Никоя жена в залата не можеше да се мери с Моли. В сивата рокля, която подхождаше идеално на очите ѝ, Моли изглеждаше невероятно красива. А с чудесната си червена коса, вдигната във висока прическа, с прекрасно оформените си бели рамене и с копринената кожа, тя можеше да вземе ума на всеки мъж.

Бижутерът, който му бе продал диамантите, се бе опитал да му продаде подходяща диадема за коса, но Улф бе отказал. Не искаше

Моли да слага нищо в прекрасните си къдрици, тъй като те не се нуждаеха от никакви украшения.

Когато двамата влязоха в огромната бална зала на хотела, всички погледи се обърнаха към тях, а Моли стисна още по-силно ръката му.

— Не се страхувай, скъпа. Аз съм единственият тук, който хапе.

Думите му предизвикаха усмивка на устните ѝ, а Улф бе крайно изненадан от внезапно появилото се желание да я целуне отново. Желание, което отхвърляше, защото то разкриваше твърде много.

— Ще потанцуваме ли? — попита тихо той, отвеждайки я към средата на салона.

Около тях се събра тълпа, всеки искаше да хвърли по-обстоен поглед на нещастната жена на Улф Тревелиън.

— Страхувам се, че не съм много добра — прошепна тя, когато той я поведе в ритъма на валса. — Ако те настъпя, ще ме оставиш ли да падна?

— Никога — отвърна той тихо, а тя в отговор му се усмихна. Искрено. Доверчиво. Ясна усмивка като топъл летен ден.

За миг Улф си пожела да забрави с каква цел бе организиран тази вечер. Искаше да остане сам с жена си в хубавия им апартамент. За миг си пожела да бе знаел как да я обича.

Но само за миг.

— Улф, скъпи.

Дрезгавият, похотлив и искрен глас дойде точно зад тях. Дватамата се обърнаха и застанаха лице в лице с висока, тъмнокоса жена с фалшива усмивка на лицето си.

Тя бе нарекла Улф „скъпи“.

— Адел. — Улф пое протегнатите ръце на жената и ги целуна, първо едната, после другата. — Изглеждаш страхотно, както винаги.

Моли забеляза смарагдовата огърлица, гривната и обиците, обсипани със същите скъпоценни камъни и се запита дали Улф бе подарил бижутата на тази Адел. Дали я бе целунал по врата и бе поставил собственоръчно огърлицата.

Адел обърна големите си кафяви очи към Моли.

— А това трябва да е съпругата ти.

Докато говореше, жената едва не скърцаше със зъби от яд и Моли предположи, че тя е една от любовниците на Улф, за които ѝ бе

говорил.

— Вече си научила — отвърна спокойно Улф.

— Разбира се, че научих. Целият град говори само за това.

Адел бе с няколко инча по-висока от Моли. Облечена в прекрасна черна рокля, жената изглеждаше наистина чудесно. Тя гледаше Улф така, като че се готвеше да го целуне точно тук и в този момент, а собственическият ѝ поглед говореше, че не би се поколебала просто да избута Моли встрани и да заеме мястото ѝ. Понякога Улф бе казвал на Моли, че е красива, но тя не го вярваше. Тази жена бе истински красива.

Моли улови Улф за ръката, а жената забеляза това със студена усмивка.

— Ти си истински негодник, Улф. Измъкваш се сам в Мейн, а сега разбираме, че си държал това малко провинциално момиче там, без да ни кажеш.

В отговор Улф само се усмихна.

— Всъщност — заяви Моли, като се приведе леко напред, за да привлече вниманието на Адел, — срещнахме се само преди две седмици.

— Наистина. — Адел хвърли на Моли пълен с омраза и презрение поглед, а Моли пожела изобщо да не си бе отваряла устата. — Колко очарователно! — добави сухо Адел.

Преди Моли да има възможност да отговори, странният приятел на Улф, Фостър, се приближи тихо.

— Не искам да изпусна това — каза той, като хвана Адел за ръка.

Изглежда Фостър вече бе пил твърде много. В едната си ръка държеше празна чаша.

— Срещал ли си се вече с провинциалната съпруга на Улф? — обърна се към него Адел с покровителствен тон.

— Съвсем за кратко — отвърна Фостър и вдигна чашата си по посока на Моли. — Изглежда, аз идвам винаги, когато те излизат нанякъде. — Фостър се усмихна на Моли. — Засрамвате всяка жена в тази зала, мисис Тревелиън. — Фостър вдигна отново тост към Моли, след което се обърна към Адел. — Разбира се, освен теб, скъпа Адел.

Адел обаче не се трогна.

— Ще ви помоля да ни извините — обърна се Улф към странната двойка. — Но обещах на Моли следващия валс.

Той отново я поведе към средата на залата, където вече няколко двойки се въртяха в ритъма на танца.

— Благодаря ти — прошепна Моли.

— За какво?

Моли въздъхна и за миг се почувства удобно и сигурно в прегръдките на Улф. Не бе опитна танцьорка, но и не бе стъпила досега върху крака на Улф.

— За това, че ме спаси от... от твърде странните ти приятели.

— Адел и Фостър?

— Точно така.

Моли се зачуди дали да попита Улф за връзката му с тази жена, но се уплаши, че той ще бъде безпощадно откровен с нея.

— Повечето жени намират Фостър за неустоим — каза Улф, като подозрително присви очи.

— И защо?

Улф изобрази някакво подобие на усмивка.

— Заради външността му, предполагам. Той е красив. Разбира се, парите му не са малък стимул, а както вече добре знаеш, той може да бъде голям ласкател.

— Е, аз мисля, че е много странен.

— Така ли?

— Той пие повече от теб и се усмихва като пълен идиот и... — Моли не можеше да каже на Улф, че не ѝ харесва начинът, по който този мъж я гледаше от време на време. — Между другото откъде го познаваш? Заедно ли работите?

— Не. Фостър наследи много пари и избра да живее като английски лорд, а не като американски бизнесмен. Той не работи, дори не се преструва, че го прави. Запознах се с него в джентълменския клуб, където и двамата държим по една стая.

— Все още ли държиш своята стая там? — За пръв път тази вечер Моли се подхлъзна и настъпи Улф.

Той не обърна внимание.

— Да. Ще имам нужда от нея, когато ти се върнеш във Ванора Пойнт. Там мога да се преоблека и да си почина след някой изтощителен рунд.

— След какво?

— В клуба има боксов ринг и от време на време изигравам по някой рунд с друг член на клуба или с някое момче, което наемат, за да се бие с нас.

— Ти се биеш?

Улф я притисна по-близо.

— Изненадана ли си?

— Нищо в теб не може да ме изненада — отвърна Моли с престорено весел глас.

— Всъщност, откакто сме пристигнали, не съм ходил в клуба. Не остана време.

Той я завъртя леко и Моли се усмихна. Ако успееше да го накара да я обича, той нямаше да има време и енергия за такива опасни неща.

— Колко време трябва да останем тук?

— Изморена ли си?

— Не.

Моли впи настойчив поглед в зелените му очи, казвайки му без думи, че тя не се нуждае от всичко това. Диамантите и баловете, шокиращите и скъпи рокли, луксозният апартамент. Всичко, от което имаше нужда, бе Улф.

Улф се усмихна. Може би бе способен да чете мислите ѝ.

— Започваш да ставаш смела и шокираща, като съпруга си, мисис Тревелиън.

— Това би трябвало да те радва извънредно много — отвърна Моли, докато той я отвеждаше от дансинга, преди валсът да бе свършил.

Откакто бяха пристигнали, Моли бе отказала да ползва асансьора. Улф, изглежда, намираще за забавен факта, че тя се чувстваше неудобно в тясната кабинка.

Те изкачиха бавно стълбите, хванати под ръка. Далеч от претъпканата бална зала, Моли истински си отдъхна.

Улф с нетърпение заключи апартамента им и я целуна. Спря се за момент на устните ѝ, после се зае да изследва меката ѝ шия, след това се спусна по-надолу, където гърдите ѝ се подаваха от дълбокото деколте.

— Улф? — прошепна тя, като се обърна, за да може той да разкопчее роклята ѝ. — Тази Адел...

— Замълчи. — Той прокара леко устни по гърба ѝ.

— Но... изобщо не ми харесва. Тя е една от твоите метреси, за които ми говореше, нали? Искам да кажа... които ми казваше, че си държал... Не съм очаквала, че не си имал жени, преди да се срещнем, но...

Улф я обърна с лице към себе си и я погледна настойчиво.

— Започна да заекваш, Червенокоске. Хайде спри.

— Но трябва да знаеш, че изобщо не ми харесва погледът, с който те гледаше.

Улф се ухили.

— Защо не проявиш малко съчувствие, скъпа Адел наскоро остана вдовица.

— Не знаех. — Разбира се, ако Адел е била омъжена, не бе възможно да е била една от любовниците на Улф. — Колко тъжно.

Улф смъкна разкопчаната рокля от раменете ѝ.

— Е, старият Тидуел поживя дълго и от това, което знам, е умрял щастлив.

— Как е възможно един мъж да умре щастлив?

— В леглото и то не сам.

— О! — Моли се намръщи и започна да разкопчава ризата на Улф. — Той е бил по-възрастен? Много по-възрастен?

— Достатъчно възрастен, за да ѝ бъде дядо.

— Адел е много красива — отбеляза тъжно Моли. — Защо е трябвало да се омъжва за толкова стар човек?

Моли вдигна ръце и Улф измъкна камизолата през главата ѝ.

— По същата причина, която те накара и ти да се омъжиш за мен, Червенокоске. Старият притежаваше значително състояние.

На Моли ѝ бе омръзнало да спори по този въпрос, затова му отвърна вяло.

— Не се омъжих за теб заради пари, Улф — отвърна тя с тих, но упорит глас.

— Тогава защо, Червенокоске?

Улф отново я обърна с гръб към себе си и разкопча диамантената огърлица. Бе задал въпроса си с небрежен тон и Моли знаеше, че той не приема сериозно този разговор.

— Ти беше много настоятелен — прошепна Моли.

— Точно така. — Улф бавно плъзна огърлицата по меката ѝ топла кожа, преди да я остави да падне във вдлъбнатинката между

гърдите ѝ, след това я взе и я остави на близката маса. — Кое те накара най-сетне да се съ согласиш да ми станеш жена?

Той продължаваше да говори със същия лек и неангажиращ тон и Моли разбра, че съпругът ѝ все още не вярва, че между тях има любов. За него животът бе игра и техните отношения бяха само част от нея.

— Всъщност три неща — отвърна тя, като се обърна с лице към него и започна внимателно да го наблюдава, докато той събличаше вечерния си костюм. — Букетът от диви цветя, колебливата ти молба за червенокоси деца и онази първа целувка.

Той се приближи до нея и извади фибите от косата ѝ, като остави къдриците да се спуснат свободно по гърба и раменете ѝ. Имаше мигове като този, когато Моли чувстваше, че може да му каже всичко. Всичко. Дори да му признае, че го обича. Ако не друго, той поне я желаше, не можеше да го отрече. В очите му имаше толкова копнеж и дори уязвимост.

— И все пак казвам, че е тъжно — прошепна тя, докато Улф прокара пръсти в гъстите къдрици, за да махне обиците. Както и огърлицата преди това, прокара бавно обиците по врата ѝ, преди да ги постави на масата.

— Кое е тъжно? Че си моя жена? — попита той, като повдигна учудено вежди.

— Не, това, което е сполетяло бедната Адел. Ужасно е. Никога не бих желала да остана вдовица.

— Повярвай ми, Червенокоске. — Улф я вдигна леко на ръце и я понесе към спалнята. — Няма да го допусна.

Както винаги, Моли бе заспала, сгушена в него, а Улф бе впил поглед в балдахина над главите им, както често започна да му се случва напоследък.

Искаше да я събуди, да я люби отново, но му бе съвестно да я обезпокои, тъй като тя спеше толкова дълбоко. Още повече, че ако сега я събудеше, това щеше да бъде доказателство, че се нуждае от нея, а той не искаше да признае такова нещо.

Защо тя продължаваше да настоява, че не се е омъжила за него заради парите му? Той знаеше, че това бе причината, но не го бе грижа. От незапомнени времена бракове бяха уреждани по този начин. Двете

страни се стремяха към нещо и получаваха нещо, от което имаха нужда. Земя. Пари. Наследници.

Вече нямаше да ѝ се налага да работи по толкова часове на ден, за да преживява, на майка ѝ също. Щеше да има всичко, което може да си пожелае една жена. Дрехи. Бижута. Слуги. Най-доброто от всичко.

Това, което получаваше Улф от тази сделка, бе самата Моли. Тя му бе казала, че не може да бъде купена, но той ѝ бе доказал, че греши. Цената бе твърде висока, но тя накрая бе негова.

Моли изглеждаше искрено разстроена, когато научи, че Адел е вдовица. Разстрои се още повече само при мисълта, че и нея би могла да сполети същата участ. Докато я отнасяше към леглото. Улф не пожела да ѝ припомни, че ако все пак това се случеше, тя щеше да остане много богата вдовица.

Бе се опитал да се пошегува, като каза, че самият той може да умре щастлив, когато му дойде времето, но Моли му бе дала ясно да разбере, че изобщо не намира нищо смешно в думите му.

Тя помръдна леко и потърка крака си в неговия.

Като забрави предишните си опасения, че ако я събуди, ще докаже нуждата си от нея, Улф я погали нежно, като пое едната ѝ гърд в шепата си. Тя промърмори нещо в съня си и инстинктивно се изви така, че напълно предостави гърдите си на ласките му. Тя повдигна лицето си към него със затворени очи. На слабата лунна светлина, която проникваше през прозореца, Улф видя, че тя му се усмихва.

— Ти никога ли не спиш? — прошепна тя.

Улф отмести ръка от гърдата ѝ и прокара пръст по меката ѝ кожа.

— Не исках да те събудя.

Моли бавно отвори очи. Взе ръката му и я постави на мястото, където беше, когато се събуди, след това на свой ред постави малката си, деликатна ръка на гърдите му.

— Разбира се, че искаше — отвърна тя с нисък, сънен глас. — И тъй като и двамата сме будни...

Тя не довърши изречението, приближи устни до неговите и нежно го целуна. Когато Улф я обърна по гръб и проникна в нея, разбра, че никога няма да ѝ се насити. Тя бе прекрасна. Когато се притисна към него, извила гръб като дъга, Улф знаеше, че тя бе негова завинаги, само негова. Оргазмът му бе неочаквано силен и като

вихрушка помете всичките му разумни мисли. Последната му мисъл бе, че той се нуждае от нея повече отколкото бе предполагал.

Когато потъваше в сън в прегръдките на Моли, Улф знаеше, че бракът му е по-истински, отколкото бе възнамерявал първоначално.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Моли бе унесена в четена на „Странните приключения на доктор Джекил и мистър Хайд“, когато на вратата рязко се почука. Тя почти подскочи уплашена от дивана. Забърза да отвори. По необясними причини изпитваше неясна тревога.

Моли добре си спомни лицето на полицаия, а и никога не би могла да забрави малкия Артур. Полицаят отново бе хванал момчето за яката, а Артур напразно се опитваше да се освободи. Едно разтревожено пиколо стоеше отстрани и кърсеше ръце от безпокойство.

— Исках да ви изпратя съобщение, мисис Тревелиън — каза пиколото в своя защита. — Но този полицаи отказа да чака.

— Всичко е наред. — Моли се усмихна на обезпокоения служител на хотела, след което насочи вниманието си към грубия полицаи.

— Какво е направил сега? — попита тя.

— Отново открадна — изръмжа полицаият в отговор.

— Той е трудно дете — заяви Моли. — Страхувам се, че отново ще избяга, веднага след като ми го върнете.

— Има подходящи места за такива момчета като него.

Когато чу това, Моли потрепери. Думите на служителя на реда не можеха да означават нищо хубаво.

— Един момент.

Моли взе няколко банкноти от парите, които бе скрила в обувката си. Бе сигурна, че щяха да покрият кражбата на Артур. Остави вратата на апартамента отворена. Момчето и полицаият я чакаха в коридора.

— Заповядайте. — Обръщайки се към полицаия Моли се усмихна мило. — Бихте ли се заели да платите за всичко, което е откраднало момчето?

Полицаят протегна ръка с дланта нагоре, Моли му даде предостатъчно пари, независимо какво бе откраднал този път Артур. След като тя добави още няколко банкноти, лицето на полицаия

изобрази нещо като усмивка. Със силен тласък той блъсна момчето в стаята.

— Ако го видите още веднъж на улицата, бихте ли го наглеждали вместо мен? — попита Моли с най-сладкия си глас. — Той действително е пакостник, но в сърцето си е добро момче.

Полицаят се съгласи.

Моли затвори вратата и се облегна на нея като поклати заканително глава на непокорни Артур.

— Значи отново си откраднал?

— Бях гладен — отвърна упорито момчето, като хвърляше поглед към вратата, очевидно опитвайки се да намери начин да избяга. Моли не помръдна от мястото си.

— Предполагам, няма да откажеш да обядваш с мен.

Артур подозрително присви очи.

— Наистина ми омръзна да се храня сама — добави тя с такъв тон, все едно той ѝ правеше голяма услуга, ако се съгласеше да обядва с нея. — Разбира се, първо трябва да се изкъпеш, можеш да облечеш нещо на Улф.

Дрехите на Улф щяха да са му големи, но това бе все пак по-добре, отколкото парцалите, които носеше сега.

— Изобщо нямам намерение да се къпя.

Моли се облегна на вратата, като си даде вид, че изобщо не е обърнала внимание на думите на хлапето.

— Толкова по-зле. Храната тук е чудесна. Вчера например имаше пържола, дебела цял инч и най-вкусните хлебчета, които могат да се намерят, току-що извадени от фурната, и картофи, и шоколадов кейк за десерт.

Артур, изглежда, не се доверяваше на Моли, но на обещанието за такъв пир не можеше да устои. Моли пусна водата, докато смаяният Артур се оглеждаше наоколо, след това остави хавлиени кърпи и сапун, една риза и чифт панталони на Улф. Бяха хубави, но не и от най-хубавите. Ако се пристегнеха с колан, Артур нямаше да изглежда зле в тях.

Момчето, което слезе по стълбите с нея, бе изцяло променено, дори можеше да се каже, че бе много хубаво. Косата му бе твърде дълга, но бе чиста, с цвят на тъмен мед. В дрехите на Улф Артур изглеждаше по-висок, отколкото бе всъщност.

Моли бе очаквала той да се нахвърли върху храната си, но Артур я изненада приятно, като започна да се храни бавно, наслаждавайки се на всяка хапка.

Отначало Артур отговаряше с неохота на въпросите ѝ, но след като се нахрани, ѝ разказа някои неща и Моли разбра защо хлапакът крадеше. Нямаше семейство. Майка му бе умряла преди година. За известно време бе работил като коминочистач, но след като бе навършил четиринадесет години, бе станал твърде едър за тази работа. След като бе загубил тази работа, Артур бе заживял на улицата, като бе започнал да краде или да проси.

Но това просто не можеше да продължава така! Замисли се за момент. Как да убеди Улф да поеме отговорност за момчето? Той нямаше да се съгласи. Освен това Улф би бил ужасен пример за това младо момче. Артур нямаше нужда да бъде осиновяван, той се нуждаеше от сигурна работа, да има къде да спи и да се храни.

„Уолдорф“ бе тъкмо място за него.

— Какво става с теб, Улф? Да не би брачният живот да ти омръзна толкова скоро? — Гласът на Фостър звучеше весело, а Улф се намръщи.

За пръв път, откакто бе пристигнал в Ню Йорк, Улф се отбиваше в клуба, след като приключи работата си в офиса. Изведнъж бе установил, че всеки ден с нетърпение бързаше да се върне в „Уолдорф“ при жена си и само като си представеше предстоящата нощ, на лицето му неизменно се появяваше усмивка. Всичко това бе толкова непривично и странно за него!

Днес си бе наложил да спре. Казваше си, че се нуждае от време да помисли.

— Съвсем не — отвърна Улф, докато Фостър се настаняваше до него. Това място бе предназначено за мъже, място за пури и алкохол, такова, каквото Моли презираше. — Всъщност, всичко върви отворително добре.

Наистина бе открил слабостта на Моли, в леглото тя нямаше никакви задръжки. Просто се топеше в ръцете му. За пръв път му се случваше да се смее в леглото с жена, освен това Моли викаше от удоволствие, когато я довеждаше до върховния момент. Улф трябваше да е доволен, но вътре в него един настоятелен глас постоянно му

повтаряше, че Моли може да намери същото удоволствие в ръцете и на друг мъж. Това бе смешно! Той не я обичаше, но този глас много приличаше на ревност, от което Улф се чувстваше още по-зле. Казваше си, че да се чувства така, е негово право и нищо повече. В края на краищата, Моли бе негова жена. Той можеше да изпитва чувство на собственост.

— Но ти изобщо не изглеждаш като човек, който има толкова щастлив брак.

Улф насочи вниманието си към Фостър и отпи глътка от брендите си.

— Имам си своите подозрения — призна той.

Фостър се усмихна широко.

— Какви подозрения по-точно? Тя не изглежда от този тип жени, за които наистина можеш да се притесняваш. Но, да ти призная, често наистина трябва да внимаваш. Да не би вече да ти е изневерила?

— Не — отвърна тихо Улф. — Поне не още. Въпреки това се питам какво би направила, ако наистина бъде изкушена? Тя има такава... — Улф рязко спря. Нямаше намерение да споделя с Фостър, че Моли крие голяма страст, въпреки че външно с нищо не я издаваше.

— Винаги можеш да наемеш човек да я следи — предложи Фостър. — Това направи съпругът на Силия, когато заподозря, че ние... е, спомняш си колко ужасна беше онази вечер.

На Фостър никога не му бяха липсвали жени, въпреки поредицата от неудобни положения, в които бе изпадал. Малко жени можеха да устоят едновременно на чара, парите и хубавата му външност. В продължение на известно време Улф и Фостър прекарваха почти всяка вечер заедно и не една жена казваше, че те двамата са странна двойка. Бледият и почти женствен Фостър. Тъмнокосият и груб Улф. Адел казваше, че те двамата, взети заедно, можеха да задоволят всяка жена.

Моли никога не бе направила нищо, с което дори да намекне за лъжа или невярност, тогава защо се чувстваше предизвикан да я изпита по този начин? Улф задуши угризенията си, като си каза, че иска да се увери, че всички червенокоси представители на рода Тревелиън ще бъдат негови.

Моли наметна дантеления шал над деколтето си, като се надяваше, че поне веднъж Улф няма да има нещо против. В началото си бе помислила, че той наистина няма нищо против шала, но когато влязоха в заведението, Улф с рязко движение го свали от раменете ѝ, като го връчи на Фил. Този път роклята бе в сапфиреносиньо, с дълбоко изрязан гръб и деколте.

Моли вече познаваше много от редовните посетители на заведението, те също я познаваха и я възприемаха заедно с Улф. Вече не впиваха в нея нахални погледи, Моли дори беше научила, че я наричат Червената дама на Улф. Странно, но тя си харесваше този прякор, въпреки че го бе изрекла точно Адел и то с изключително обиден и високомерен тон.

Тази вечер Улф бе малко разсеян, изобщо не приличаше на себе си. Каза, че имал труден ден в офиса, но не пожела да сподели с нея никакви подробности, нито да прекарат вечерта в апартамента им. Не искаше да пропуска дори една вечер при Фил.

Моли седна до него, докато той размесваше картите, готов за поредната игра. Печелеше, както всяка вечер. Парите, изглежда, не означаваха много за него, но победата... Улф обичаше да побеждава. Изглежда, за него беше без значение дали побеждава в игра на карти, печели в бизнеса си или печели нея, в леглото. За него победата бе всичко. Моли не разбираше добре това негово качество.

Адел се появи не след дълго. Беше облечена в черно и носеше шапка с широка периферия, която скриваше лицето ѝ. Въпреки това не можеше да бъде сбъркана с друга жена, издаваше я начинът, по който се движеше, и предпочитанието ѝ към черните дрехи. Адел се запъти към стената, постоя сама за момент, наблюдавайки играта на мъжете, след това изчезна в тълпата. Докато стоеше далеч от Улф, Моли не се интересуваеше къде беше Адел или как прекарваше вечерите си.

Тази вечер Улф бързо се отегчи. Прибра парите, които беше спечелил, и стана от масата, на която се играеше фаро, като хвана Моли за ръка.

— Защо просто не си тръгнем? — предложи Моли. — Тази вечер не се чувстваш добре.

Той обърна поглед към нея, но в очите му блестеше студен огън.

— Чувствам се съвсем добре. Защо не седнеш тук и не си починеш за малко, докато аз изиграя още някоя игра.

— Да си почина от какво? — оплака се Моли, докато той я отвеждаше до столовете, наредени край стената. — Да стоя и да те гледам как играеш карти, едва ли може да се нарече уморително занимание.

— Ще се върна скоро — отвърна кратко Улф, а Моли се отпусна на един от удобните столове.

Не свали поглед от съпруга си, докато той се отдалечаваше, смесвайки се с тълпата и изчезвайки сред облак дим. В такива моменти Моли се чудеше дали не е направила ужасна грешка. Улф съвсем искрено вярваше, че бракът е едно споразумение, но Моли знаеше, че той много греша. Това бе обричане, обещание, обет, в който имаше нещо съкровено, тайнствено и свещено. Това бе връзка между сърца, души и тела, и в него нямаше нищо делово. Поне не за нея. От време на време Улф споменаваеше деня, когато тя трябваше да се върне във Ванора Пойнт. През цялото време знаеше, че Улф има намерение да я отпрати, но не й се искаше да мисли за заминаване без него.

Само ако бе възможно той да се върне с нея, да съуправлява работата от Ванора Пойнт и да заживее нормален живот!

Но за Улф именно животът, който водеше в Ню Йорк, бе нормален.

— Вече, си мислех, че никога няма да се видя с вас насаме.

Моли вдигна поглед и видя Фостър, който този момент заемаше съседния стол. Изглеждаше по-трезвен от обикновено. Усмивката му не бе толкова широка, освен това не се олюляваше.

— Улф скоро ще се върне — отвърна тя. — Има намерение да изиграе още една игра.

— Не мога да повярвам, че той продължава да прекарва толкова време тук, щом като има вас. — Фостър я погледна многозначително със сините си очи. — Вие сте великолепа — прошепна той. — Очарователна. Бих искал да има някакъв начин ние двамата да прекарваме повече време заедно. Да се опознаем по-добре.

— Може би когато Улф се върне, тримата ще можем да поговорим по-дълго — предложи Моли, като се опита да не обръща внимание на непристойните му намеци и похотливия блясък в очите му.

— Колко прекрасно би било, ако аз пръв ви бях срещнал. — Той се наведе към нея, твърде близо. — Ако аз имах жена като вас, Моли,

никога не бих я оставил да си седи сама.

Моли започна да търси с очи Улф. Фостър я смущаваше и я караше да се чувства неудобно.

— Той ще се върне след няколко минути.

— Не мисля така. Видях го да се отправя към една от частните стаи отзад.

— Улф не се чувстваше добре — довери му Моли. — Надявам се, че не е болен.

— Искате ли да отидем да видим? — Фостър се изправи и ѝ предложи ръката си, но Моли отказа помощта му.

— Къде са тези частни стаи?

— Надолу по коридора, след дамския салон.

Фостър я хвана за ръка и я поведе сред тълпата. Дори когато я водеше сред толкова хора, той се притискаше твърде близо до нея.

След като преминаха дамския салон, доловиха приглушен женски смях, който идваше от една от въпросните стаи, и Фостър внезапно спря.

— Почакайте тук, докато потърся изчезналия ви съпруг.

Моли въздъхна облекчено, когато Фостър се отдалечи от нея и се облегна на стената, облепена с красиви тапети в златисто и синьо. Искаше да си отиде у дома. Не просто в хотела, искаше да се върне в Мейн. Липсваха ѝ гората, майка ѝ и баба ѝ, дивите цветя. Единственият проблем беше, че искаше и Улф да се върне у дома с нея, а той, изглежда, никога нямаше да го направи.

— Тук го няма. — Фостър прекъсна мислите ѝ. — Изглежда съм сбъркал.

— Добре. — Моли се опита да тръгне обратно, но Фостър постави ръцете си от двете страни на главата ѝ и не ѝ даде възможност да се помръдне.

— Имаме чудесна възможност да избягаме от шума и дима — прошепна той. — Знам, че не обичаш дима, Моли. Забелязал съм как махаш раздразнено с ръка или триеш очите си, когато наоколо се пуши. Защо да не се наслаждаваме малко на тишината и спокойствието тук?

— Наистина трябва да намеря Улф...

— Всъщност, ако наистина искаш да избягаш от цялата тази лудост, мога да осигуря стая за двама ни. — Фостър приближи лице до

нейното, като че се готвеше да я целуне, Моли приклепна леко и се измъкна под опряната му на стената ръка. Но не бе достатъчно бърза и Фостър успя да я хване за ръката.

— Хайде. — Фостър стисна по-силно ръката ѝ и приближи тялото ѝ до своето. — Не се опъвай толкова. С Улф и преди сме делили жени.

С едната си ръка държеше ръката ѝ, а с другата започна да гали шията ѝ, като се насочваше още по-надолу.

— О, така ли? — отвърна тя спокойно и усети как Фостър се отпусна.

Точно това ѝ трябваше. Моли го ритна по пищяла и го блъсна в гърдите, Фостър падна, а Моли продължи по коридора в обратна посока. Успя да види изненадата, изписана на лицето му, преди да се спусне отново в търсене на съпруга си.

Къде беше той? Защо я беше оставил сама да се оправя с този пиян идиот? Защо точно тази вечер заведението беше толкова претъпкано? Мястото бе пълно с картоиграчи и техните дами, любопитни наблюдатели, келнерите на Фил, които разнасяха пълни подноси с чаши. В помещението се стелеше гъст дим, който замъгляваше всичко наоколо. Улф бе по-висок от всички тук и Моли би трябвало вече да го е открила, освен ако той не бе започнал нова игра и бе седнал някъде по масите.

Сърцето ѝ започна да бие уплашено. Моли никога не бе очаквала един приятел на Улф да се нахвърли така върху нея. Улф без съмнение щеше да побеснее, но тя нямаше да се почувства в безопасност, докато не облегнеше глава на ръката му и не го помолеше никога повече да не я оставя сама на това място. Моли започна да обикаля масите, но Улф не се виждаше никъде. Моли имаше нужда от цялото си самообладание да не изкрещи високо името му. Не че той щеше да има нещо против. Улф обичаше, когато тя привличаше вниманието към себе си, независимо по какъв начин.

— Червената дама на Улф — извика някой с дрезгав глас и преди Моли да разбере какво става, някой сграбчи китката ѝ и я задържа здраво. — Точно сега аз самият имам нужда от малко късмет — допълни някакъв мъж, когото Моли познаваше съвсем бегло. — Стой тук, докато спечеля тази ръка.

— Аз... не мога. — Моли отдръпна ръката си и в този момент позна мъжа, от когото преди време бе спечелила хиляда долара само с обръщането на една карта.

Когато се обърна, Моли видя Улф в другата част на помещението и се отправи към коридора, където Фостър я бе нападнал. Като че всички се бяха наговорили да застават на пътя ѝ и да ѝ пречат! Моли си проправяше с мъка път през тълпата, като от време на време се налагаше да бутне по-грубо нечий гръб или рамо, докато накрая достигна началото на коридора.

Улф току-що влизаше в помещението от другия край на коридора, а Фостър, слава богу, не се виждаше никакъв. Моли си пое дълбоко дъх и забърза в тази посока. Улф щеше да побеснее от ярост, но тя трябваше да му каже какво се бе случило. Повече от всичко друго Моли искаше той да я прегърне, да ѝ каже, че всичко ще бъде наред и да ѝ обещае, че вече няма да я оставя сама.

Моли долови гласове, идващи от близката стая, още преди да се приближи до вратата, която Улф бе оставил леко открената.

— Скъпи, вече си мислех, че никога няма да дойдеш.

Гласът не можеше да бъде сгрешен, това бе дрезгавият глас на Адел.

— Какво искаш? — попита Улф с безразличен тон.

Последва дълга пауза, твърде дълга и въображението на Моли започна да рисува различни картини. Какво правеха те? Дали да нахлуе в стаята, независимо от това какво се случваше вътре?

— Искам да знам защо се ожени за това... това момиче.

Моли позна ниския смях на Улф, смях, който не съдържащо нищо весело.

— Ревнуваш ли, скъпа?

Моли почувства как коленете ѝ започнаха да треперят.

— Време е да се погрижа името Тревелиън да не умре с мен. Моли ще бъде майка на децата ми.

Стомахът ѝ се сви болезнено.

— Аз също можех да стана майка на децата ти.

— У теб няма майчинско чувство, Адел — отвърна Улф.

Последва дълга тишина. Моли стисна юмруци и се притисна към стената.

— Не се тревожи — започна Улф със спокоен тон. — Веднага щом Моли забременее, ще я върна във Ванора Пойнт и ще я оставя там. След това драмата с теб ще можем да продължим оттам, докъдето бяхме стигнали.

Но нали Адел бе омъжена. Моли притисна ръце към тялото си, опитвайки се да прогони студа, който я облъхна. Никога не бе предполагала, че Улф можеше да спи с жената на друг мъж. Как бе могъл? Това беше толкова... толкова грешно, несправедливо.

Щом съвестта му позволяваше да спи с омъжена жена, тогава той никога нямаше да ѝ бъде верен. Улф никога не ѝ беше обещавал неща, които не можеше да изпълни, освен това той със сигурност не ѝ беше обещавал да ѝ бъде верен. Самият той го бе казал. Беше чула ужасните думи от устата му. Веднага, щом като тя забременееше, той щеше да я изпрати в Мейн и да се върне Ню Йорк при Адел.

Моли не трябваше да се чувства толкова смазана и съкрушена, когато мъжът, който не я обичаше, я мамеше с друга жена, но истината беше, че се чувстваше точно така. Като че ли Улф пречупваше нещо в нея в буквалния смисъл.

— Не трябваше да стигаш до такава крайност — замърка Адел.
— Наистина, Улф.

— Трябва да призная, вината за това е и на мисис Суейни.

— Кристин Суейни?

— На този свят няма нищо по-досадно от майка с пет неомъжени дъщери с обикновена външност. Нещата бяха стигнали дотам, че взех да се чудя дали няма да се събудя някоя сутрин след поредната вечер, когато съм пил повече и да открия, че съм женен за най-голямата и най-грозната от петте.

Адел се разсмя.

— Предполагам, че нямам друг избор, освен да ти простя.

— Предполагам, че нямаш.

— Улф, скъпи, та ти дори не затвори вратата.

Моли се обърна и се отдалечи, а вратата зад гърба ѝ се хлопна. Не знаеше дали Улф и Адел така силно бяха хлопнали вратата, но това едва ли имаше някакво значение. Наистина ли се е надявала Улф някога да я обикне? Наистина се беше надявала. Въпреки всичките му приказки за брак по сметка, Моли се бе надявала на любов. Дори бе

била достатъчно глупава да си мисли, че от време на време в очите му съзира любов.

Проправи си отново път през тълпата и се насочи към предната врата. Забави крачка, когато видя Фостър, който точно в този момент си взимаше шапката от Фил. Моли изобщо нямаше намерение да го среща още веднъж тази вечер. Когато се приближи до Фил, Фостър си бе отишъл.

— Бихте ли ми подали шала, Фил?

Той бързо ѝ го подаде и я погледна с широко отворени очи.

— А мистър Тревелиън?

— Той ще си тръгне по-късно — отвърна унило Моли. — Много по-късно.

— Позволете ми да ви изпратя до някой файтон, мисис Тревелиън — предложи Фил.

Моли се загърна плътно с шала. Нощта беше топла, но тя чувстваше студ до мозъка на костите си.

— Не. Мисля да си отида пеша.

— Но не можете...

Моли излезе бързо през вратата, тъй като не се чувстваше способна да поведе разговор нито с Фил, нито с когото и да било.

Покрай тротоара бяха наредени файтони, някои частни, някои под наем. Кочияшите обикаляха и оглеждаха дали всичко е наред. Те се извърнаха и я погледнаха с очакване, но тя отмина и се насочи към хотела. Разстоянието не бе твърде голямо, а Моли имаше нужда да размисли.

Улф никога не ѝ бе обещавал да ѝ бъде верен, освен в брачните клетви пред олтара, които той очевидно не вземаше на сериозно. Никога не бе казал, че я обича, дори не бе направил намек, че я харесва.

През всичките нощи, които бе прекарала в прегръдките му, Моли си бе мислила, че между тях има нещо. Любов, страст, нужда един от друг. А той си бе мислил само да създаде наследник, да я отпрати вкъщи и да продължи да води разгулния си живот.

Моли не трябваше да е изненадана, но се чувстваше така, сякаш Улф я бе прекършил на две, като младо дърво. Всъщност бе разбил сърцето ѝ. Очите ѝ се напълниха със сълзи, които тя постоянно триеше с ръка.

Моли пресече улицата, без дори да се огледа дали не идва файтон. Това не беше пресечката, където трябваше да завие, нали? Сигурно бе следващата, или може би още по-следващата.

Уличните лампи хвърляха слаби снопове светлина, но повечето от местата, през които минаваше Моли, тънеха в мрак. Все пак Моли разбра, че това, покрай което бе минала, бе нещо мръсно. Обонянието ѝ потвърди, че бе права.

Липсваха ѝ сенките на гората, зелените дървета, чистият мирис на бор и свежият въздух. Мястото ѝ не беше тук, на тази улица, в този град. За пръв път Моли си помисли, че като се бе омъжила за Улф, бе направила грешка.

Не ѝ отне дълго време, за да разбере, че се беше загубила.

Тъмната улица изведнъж стана странно зловеща, по-заплашителна, отколкото някога ѝ се бе струвала гората. Тук нямаше никаква магия.

— Ей, красива госпожо. — Моли едва не подскочи, когато към нея от сянката изскочи някакъв мъж. — Загубили ли сте се?

— Да. Не.

Човекът бе облечен в дрипави и мръсни дрехи, брадата и косата му бяха сплътени. Когато ѝ се усмихна, Моли видя, че му липсва един преден зъб.

— Ще ти помогна да намериш пътя — предложи той. — Но ще трябва да ми платиш.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Улф остави нацупената Адел в стаята, като затвори тихо вратата след себе си. След като излезе в коридора, усмивката му угасна, а той не желаше Адел да види това.

Обясненията, които ѝ даде, дойдоха някак съвсем естествено. Той наистина се бе оженил за Моли, за да спи с нея, защото по друг начин не можеше да го направи. Наистина бе имал намерение да я люби често, докато увлечението му угасне, след което да я остави в Мейн да отгледа децата му. Наистина си бе мислил, че след като има съпруга във Ванора Пойнт, мисис Суейни от Ню Йорк вече няма да има причина да го преследва. Никога не бе имал намерение да бъде верен съпруг. Винаги му бе изглеждала неестествена възможността да прекара живота си само с една жена. По дяволите, винаги се бе присмивал на мъже, които бяха позволили някаква жена да ги води за носа и неведнъж се бе заклевал, че никога...

Разбира се, Моли изобщо не го водеше за носа. Но след като Адел му се бе предложила отново, Улф бе осъзнал, че вече не я иска. Ни най-малко. Нещата се бяха развили така, както нито той, нито Адел бяха очаквали. Господи, единственото, което искаше, бе да намери Моли и да я отведе от това място.

Нямаше я там, където я бе оставил. Улф обходи с поглед помещението, опитвайки се да зърне някъде необикновената ѝ коса. Когато не я вири веднага, както би трябвало да стане, Улф започна да се оглежда за русия Фостър. Сърцето му пропусна няколко удара, когато разбра, че никой от двамата не беше в помещението и въображението му започна да рисува картини, една от друга повлудяващи. Дали бяха заели някоя от онези частни стаи? Дали бяха излезли отвън? Докато оглеждаше залата, възможно по-незабележимо, му хрумна друга мисъл, още по-ужасна. Двамата си бяха отишли. Не в някоя стая и не от вън. Наистина си бяха отишли. Е, нали това беше искал. Буквално предостави Моли на Фостър.

Адел се появи по коридора с високо вдигната глава. Беше сложила шапката, която скриваше лицето ѝ. Улф не можеше да види лицето ѝ, докато тя си проправяше път пред тълпата и се насочваше към изхода, но разбираше много добре, че е все още ядосана. Адел не по-малко от него обичаше да получава това, което пожелае.

Улф си взе чаша бренди от един минаващ келнер и я изпразни на един дъх. Винаги бе знаел, че никоя жена не може да бъде толкова невинна и чиста, както Моли винаги бе претендирала, че е. От самото начало се бе опитал да я поквари, да я запознае със забранените удоволствия. Бе успял прекалено добре.

На една близка маса се освободи място. Там тъкмо започваше нова игра на покер и Улф се възползва от възможността. Когато погледна всеки един от противниците си, усмивките им се стопиха и лицата им се изопнаха от напрежение. Улф спечели първата ръка, но не изпита никакво удоволствие. Мъжът до него събра печалбите и постави парите пред Улф, когато стана ясно, че той самият няма да го направи. Докато се разиграваше втората ръка, той несъзнателно оглеждаше помещението, търсейки Фостър и Моли. От третата ръка едва не получи удар. Паднаха му се две дами — каро и купа. Преди ръката да бе свършила, Улф хвърли картите в центъра на масата и напусна играта.

Проправи си път през навалищата, като не обръщаше внимание на приятелските поздрави и на изкушаващите предизвикателства. Шумовите и образите пред него се сляха в някаква мъгла, която му заприлича на сив кошмар. По дяволите, тя беше негова ЖЕНА.

Улф се отправи към вратата с решителни крачки. Вече бе решил какво да прави.

— Приятна вечер, мистър Тревелиън — обади се учтиво Фил, докато Улф минаваше покрай него. — Наистина се надявам мисис Тревелиън да е стигнала до хотела благополучно.

Улф спря рязко и се обърна.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя си тръгна оттук преди малко и каза, че ще се прибере пеша. — Фил изглеждаше ужасен от такава възможност. — Предложих ѝ да я придружа до някой файтон, но тя категорично ми отказа.

— Сама ли беше? — попита Улф, като вдигна учудено вежди.

— Да, сър. Ако мога да се изразя така, съпругата ви изглеждаше доста разтревожена.

— Така и би трябвало да бъде — промърмори Улф.

— Извинете, сър? — Фил се наведе леко напред, за да чува по-добре.

— Няма значение, Фостър Уилиъмс не беше ли с нея? Очаквах той да я изпрати до хотела.

Фил бавно поклати глава в знак на отрицание.

— Не, той си тръгна малко преди мисис Тревелиън. Може би тя все пак се е качила в някой файтон с него.

— Може би.

Точно така, запазването на приличието бе точно в неин стил.

Моли отстъпи крачка назад, а непознатият пристъпи в светлината на лампата. Имаше ужасяващо лице и още по-ужасяваща усмивка.

— Не съм се загубила — заяви отново Моли, като се опита да придаде на гласа си повече увереност. — Съпругът ми идва след мен.

— Не мисля така, госпожичке — възрази тихо непознатият. — Наблюдавах те как премина неуверено последните три пресечки, ти си съвсем сама.

Той изрече тези думи със заплашителен тон. В който се долавяше лудост. Моли се обърна и побягна в посоката, от която беше дошла. Ако можеше просто да се върне в заведението на Фил. Всичко щеше да бъде наред. Гневът я бе подтикнал да избяга от игралната зала, гневът и увереността, че не може да се срещне отново с Улф, не може да го погледне в очите и да види същия мъж, когото бе обикнала още от момента на първата им среща в гората. Трябваше да изчака непостоянния си съпруг, а не да се държи като разглезено дете.

Ако само можеше да се върне при Фил, щеше да наеме файтон да я откара до хотела. Само тази мисъл бе в ума ѝ, докато слушаше шума от тежките стъпки на непознатия, който бързо я настигаше. Преди да успее да забие зад ъгъла, силната му ръка я сграбчи за рамото, като я принуди да спре.

— Накъде си се разбързала така, госпожичке?

Моли се опита да се отскубне, но мъжът я държеше здраво. Когато той насила я обърна с лице към себе си, Моли едва не припадна

от неприятната миризма на мръсни дрехи и зловонния дъх от устата му.

— Пуснете ме — заяви тя тихо, но настоятелно.

— Не.

Той приближи лице към нейното. Внезапно непознатият получи силен удар в гърба и въпреки отказа му да я пусне, бързо махна ръката си от рамото ѝ, като отскочи назад, давайки възможност на Моли да види спасителката си. Жената беше по-ниска от Моли, а както изглеждаше и по-млада. Бе облечена в обикновени дрехи, правата ѝ коса падаше свободно, а с двете си ръце държеше дълга метла.

— Дамата те помоли да я пуснеш.

Гласът ѝ бе изненадващо силен за такава дребна и деликатна жена. Нападнат толкова неочаквано и с такова необикновено оръжие, непознатият се оттегли, пресече една тясна улица, която се намираше наблизо и изчезна в тъмнината.

— Благодаря — каза Моли, а момичето ѝ хвърли неодобрителен поглед.

— Какво правите тук посред нощ и то съвсем сама? Ако не седях на прозореца, тъй като не можех да заспя, и не ви бях видяла, кой знае какво можеше да ви стори този тип.

— Вие сте права, разбира се — отвърна с въздишка Моли. — Чувствам се като истинска глупачка. Разбирате ли, ядосах се много, след което излязох, без да се замисля. Искях да се върна у дома пеша.

— И се загубихте — довърши момичето, като отпусна метлата. Изглежда неодобрително Моли от глава до пети, като клатеше глава. — Защо не се качите с мен в стаята ми, а на сутринта ще ви изпратя до вкъщи.

— Не бих искала да се натрапвам — отвърна Моли.

Момичето отстъпи крачка назад, като вдигна учудено вежди.

— Правете каквото искате. Оня негодник вероятно ни наблюдава отнякъде. Няма да се поколебае да ви последва. Можете да се опитате да се върнете вкъщи още тази нощ, но не ви съветвам.

Моли тръгна след момичето, като подтичваше леко, тъй като непознатата се движеше твърде бързо.

— Много ви благодаря. Казвам се Моли Тревелиън — каза тя, като изравни крачка с момичето.

— Бриджит Брейди.

Влязоха в някаква тясна сграда и започнаха да се изкачват по тясно стълбище.

— Улф ще се тревожи — промърмори тихо Моли, докато следваше Бриджит по стълбището.

— Кой е той?

— Съпругът ми — отвърна тихо Моли, а Бриджит ѝ хвърли любопитен поглед през рамо.

— И той ли е причината да излезете сама по това време в тази част на града?

— Да — призна Моли; изкачваха се вече към третия етаж. — Причината бе в него, също и в моята упоритост, ако трябва да се каже истината. Можех да наема файтон, но аз просто реших да тръгна пеша.

Бриджит отвърна само с недоволна гримаса.

— Защо ми помогнахте?

След като отвори вратата на стаята си, Бриджит се обърна с лице към Моли.

— Жените трябва да си помагаме, не мислите ли?

На оскъдната светлина на лампата, която гореше близо до вратата, Моли успя да види в очите на другата жена дълбока тъга. Стаята на Бриджит бе малка, а прозорецът, който гледаше към улицата, все още стоеше отворен. Мебелировката бе съвсем оскъдна, в единия ъгъл имаше малко легло, в другия — печка, а по средата на стаята — диван с протрита тапицерия. Всичко бе идеално чисто. Бриджит дори бе направила опит да освежи малката си стая с яркожълти карирани пердета, които се поклащаха от нощния бриз.

— Не е кой знае какво — каза Бриджит, като затвори и заключи вратата след Моли. — Но тук никой няма да ви безпокои. На сутринта по улиците вече няма да ви заплашва опасност.

— Стаята е много хубава — отвърна Моли, а Бриджит ѝ хвърли поглед, който явно издаваше недоверието ѝ.

За да подчертае още повече това недоверие, Бриджит погледна многозначително роклята ѝ, която вероятно струваше повече от всичко, което бедното момиче притежаваше на този свят.

— Ако искате да си легнете, леглото е на ваше разположение — каза Бриджит с остър тон.

— С положителност не мога да заема леглото ви — отвърна Моли, като се загърна плътно с шала си.

— Чисто е — увери я Бриджит, запазвайки острия си тон.

— Не се съмнявам.

Бриджит седна на стола до прозореца, като обърна гръб на Моли.

— Така или иначе не мога да заспя — добави тихо тя.

Моли застана зад Бриджит и погледна улицата под себе си. Тя самата също не мислеше, че ще бъде в състояние да заспи. Вече бе свикнала да спи до съпруга си, в прегръдките му или сгушена до гърдите му. Дори леглото на Бриджит да бе широко и меко, Моли бе сигурна, че и в този случай, сънят щеше да бъде невъзможен.

Бракът ѝ с Улф изобщо не можеше да се нарече пример за идеално съжителство, но Моли никога не си бе представяла, че Улф ще ѝ изневери. Като същинска глупачка не бе обърнала внимание на думите му, когато той ѝ казваше, че бракът им е просто една сделка. Моли бе виждала у съпруга си само това, което бе искала да види.

— Защо не можеш да заспиш, Бриджит? — Моли придърпа друг стол до прозореца и седна така, че да може да наблюдава хубавия профил на момичето.

— Едва ли моите проблеми биха те заинтересували.

Моли зае мястото си до Бриджит, но тя дори не я погледна. Моли проследи втренчения поглед на другата жена, отправен в тъмната нощ в неясните сенки, разпръсвани само от време на време от светлината на някоя улична лампа. Външно Бриджит изглеждаше дребничка и крехка, но Моли знаеше, че тя притежава физическа сила, а както предполагаше, и духовна.

Никой не трябваше да бъде толкова тъжен. Или толкова самотен.

— Имам една идея. — Моли се приведе леко напред. — Ти ще ми разкажеш защо не можеш да заспиш и когато свършиш, ще научиш защо тази нощ ще си имаш компания.

Улф тичаше по познатите стълби, като вземаше по две стъпала наведнъж. Никога не се бе отличавал с особено търпение, но това минаваше всякакви граници. Моли бе напуснала заведението на Фил преди часове. ЧАСОВЕ.

Първо се бе върнал в „Уолдорф“ и там бе чакал час, два, три. Гневът и въображението му го принуждаваха да кръстосва апартамента с нервни крачки. Бе разхвърлял книгите на Моли из цялата стая, като ругаеше и нея, и Фостър, и себе си — най-вече себе си.

Точно това искаше, нали? Да докаже, че дори Моли може да бъде подкупена. Че всяко човешко същество има някаква фатална слабост. Че никой не е идеален. Но, по дяволите, защо тя бе отстъпила толкова лесно?

Стаята на Фостър бе на втория етаж на джентълменския клуб, само две врати по-нататък от собствената му стая. Там наистина не се допускаха жени, но не бе нещо необичайно някой тайно да вкара някоя жена късно през нощта и после да я изпрати по същия начин, преди да се е зазорило. Фостър често го бе правил. Улф също.

На вратата Улф се поколеба. Нямаше да помогне, ако просто нахлуеше и ги убиеше и двамата, жена си и най-добрия си приятел, но в момента изпитваше непреодолимо желание да направи точно това. От другата страна се чу тих женски смях, което направо го докара до лудост. Той натисна с рамо и без усилие откърти заключената врата.

Завивката на леглото беше събрана на купчина на пода, а Фостър отмести яростно белите чаршафи и стреснато се изправи в седнало положение. В този миг бледи женски ръце придърпаха чаршафите и покриха тялото на жената под тях.

— Кучи син! — изрева Улф. — Ще те убия за това!

Очите на Фостър се разшириха от изненада. С рязко движение Улф отметна чаршафа, а пред погледа му се разкри гарвановочерна коса, която определено не бе на Моли.

— Улф, скъпи? — Адел обърна глава и се усмихна прелъстително. Очевидно си мислеше, че бе дошъл заради нея.

В коридора вече се бе събрала тълпа. Бяха се струпали мъже, стари и млади, които Улф познаваше до един. Изобщо не им обърна внимание, пропусна покрай ушите си и назидателните думи на един възрастен член на клуба, ядосан, че са го събудили посред нощ.

В този момент Улф чувстваше единствено облекчение. През цялото време си бе представял Моли в прегръдките на другия мъж, а Фостър е бил с Адел. Но изведнъж го връхлетя паника, толкова силна, колкото и гневът преди това.

— Къде е Моли?

— Не знам — отвърна Фостър, като се пресегна към наполовина изпразнената бутилка до леглото. — Не съм я виждал, откакто излязох от Фил. — В този миг разбра. — Само не ми казвай, че си мислил, че Моли е тук.

— Тя си е тръгнала веднага след теб.

Ако не е последвала Фостър, защо тогава? Фил беше казал, че тя е тръгнала пеша и Улф бе помислил, че го е направила, защото е искала да настигне Фостър. В този момент изведнъж се сети какво се бе случило.

— Боже господи! — промърмори той. — Загубила се е.

Моли нямаше чувство за ориентация и никога не би могла да намери пътя до „Уолдорф“ сама.

— Не искаш ли да знаеш какво се случи? — извика Фостър, но Улф вече бе изчезнал от стаята.

Слънцето вече надничаше зад светлите пердета. Моли изобщо не се чувстваше изморена, Бриджит също.

Бяха разговаряли през цялата нощ, като споделяха проблемите си и неприятностите, свързани с мъжете, които обичаха. И двете чувстваха странна утеха от факта, че споделяха толкова съкровени неща, а бяха напълно непознати. Е, преди няколко часа Бриджит наистина бе напълно непозната на Моли, но вече не. Моли се бе чувствала толкова самотна, но сега имаше приятелка. Все още я болеше, но вече разбираше, че не е направила нищо лошо или грешно, а само може би бе надценила съпруга си.

— Какво смяташ да правиш? — попита тя, като сложи успокоителна ръка върху тази на Бриджит.

— Какво бих могла да направя? — Бриджит не ридаше и не се оплакваше, но в думите ѝ имаше отчаяна безнадеждност. — Нямам никакъв избор. Много вероятно е никога да не напусна тази стая. През останалата част от живота си ще работя в тази фабрика и ще шия, докато умра. И със сигурност никога няма да се омъжа, защото след всичко това никой мъж не би ме пожелал за съпруга.

Думите ѝ съдържаха безнадеждност, но очите ѝ блестяха. Може би тя също бе намерила утеха.

Неприятностите на Моли бяха просто незначителни в сравнение с тези на Бриджит, освен това тя имаше възможности, които другото момиче нямаше. Моли винаги можеше да се върне във Ванора Пойнт.

Не само Ванора Пойнт, съществуваше и Кингспорт, и всичките ѝ приятели там. Можеше да пече хляб, както дълги години бе правила майка ѝ, ако разбира се, това се наложеше. Имаше гората и океана, и

можеше да се радва на успокояващото им присъствие. В този момент нито една от тези възможности не я привличаше, но поне имаше място, където да се върне.

Въпреки дългата и мъчителна нощ, Моли се усмихна.

— Хрумна ми една идея.

Бриджит я погледна с очакване.

— Ще го напуснеш ли?

Моли махна с ръка в неопределен жест.

— Не става дума за Улф. Все още не съм решила какво да направя. Надявам се да не е мигнал през цялата нощ, чудейки се къде съм. А може изобщо да не съм му липсвала... но ще мисля за това по-късно.

Болката бе твърде силна, не можеше да мисли за това сега, за Улф и Адел, и за затръшнатата врата. Все едно Улф я бе затръшнал в лицето ѝ.

Като тръсна леко глава, Моли отхвърли мисълта за собствените си проблеми и хвана ръката на Бриджит.

— Ще дойдеш ли с мен в „Уолдорф“? — Моли едва сдържаше усмивката си. — Имам чудесна идея.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отдавна се бе зазорило, когато Моли и Бриджит се отправиха по Тридесет и трета улица. Моли въздъхна от облекчение, когато пред погледа ѝ изникна познатият „Уолдорф“. Никога не би могла да го свърже с представата за дом, но въпреки това, след изминалата нощ, хотелът представляваше за нея успокоителна гледка.

Бриджит забави крачка.

— Сега си тръгвам. И запомни какво ти казах. Не позволявай на този твой съпруг да те приема като нещо, разбиращо се от само себе си.

— Страхувам се, че вече е твърде късно за това.

В този момент Бриджит спря.

— Хайде, Бриджит. — Моли хвана момичето за ръката и започна да го убеждава да продължи с нея. — Имам изненада за теб.

Бриджит не се помръдна от мястото си, затова Моли също се принуди да спре.

— Не искам награда. Не затова ти помогнах.

— Знам това. Моля те, ела.

Моли трябваше да дръпне момичето за ръката, за да принуди Бриджит да тръгне отново. Бриджит неохотно се съгласи.

Почти бяха достигнали покрития вход на хотела, когато Моли чу как някой вика високо името ѝ. Не можеше да сбърка този глас и когато вдигна глава, забеляза Улф, който идваше от противоположната посока.

Сакото му бе разкопчано, вратовръзката му липсваше и обикновено безупречно подредената му черна коса, сега бе в безпорядък. Но изражението му на дива ярост я накара да спре. Улф направи три дълги крачки, след което се затича бавно към нея. Преди да я достигне обаче той се овладя. Спря да тича, но стиснатите му в юмруци ръце ѝ подсказаха, че той полага неимоверни усилия да се овладее.

— Това ли е съпругът ти? — прошепна Бриджит със страхопочитание.

— Да, страхувам се, че е той. В момента обаче не изглежда много щастлив.

— Така е — въздъхна неохотно Бриджит. — Наистина не мога да остана.

Моли обаче продължи да я държи за ръката.

— Къде, по дяволите, беше? — попита Улф, като спря на известно разстояние.

— Мога да те попитам същото. Къде беше ти, Улф? — Моли вдигна гордо брадичка.

Улф вдигна учудено вежди, изненадан от тона й.

— Търсех те. През цялата нощ, Червенокоске. Къде беше?

— Не можем ли да довършим разговора си в апартамента? Портиерът ни наблюдава.

Моли мина покрай Улф, без да го погледне, като се питаше дали няма да я принуди насила да спре.

Той не го направи. Улф просто ги последва във фоайето на хотела. Моли се насочи към стълбите, но след това се обърна рязко, като едва не събори Улф. Успя да мине покрай него и преди той да се опита да я спре, достигна рецепцията.

— Добро утро, мисис Тревелиън — поздрави я учтиво чиновникът, който с нищо не показва учудването си от необичайния час, в който се прибираще и от не съвсем изрядната й външност.

— Добро утро. Питам се дали не бихте ми направили една огромна услуга.

Служителят само кимна леко. Моли вече бе научила, че служителите в „Уолдорф“ можеха да уредят всичко и то изключително прецизно.

— Бихте ли се свързали с шивачката, мисис Уоткинс, която често ни посещава. Предайте й да дойде в апартамента ми колкото е възможно по-скоро. Работата не търпи отлагане.

— Разбира се.

— Ще имам нужда и от билет за влака, но не съм съвсем сигурна в каква посока. Бихте ли изпратили някого да дойде в апартамента, когато мисис Уоткинс си замине?

Служителят отново кимна в знак на съгласие.

— Но всички сме ужасно гладни. Искам да поръчам закуска в апартамента, колкото е възможно по-скоро.

— Червенокоске — изръмжа Улф и Моли разбра, че той бе чул всяка нейна дума. — Какво става тук?

Моли хвърли поглед към Бриджит.

— Не му обръщай внимание. Грубостта при него идва естествено, но съпругът ми невинаги се държи по този начин.

Бриджит бе забила поглед в земята, а служителят се престори, че не е чул нищо.

Моли се насочи към стълбите, като продължаваше да държи приятелката си за ръка.

— Билет за влака? — промълви тихо Улф зад нея. — Къде, по дяволите, искаш да отидеш?

Моли не му обърна внимание.

— И коя е тази жена?

— Виждаш ли? — Моли се обърна към Бриджит. — Той вече се чувства по-добре. Само преди секунди въпросът щеше да бъде зададен по съвсем друг начин.

— Червенокоске!

В гласа му имаше заплаха. Моли хвърли поглед през рамо. Очите му мяхаха мълнии, ръцете му бяха свити в юмруци.

— Това е мис Бриджит Брейди. — Моли отново извърна глава, за да не се налага да срещне погледа на Улф. — С удоволствие ще ти разкажа как се запознахме, но не и преди да се изкъпя и преоблека, а освен това мисля, че всички имаме нужда от една хубава закуска.

Улф си пое дълбоко дъх, опитвайки с всички сили да се овладее. След като влязоха в апартамента, той зае един стол в ъгъла, изпъна крака и кръстоса ръце на гърдите си. Мълчанието му не предвещаваше нищо добро, а и изразът на лицето му не бе много окуражаващ.

Бриджит отказа да остане сама с него. Моли я разбираше много добре. Моли се изкъпа и облече подходяща утринна рокля, докато Бриджит чакаше и се суетеше около леглото, а Улф чакаше нетърпеливо в другата стая. Когато Моли се освежи и преоблече, Бриджит отново се опита да се извини, както и да си тръгне. Моли обаче не я пусна. Все още.

Скоро и закуската беше поднесена. Моли и Бриджит се нахвърлиха на храната, тъй като и двете бяха гладни, но Улф не взе

нищо, освен кафе.

Когато свършиха със закуската, Моли се осмели да погледне Улф. Той я наблюдаваше през присвитите си като тесни цепки очи; Моли не можеше да си спомни някога да го е виждала толкова ядосан.

— Сега е моментът да ми разкажеш какво се случи, скъпа.

Само за миг сцената отново изникна пред погледа ѝ — Улф и Адел, кроящи планове за бъдещето си. На всичкото отгоре, сега той искаше обяснение.

— Не ме наричай „скъпа“ — отвърна студено тя.

Улф хвърли поглед към другата жена.

— Бриджит знае всичко — допълни остро Моли.

Улф искаше да я целуне, да я разтърси хубаво, но не се поддаде на нито един от тези импулси, а остана на стола си, без да помръдне.

— Тя знае всичко, за какво?

— За теб и Адел — отвърна рязко Моли. — Наистина ли си мислеше, че аз няма да науча? Наистина ли си очаквал, че ще се превърна в тиха малка сива мишка и ще те оставя да ми изневеряваш под носа ми, без да ти задам дори един въпрос? — Моли обърна поглед към Бриджит. — Какво очакваш от един мъж, който вярва, че си се омъжила за него заради парите му? Понякога си мисля, че той просто смята, че трябва да съм му благодарна, че изобщо се е оженил за мен, и да понасям всякакви обиди, без изобщо да се възпротивя.

— Чакай малко, Червенокоске — извика Улф и Моли обърна поглед към него. — За какво говориш?

Моли вдигна гордо брадичка.

— Чух всичко. Тръгнах да те търся, защото бях нещастна и разстроена и чух всичко.

— Чула си ме да говоря с Адел.

Моли отново се обърна към Бриджит.

— Виждаш ли? Хладнокръвен както винаги. Все едно нищо не се е случило.

— Наистина нищо не се е случило.

Моли въздъхна дълбоко.

— Ще трябва да довършим този разговор по-късно. Караме Бриджит да се чувства неудобно.

Бриджит изобщо не изглеждаше смутена, но той никога не бе виждал Моли толкова възбудена.

— И как стана така, че срещна мис Брейди? — попита Улф.

— След като излязох от заведението на Фил, се загубих.

— Просто невероятно — промърмори иронично Улф.

И двете жени му хвърлиха унищожителни погледи. Моли се опита да запази спокойствие, но очите ѝ се разшириха още повече.

— Онзи човек... онзи ужасен човек ме нападна.

Без да осъзнава какво прави, Улф скочи от стола си.

— Нарани ли те?

— Не. Бриджит ме спаси, като удари негодника с дръжката на метлата си.

— Никога не трябва да излизаш сама през нощта. — Улф си пое дълбоко дъх с чувство на облекчение и се обърна към Бриджит. — Хиляди благодарности, мис Брейди.

— Седни на мястото си, Улф — обади се Моли. — Ако не ме бе разстроил толкова много, аз нямаше да изляза сама и това изобщо нямаше да се случи.

— Не съм...

— Ще говорим за това по-късно.

Улф седна на мястото си. За пръв път от часове на устните му се появи усмивка.

— Бриджит ме покани да прекарам нощта в дома ѝ и тази сутрин бе достатъчно любезна да ме придружи до тук.

— За да не се загубиш отново.

— Точно така.

Улф бръкна в джоба си и извади пачка банкноти.

— Ние сме ви много благодарни, мис Брейди.

— Нямам нужда от парите ви.

Бриджит Брейди отказа парите му с едно прикрито чувство на отвращение. Какво ѝ бе казала Моли? Улф нямаше нужда от обяснение. Само малка частица от истината беше достатъчна всяка порядъчна жена да се отдръпне от него.

Когато шивачката пристигна, Моли сякаш напълно забрави за присъствието му. Улф не можеше да си спомни нито един миг в живота си, когато да са се отнасяли с него по този начин.

Беше дяволски дълга нощ. Всичките кости го боляха, слепоочията му пулсираха, сърцето му биеше ускорено. Докато

претърсваше улиците за Моли, бе имал усещането, че то ще изхвъркне от гърдите му, можеше да преброи всеки негов удар.

Сега, след като Моли се бе върнала, целият му гняв се бе превърнал в смъртна умора. Улф се облегна на стола си, като само наблюдаваше какво става около него.

— Мисис Уоткинс, това е приятелката ми мисис Брейди, която отчаяно се нуждае от вашите услуги.

Бриджит поклати глава и дискретно дръпне Моли за ръкава, но Моли не ѝ обърна внимание. Още преди момичето, Улф бе разбрал, че Моли си е наумила нещо и има твърдото намерение да го изпълни.

— Съвсем наскоро мисис Брейди остана вдовица — продължи Моли. Очите на Бриджит се разшириха от изненада, а Улф разбра, че нещо не бе както трябва. — Поради лични причини, тя трябва незабавно да напусне Ню Йорк, но целият ѝ гардероб бе унищожен от ужасен пожар.

Мисис Уоткинс поклати съчувствено глава.

— Чух за тази трагедия.

Очевидно някъде действително бе избухнал пожар, помисли си Улф. Едва се сдържа да не се разсмее, но така щеше да провали това, което си бе намислила Моли.

— Приятелката ми се нуждае от три хубави черни рокли и то още днес.

Мисис Уоткинс поклати отрицателно глава.

— Тогава, предполагам, че и готови също ще свършат работа. О! — Моли се наведе и прошепна нещо в ухото на мисис Уоткинс, която хвърли кратък съчувствен поглед към Бриджит.

— Да пиша ли тези рокли в сметката ви? — попита шивачката, като се отправи към вратата.

— Не. — Моли се отправи към бюрото и дръпна най-долното чекмедже, като извади оттам... една обувка.

Моли извади от обувката няколко банкноти и ги сложи в ръката на шивачката. Бриджит не каза нищо, докато мисис Уоткинс не си отиде.

— Не мога да приема, Моли.

— Можеш — отвърна уверено Моли. — Къде искаш да отидеш? На юг? Или на запад?

— Но това е лъжа — запротестира Бриджит.

— Да — призна Моли. — Но е благородна лъжа.

Моли се опита да не поглежда към съпруга си, докато приготвяше всичко за заминаването на Бриджит. Бриджит отначало протестираше, но накрая Моли успя да я убеди, че с помощта на тази малка лъжа щеше да уреди най-добре своя живот и този на бебето. Това поне можеше да направи за бедното момиче. Това можеше да се случи и на нея, напомни си Моли.

Някакъв богат младеж бе обещал да се ожени за Бриджит, но когато бе открила, че е бременна, страхливецът я бе изоставил, като я бе оставил да работи на нищожна заплата в една шивашка фабрика, да живее в малка стая под наем и с бебе, което бе на път.

С малка част от парите, които Моли бе спечелила и с малко поукрасена история, Бриджит и детето ѝ можеха да започнат нов живот на запад.

Улф накрая бе разбрал, какво се опитваше да направи Моли и докато наблюдаваше, не казваше нищо. В момента, когато Моли спомена за бебето, Улф разбра. Разбра и още нещо. От което го заболя.

Улф категорично отказа да позволи на Моли да излезе сама от хотела, затова двамата изпратиха Бриджит, на гарата. Облечена в черно, с прибрана на тила коса, Бриджит Брейди приличаше съвсем на скърбяща вдовица, фактът, че бе малко уплашена, не вредеше на малката измама.

Колкото и да бе лошо положението, в което бе изпаднала младата жена, неизвестността плашеше повече. Моли разбра това, стисна ръката на приятелката си и ѝ прошепна в ухото окуражителни думи.

Беше късно следобед, когато двамата се прибраха в „Уолдорф“. Чак сега Моли почувства умората, последица от безсънната и ужасна нощ. Цялото тяло я болеше. Искаше да си легне и да спи цяла седмица. Но, разбира се, Улф щеше да настоява да довършат разговора си и наистина може би беше по-добре да приключат с това.

Когато се прибра в апартамента си. Моли се отпусна уморено на най-удобното кресло. Затвори за миг очи и почти заспа, докато Улф придърпа другото кресло и седна точно срещу нея и привлече вниманието ѝ, като постави ръце на коленете ѝ.

— Търсех те през цялата нощ — каза той. — Пряхнах по всяка улица, която можех да се сетя, водеща от заведението на Фил до

хотела.

Улф изглеждаше не по-малко уморен от нея и Моли почти го съжали. Почти.

— Сбърках пресечката — обясни тя.

— По дяволите, Червенокоске, защо не ме изчака?

Моли можеше да излъже, да му каже точно това, което той очакваше... а можеше да му каже и истината, цялата истина. Ако между тях нямаше искреност, ако бракът им не се основаваше на нещо друго, освен на лъжи, тогава този брак бе още по-лош, отколкото бракът без любов. Тогава нищо нямаше да ги свързва. За Моли имаше само един път — истината.

— Предполагам, че трябва да започна от самото начало.

— Моля те, направи го — отвърна нетърпеливо Улф.

След като си пое дълбоко дъх, Моли му разказа всичко, като започна от момента, когато Улф я остави сама, за да потърси друга игра. Странно, но той я слушаше, без да я прекъсва, докато Моли стигна до момента, в който Фостър я бе сграбчил.

— Какво направи той?

— Опитах се да избягам, да те намеря, а той насила ме спря. Ако не настояваше да нося тези неприлични рокли, той вероятно нямаше да посмее да ме погали, но...

— Той те е докоснал?

— Мисля, че вече ти казах това — отвърна Моли.

Очите на Улф започнаха да мятат мълнии, а мускулът на челюстта му отново започна да трепери.

— След това той направи най-отвратителното предложение, което съм чувала някога. Каза, че вие двамата и преди това сте делили жени, като очевидно си мислеше, че това безобразие може да продължи и с мен. Затова го блъснах и той падна на земята, а аз тръгнах да те търся. — Моли му хвърли укорителен поглед. — Бях много разстроена. Ти трябваше да бъдеш там.

Улф не каза нищо в свое оправдание, а се облегна назад, като очевидно изпита облекчение.

— След малко те видях, ти отиваше към задните стаи и те последвах.

— Червенокоске... — започна той, като очевидно реши, че е дошло време да извини действията си.

— Остави ме да довърша — настоя Моли. — Чух всичко, което каза на онази жена, Адел. Достатъчно лошо е, че постоянно говориш, че си се оженил за мен, само за да ти осигурия наследници и за да се отървеш от настоящите майки, но да го споделяш с някой друг... с нея... да ѝ казваш...

— Истината? — довърши той.

Моли не искаше да повярва, че точно това бе истината, но Улф никога не ѝ бе казал нещо по-различно.

— Но това не е най-лошото. Не мога да повярвам, че ти си имал... връзка с тази жена, докато е била омъжена, че буквално си планирал да продължиш тази... тази...

— Авантюра.

Лицето ѝ пламна, Моли разбра, че ужасно се е изчервила.

— Да — прошепна тя. — Не можех да остана, след като чух всичко това. Боли, Улф, повече, отколкото можеш да си представиш. Освен това бях ядосана. Не исках да остана и да слушам повече, особено след като захлопна силно вратата.

Сега беше негов ред и Моли затаи дъх в очакване.

— Всъщност — промърмори той след момент размисъл. — Адел беше тази, която затръшна вратата.

— Аз наистина не...

— Ако бе останала още минута-две, щеше да ме видиш в игралната зала, след като излязох от стаята.

— Наистина няма...

— Не съм ти изневерил, Червенокоске.

Не беше кой знае какво. Улф не обещаваше, че няма да го направи, само я уверяваше, че досега не я беше измамил.

— Но когато се върна във Ванора Пойнт...

— Когато дойде това време, тогава ще видим — отвърна остро той.

Моли знаеше, че това време щеше скоро да дойде. Когато бе застанала пред него и го гледаше в очите, не можеше да повярва, че Улф ще я изостави и ще се върне при друга жена, но той не бе отрекъл, че точно това бе планът му. Въпреки това му вярваше, че до този момент не е бил неверен съпруг, от което изпита огромно облекчение. Той нямаше да ѝ обещае нищо повече.

— Изтощена съм — каза Моли, като се изправи. — Трябва да поспя.

— Аз също.

Улф я последва в спалнята.

— Наистина ли ме търси през цялата нощ? — попита Моли, като започна да разкопчава роклята.

— Да, по дяволите — отвърна сопнато Улф. — Никога повече не прави това!

Улф се съблече бавно, движенията му издаваха умора, след което двамата си легнаха. Улф покри Моли с дебелата завивка и привлече тялото ѝ към своето. Част от гнева на Моли се изпари, когато се намери в прегръдките му, макар да разбираше, че не трябва да се самозалъгва. Никога преди не бе осъзнавала, че мекото легло и прегръдката на силни мъжки ръце можеха да бъдат толкова успокояващи. Въпреки всичко, което ѝ бе сторил, Моли се отпусна доволно в прегръдките му. След безсънната нощ, това ѝ се струваше рай.

И сега какво? Дали Улф очакваше животът им да продължава така, както когато бяха пристигнали в Ню Йорк? Тя все още го обичаше, но можеше ли да му се довери със сърцето си?

Моли почти се бе унесла в сън, когато Улф се раздвижи.

— Това, което направи за онова момиче, беше чудесно.

Тихият глас на Улф я изненада. Моли се размърда леко, като си мислеше да му обърне гръб, но ръцете му я държаха здраво. Като разбра, че усилията ѝ да се отмести от него, са безполезни, Моли въздъхна и се отказа от намерението си.

— Миналата нощ тя ме спаси.

— Знам — прошепна той.

— И освен това...

Дали да му каже всичко? Както неведнъж си бе казвала, единственият път за нея бе истината.

— През цялото време, докато Бриджит ми разказваше живота си, не преставах да си мисля, че това можеше да се случи и на мен. Ако беше продължил да ме преследваш, ако не се бе оженил за мен, рано или късно...

Улф повдигна леко брадичката ѝ, така че тя бе принудена да го погледне в очите.

— Кажи ми, Червенокоске, наистина ли си мислиш, че щях да падна толкова ниско?

Моли се замисли за минута-две, а Улф я гледаше настоятелно. Моли не знаеше какъв отговор очаква той от нея.

— Да — прошепна тя.

Улф не каза нищо, за да се защити, пусна брадичката ѝ и я привлече към себе си, така че тя зарови глава на гърдите му, а топлият му дъх галеше косите ѝ.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Моли все още спеше, когато Улф излезе от апартамента. Той самият също бе спал дълбоко, след като бе прекарал една безкрайна нощ.

Искаше да я люби, преди да излезе и да свърши това, което трябваше, но тя спеше толкова сладко, че не му даде сърце да я събуди.

Бе все още рано и Фостър със сигурност още спеше. Улф изкачи стълбите, като вече не изпитваше онази ярост, която го бе довела тук по-рано, но целта му бе същата.

Вратата на стаята на Фостър все още не бе поправена, Улф я отвори и видя приятеля си в леглото, дълбоко заспал.

— Добро утро — извика високо Улф, а Фостър стреснато скочи в леглото.

— По-тихо — настоя той, като с усилие отвори очи.

— Дълга ти извинение. — Улф затръшна вратата, а Фостър болезнено примигна.

— Освен това ми дължиш и нова врата — прошепна Фостър.

— Разбира се.

— Да разбирам ли, че си я намерил?

— Да — отвърна спокойно Улф. — Всичко е наред, поне засега.

Фостър закри лице с двете си ръце, които леко трепереха. Несъзнателно, Улф си представи как тези ръце гаят Моли и стисна юмруци. Не сега. Все още не.

— Миналата нощ те нямаше при Фил. Трябва да призная, че се обезпокоих. — Фостър се изправи и с усилие прехвърли крака през леглото, като простенваше при всяко движение.

Преди много пъти се бе случвало Улф да пие заедно с Фостър пиетие след пиетие и на сутринта се бе чувствал по същия начин. В момента, гледайки Фостър, Улф се питаеше защо, по дяволите, бе постъпвал по този начин.

— Миналата нощ с Моли не излизахме никъде.

Фостър му хвърли измъчен поглед.

— Е, Моли издържа блестящо изпитанието, нали? Изобщо не пожела да има нищо общо с мен. Предполагам, че вече ти е казала.

— Да. — Улф се ухили.

Фостър с мъка нахлузи панталоните си, след което се обърна към Улф.

— Какво правиш тук толкова рано сутрин?

— Не ми остава време от работа, затова реших да се отбия на път за офиса. Откакто пристигнах в Ню Йорк, не съм имал възможност да се кача на ринга и се чувствам малко напрегнат.

— И с кого очакваш да се боксираш по това време на деня? Момчетата, които срещу заплащане служат за спаринг-партньори, не идват по-рано от следобед, затова много се съмнявам, че по това време ще намериш някого.

— А ти какво ще кажеш за предложението ми? — попита Улф с обичайния си спокоен тон, а Фостър го погледна ужасено.

— Искаш мен за партньор? Сега?

— Винаги си се справял добре — отвърна Улф с безразличие, като си спомни няколкото случая, когато се бяха боксирали с Фостър.

— Само защото не ме нападаше прекалено. — Фостър облече бяла риза. — Виждал съм те понякога как си изкарваш лошото настроение на някое от онези бедни момчета.

— Значи няма да те нападам прекалено — отвърна Улф, като се усмихна. — Знаеш, че винаги постъпвам по този начин. Излизаме на ринга, разгрываме малко, после си разменяме по някой удар.

— Това ти липсва, нали?

На Улф не отне много време да убеди Фостър да слезе с него в спортната зала, която се намираше в задната част на клуба, след библиотеката и билиардната зала.

Фостър бе прав, по това време на деня спортната зала бе празна.

— Не съм много сигурен дали да изляза на ринга — обади се Фостър, а гласът му глухо отекна в празната зала.

— Няма да останем дълго — обеща Улф.

Двамата се съблякоха, като останаха само по панталони и чорапи, и се качиха на ринга, Фостър вдигна отбранително юмруци, тъй като Улф незабавно се обърна и го удари по рамото.

— От колко време се виждаш с Адел?

Фостър се движеше така, като че ли имаше олово в краката си, но въпреки това успя да удари Улф леко в гърдите.

— От две седмици. Имаш ли нещо против?

— Съвсем не. — Десният юмрук на Улф улучи челюстта на Фостър, който залитна назад.

Наистина ли двубоят щеше да го накара да се почувства по-добре?

— Моли разказа ли ти какво се случи? — попита Фостър, като смело приближи противника си.

Да, определено щеше да се почувства по-добре.

— Да, всичко.

Улф заби силно юмрук в стомаха на Фостър.

— Само за да съм сигурен, че тя наистина ми е разказала всичко, защо сега ти не ми разкажеш какво се случи?

— Започнах да флиртувам с нея, както предложи ти. — Гърдите на Фостър хриптяха от напрежението и физическото усилие, по лицето му започнаха да се стичат струйки пот. — Тя обаче през цялото време те търсеше. Казах ѝ, че съм те видял да отиваш към задните стаи и тя се отправи натам.

— Сама?

— Не, аз я последвах, разбира се.

— Разбира се. — Улф посегна да удари Фостър през лицето, но юмрукът му бе отбит с бърз контраудар. — И после?

— Станах малко по-смел — призна Фостър. — Знаех, че искаше да се увериш...

— Да, исках. — Улф стовари следващия си удар върху рамото на Фостър.

Собственият му дъх започна да излиза на пресекулки, като този на Фостър, тъй като и самообладанието му го напускаше.

Фостър разпозна гнева в очите на Улф. Улф забеляза това изражение на лицето на противника си — шок, изненада, страх — точно преди Фостър да се опита да отстъпи назад и да прикрие лицето си.

— Помоли ме да ти направя услуга, не помниш ли? — извика Фостър, като продължи да брани лицето си с кръстосани ръце. — Това беше твоя идея. Ти ме помоли да флиртувам с нея.

Улф отпусна ръце и отстъпи крачка назад. Нямаше намерение да преследва Фостър и да бие човек, който дори не искаше да се защитава.

— Прав си — призна Улф, останал без дъх. — Това беше моя идея.

С усмивка на облекчение Фостър отпусна ръце.

— За миг наистина ме изплаши. — По лицето и тялото му се стичаше обилна пот. — Направих това, което ми беше казал, това е всичко.

Улф отвърна на усмивката на приятеля си, след което светкавично стовари юмрука си в челюстта на Фостър. Ударът бе толкова силен, че Фостър се просна на земята, излекуван от махмурлука си.

Улф се изправи до стенещия Фостър.

— Никога не съм ти казвал, че можеш да я докосваш.

— Виждам, че не си готова.

Моли вдигна очи от книгата, която четеше и срещна гневния поглед на Улф.

— Няма да дойда — отвърна тихо.

Не бе трудно да вземе това решение. Никога не се бе чувствала удобно при Фил. Никога не се бе чувствала удобно и в скандалните рокли, които Улф настояваше да носи. В продължение на седмици Моли се бе опитвала да бъде жената, която Улф искаше, но вече с това бе свършено.

— Тогава ще отида без теб.

Това бе заплаха, която Моли вече очакваше.

— Предполагам, че точно това ще направиш.

Моли отново впи поглед в книгата си. Това бе още един от шокиращите романи, които Улф избираше, но на нея й харесваше. Почти подскочи, когато Улф затръшна вратата след себе си, но не вдигна поглед от книгата.

Очевидно Улф нямаше намерение да се променя, затова и тя реши да бъде просто самата себе си. Улф или щеше да я обикне или не. Ако това чудо наистина станеше, Моли искаше да бъде сигурна, че той обича самата нея, а не жената, която се преструваше, че е.

Не бяха изминали и пет минути откакто бе излязъл, Улф се върна и отново яростно затръшна вратата след себе си.

— Обличай се! — изрева той. — Идваш с мен.

Моли затвори книгата и вдигна глава. Той гледаше толкова заплашително, че тя не посмя да откаже. Трябваше да се научи обаче, ако искаше от този брак да излезе нещо.

— Както виждаш, облечена съм, но нямам намерение да ходя никъде.

Улф не бе свикнал да му отказват, на лицето му бе изписана смесица от гняв и недоверие.

— Дори ако решиш да ме измъкнеш оттук, като ме влачиш за косите, което е твърде възможно, съдейки по вида ти, ще трябва да нося това, с което съм облечена сега. А роклите, които ти купи, ги няма.

— Как така ги няма?

— Мисис Уоткинс ще ги върне утре или вдругиден, след като направи необходимите промени. — Моли събра цялото си самообладание и погледна спокойно съпруга си в отговор на яростния му поглед. — Ще промени горната част и ще ги превърне в съвсем прилични рокли. Прахосничество е просто да ги оставя и да не ги облека повече.

Улф сграбчи китката на Моли и я изправи на крака.

— Знаеш, че ще го направя. Ще те преметна през рамо и ще те занеса, където пожелаея.

— Сигурна съм, че ще го направиш — отвърна тихо тя.

Моли се опита да не обръща внимание на погледа, който й отправи Улф.

— Опитваш се да ме накажеш ли? — изръмжа той.

— Разбира се, че не. Не си направил нищо, за което да бъдеш наказван.

Моли си пое дълбоко дъх и се опита да запази самообладание.

— Страданието, което преживях, е достатъчно наказание за въобразяемите ми провинения.

— Защо трябва да се безпокоиш за мен?

— Защото не можех да те открия — отвърна рязко той. — И се поболях от тревоги.

Поне малко той трябваше да се грижи за нея, ако наистина е бил толкова разстроен. Тази мисъл ѝ вдъхна нова надежда.

— Все още ме боли. — Гласът ѝ прозвуча по-тихо, отколкото бе искала. — Искам да кажа това, което те чух да казваш на Адел. Ако означавам толкова малко за теб...

— Никога не съм казвал...

— ... тогава за теб няма да представлява никакъв проблем да ме оставиш тук, докато се забавляваш при Фил. Аз не съм за това място, Улф.

— Никога не съм казвал, че не означавах нищо за мен. — Това бе доста смущаващо признание. — По дяволите, Моли, не искам... — Улф млъкна внезапно.

Моли забеляза поражението в погледа му, мекия блясък в горскозелените очи, искрицата на примирение, което го правеше да изглежда толкова уязвим.

— Не мога да те оставя тук, без постоянно да се чудя дали не ще си наумиш да се разхождаш и отново да се загубиш. — В тона му почти не се долавяше гняв. — По дяволите, не искам да ходя никъде без теб. Ако отида при Фил, искам, като се обърна, да те видя, че си до мен. Да се оглеждаш отегчено, едва прикривайки прозевките си, да изглеждаш не на място...

— Можеш да останеш тук с мен — предложи Моли, като плъзна свободната си ръка по гърба му. — Имаме бутилка бренди, тесте карти и цяла кутия от онези миризливи пури.

С тяло, притиснато до неговото, Моли се повдигна бавно на пръсти и притисна устните си в неговите. Всичко започна като лека целувка, но се превърна в нещо много повече.

Моли обичаше устните му, толкова силни и нежни едновременно, толкова изискващи и даващи удоволствие. Когато не можеха да постигнат съгласие върху нищо друго, когато нямаха нищо, което да ги свързва, тогава прибегваха към целувката. Това бе магия, но истинска.

Моли усети възбудата му и се притисна към него. Улф задълбочи целувката, вдигна я на ръце и я понесе към спалнята. Моли с нетърпение очакваше ласките му, имаше огромна нужда от него, желание, което само той можеше да задоволи. Той трябваше само да я целуне по този начин, като че ѝ предлагаше душата си с тази целувка.

Улф я пусна да стъпи на земята и притисна тялото ѝ към своето, така че тя да почувства истинската сила на желанието му.

Поне по този начин, той наистина имаше нужда от нея.

— Съблазнен от собствената си жена — промърмори Улф, докато разкопчаваше копчетата на муселинената ѝ рокля.

Моли се засмя тихичко.

— Толкова ли е лошо?

Улф не отговори, съблече роклята и я захвърли настрани, след това целуна чувствителното зърно през тънката материя на бельото ѝ. Тялото ѝ веднага реагира на милувката.

— Да — прошепна Улф, като се отдръпна от нея, но само за да махне и корсажа ѝ.

Устните му се върнаха на розовото зърно, засмукаха го лекичко, докато Моли започна да стене от удоволствие.

Бяха застанали до леглото, Моли погали косата на Улф, после плъзна ръце по раменете му, свали сакото му и го пусна да падне на земята. Пръстите ѝ се насочиха към вратовръзката и копчетата на ризата му, след което те също се намериха в краката им.

Устните му не се отделиха от нейните, докато Моли разкопчаваше копчетата на панталоните му. След това се спуснаха по раменете и шията ѝ, като че искаха да я погълнат.

След като дрехите вече не ги отделяха един от друг, те просто се отпуснаха на леглото и с един мощен тласък Улф проникна в нея. Улф смяташе сливането на телата им за порок, за едно от онези удоволствия, на които често се отдаваше, но Моли знаеше, че това е нещо много, много повече.

Улф познаваше тялото ѝ толкова добре, всяка въздишка, всяка тръпка. Той я галеше и целуваше, притежаваше я с тяло и душа, и сърце, заедно с нея достигаше върха на такава наслада, която, понякога си мислеше, ще го докара до лудост.

Известно време никой от тях не помръдна. Улф се бе отпуснал върху нея, притискайки я върху мекото легло, сърцето му биеше ускорено заедно с нейното. Когато вдигна глава и я погледна, в погледа му се четеше подозрение, примесено с удовлетворение.

— Това ли е твоят начин да ме задържиш вкъщи?

Моли прокара пръсти през черната му коса, наведе леко главата му към себе си и го целуна.

— Не бях се замисляла за това, но ако помага, ще се призная за виновна.

Само за част от секундата Улф се отдръпна от нея и я блъсна към средата на леглото.

— Никога не съм те молил да променяш живота ми — прошепна той.

Наистина ли в гласа му имаше удивление? Може би той бе започнал да разбира, че това, което ги свързваше, бе магия.

— Аз също не те бях молила да промениш моя, но ти го направи.

Това очевидно не беше задоволителен отговор, защото Улф се намръщи, но въпреки това отново се приближи до нея и я целуна. Моли прокара нежно ръце надолу по гърба на Улф, след това нагоре, наслаждавайки се, както винаги, на допира на тялото му.

— Познай какво направих днес.

— Трябва ли?

— Не.

Улф се изгърколи на една страна, като повлече и Моли след себе си. Легнаха в средата на леглото, очи в очи, гърди до гърди, а Моли прехвърли крак върху неговия.

— Отидох днес в банката, твоята банка и говорих с мистър Абът.

Улф присви подозрително очи.

— Какво си му казала?

— Взех парите, които спечелих, тези, които ме накара да задържа, и...

— Открила си си собствена сметка? — Моли можеше ясно да прочете неодобрението в очите му.

— Не точно. — Колебливият ѝ отговор го накара да застане нащрек. И преди бе виждала този студен блясък в очите му. — Това не е сметка, а фонд.

— Фонд?

— За жени като Бриджит — обясни Моли.

— Червенокоске, не можеш...

— Но ти каза, че тези пари са мои — отвърна бързо тя. — А аз нямам нужда от тях. Мистър Абът уреди нещата и каза, че познава някои жени, на които биха могли да им бъдат от полза. Само си помисли какво означава за една жена в положението на бедната Бриджит да започне нов живот. Не се ядосвай, Улф.

Улф сложи пръсти на устните ѝ и я накара да замълчи.

— Не можеш да спасиш света, Червенокоске — каза тихо той.

Моли отмести ръката му, като преди това целуна пръста, който той бе сложил на устните ѝ.

— Не се опитвам да спася целия свят. Просто се опитвам да помогна на няколко нещастни жени, които наистина се нуждаят от помощ. Това е всичко.

Улф я погледна намръщено, в очите му не можеше да се прочете нищо. По-скоро гледаха хладно. Но ръцете му галеха косите ѝ, след което се преместиха на меките ѝ бедра. Изглеждаше така, сякаш искаше да ѝ каже нещо, но се колебаеше.

— Какво има? — попита Моли.

— Никога не ме попита какво се случи с Джийн.

Моли почувства как по гърба ѝ пролазиха студени тръпки.

— Знам каквото ми е нужно да знам. Знам, че не си способен да нараниш никого.

— На никого не съм разказвал за онази нощ. На никого, Червенокоске.

— Искаш ли да ми разкажеш? — Моли не бе сигурна дали иска да чуе историята, но ако Улф изпитваше нужда да сподели, тя щеше да го изслуша.

— Да.

Улф се поколеба, измина дълго време, преди да продължи. Накрая Моли си помисли, че е променил решението си. Той постави главата ѝ на рамото си — дали за да не вижда лицето му? — и започна да разказва историята си с тих и овладян глас.

— Този брак беше предварително уреден. Баща ми и бащата на Джийн бяха дългогодишни приятели. Тогава за никого не бе тайна, че не бях готов да се ожения, но баща ми бе болен, затова държеше непременно да ме види задомен, а след едно лято, прекарано в Бостън с братовчедите си, Джийн също настояваше за брак.

Моли прегърна Улф през кръста.

— Обичаше ли я?

— Не — отвърна бързо Улф. — Може би ако бях я обичал, онази нощ щеше да свърши различно. Джийн също не ме обичаше. Нищо чудно. И тогава бях толкова упорит и грозен, както и сега.

Моли вдигна глава и го погледна право в очите.

— Упоритостта може да бъде и достойно за възхищение качество, а аз специално си мисля, че си доста красив.

Той отново положи главата ѝ на рамото си.

— Може би ако през онази нощ бях отишъл при нея в друго настроение, ако не бях толкова ядосан... — Улф въздъхна, а Моли го целуна лекичко по рамото. — Тя ме чакаше, косата ѝ се спускаше свободно по гърба. Бе облякла обикновена бяла нощница. Господи, беше толкова млада.

Моли не искаше да чуе нищо повече. Нито дума. Но само притвори очи и се притисна по-плътнo към Улф.

— Първите ѝ думи към мен, когато влязох в спалнята, бяха: „Не мога да го направя. Мислех, че ще мога, но не е така.“

Улф я бе прегърнал и я държеше здраво, като че тя можеше да го предпази от спомена, Моли също го прегърна, правейки всичко възможно да облекчи болката му.

— Виждаш ли — прошепна той. — Джийн се намираше почти в същото положение като приятелката ти Бриджит. Беше срещнала в Бостън някакъв мъж. Никога не узнах името му. Джийн се влюбила в него и когато му казала, че очаква дете, той ѝ заявил, че вече е женен и има повече деца, отколкото някога бил искал.

Моли инстинктивно положи гореща целувка върху рамото на Улф. Можеше да усети болката в гласа му, но не можеше да я заличи.

— Беше възнамерявала да се ожени за мен и да ми припише детето на любовника си, но не можа да го направи. Призна ми всичко и избяга през сълзи от стаята.

— Защо никога не си казвал на никого?

— И защо? В известен смисъл вината беше моя. Ако бях знаел за намеренията ѝ...

— Това е невъзможно — прошепна Моли.

— Ако я бях последвал...

— Не си могъл да знаеш.

— До сутринта никой нямаше представа дори, че е излязла от къщата. Имаше няколко стаи за гости, просто си бях помислил, че се е заключила в някоя от тях. Но когато не можахме да я намерим, някой предложи да претърсим околността. — Улф зарови пръсти в косата ѝ. — Аз бях този, който я намери и слуховете тръгнаха още същия ден.

— Можеше да кажеш истината.

— Беше твърде късно. Джийн беше мъртва и отчасти слуховите бяха верни. Тя наистина бе предпочела смъртта пред живота с мен.

Моли вдигна глава и впи поглед в Улф. Изражението на лицето му бе толкова студено, толкова далечно.

— Не можеш да знаеш това със сигурност, Улф. Тя може да се е подхлъзнала и да е паднала в тъмното. Може така да е било писано. Никога няма да узнаеш какво се е случило в действителност.

Косата ѝ се спусна върху лицето му и Улф я отметна с ръка.

— Ако Джийн бе имала приятелка като теб, може би и днес щеше да е жива.

Моли не искаше да плаче, но знаеше, че Улф никога не бе плакал за самия себе си. През всичките тези години не бе казал на никого. Какво ли значеше да живееш с такъв ужас и то когато трябва да го понасяш сам.

— Не трябваше да ти казвам. — Улф изтри с палец една сълза, търкулнала се по страните ѝ. — Това е повече, отколкото искаше да узнаеш, нали? Понякога е трудно да приемеш истината.

Моли поклати леко глава.

— Истината никога не е по-лоша от една лъжа. Всъщност, ще ти кажа една истина, която съм сигурна, че не искаш да чуеш.

За момент Улф изглеждаше разтревожен, очаквайки да чуе някаква ужасна тайна от миналото ѝ. Нещо, което тя бе крила от него през цялото това време. Моли наистина бе крила тази истина само за себе си, но бе време да даде на Улф това, от което той имаше истинска нужда.

— Обичам те.

Улф се събуди рязко. Кошмарният сън го преследваше в продължение на години. Джийн, скалата, но в съня си той също бе там, а когато скачаше, Джийн държеше в ръцете си дете.

Той никога не можеше да изтича достатъчно бързо, за да я спре. Понякога разбираше, че това е само сън, знаеше също, че независимо колко силно се опитваше да тича, за да я настигне, никога не можеше да пристигне навреме, но не можеше и да спре.

И всеки път, докато тичаше към Джийн, си мислеше, че този път можеше да бъде различно. Но винаги се повтаряше едно и също.

Моли спеше спокойно, сгушена до него, прехвърлила крак върху неговите. Улф я придърпа по-близо до себе си. Имаше нужда от нейната топлина, от мекотата ѝ, от близостта ѝ. Докато тя спеше, той можеше да се отпусне и да признае пред себе си, че има нужда от нея.

Дали тя наистина си мислеше, че го обича? Може би Моли наистина го обичаше. Може би добродетелно момиче като Моли смяташе, че няма нищо лошо в това да се отдаде страстно на мъж, ако го обича.

Улф знаеше, че любовта няма нищо общо с това.

Тази вечер бе разкрил повече, отколкото бе необходимо. Когато Моли му бе казала, че не означава нищо за него, той навреме бе спрял, преди да ѝ каже, че няма нужда от никоя друга жена.

Не бе в негов стил да прави признания, но думите дойдоха твърде лесно, когато започна да разказва на Моли за онази ужасна нощ преди седем години. Споделяйки тайната си, почувства дори известно успокоение. Бе егоистично да накара Моли да преживее с него всичко това, но трябваше да признае, че веднага бе почувствал облекчение. От друга страна облекчението, което изпита, го разтревожи.

Не желаше и нямаше нужда да споделя живота си с никого. Не по този начин.

Моли бе променила живота му. Не можеше да ѝ позволи да го промени като личност.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Постепенно времето започна да става хладно. Моли все още се разхождаше по Тридесет и трета улица, но беше започнала да носи шал, особено ако излезеше сутрин. Не можеше да си спомни някога през живота си да е била толкова щастлива.

Очевидно Улф не бе готов да повярва, че тя го обича, но Моли бе решена да му го докаже. Не знаеше дали това му харесваше или не, но той наистина имаше нужда от нея и я желаше повече, отколкото някога бе възнамерявал.

Моли се намираше на няколко пресечки от „Уолдорф“, когато чу някой да я вика по име. Тя се обърна и забеляза млад човек, който бързо се приближаваше. Дали беше някой от „Уолдорф“? Почти беше връхлетял върху нея, когато Моли изведнъж го позна.

— Артур?

Моли зяпна от удивление и когато осъзна, че е вперила поглед в момчето с широко отворени очи и уста, бързо възвърна самообладанието си.

Косата му беше подстригана късо и простите, но чисти дрехи му стояха отлично. Сигурно се хранеше добре, защото не бе вече болезнено слаб. Артур ѝ се усмихна.

— Изглеждаш чудесно.

Артур се престори, че не е чул, но леко се изчерви.

— Искан да ви благодаря, но в хотела не ми е позволено да говоря с вас.

— Не ти е позволено?

— Такива са нарежданията — отвърна той мъдро. — Все още помагам в кухнята, сега се обучавам за пиколо, а когато обучението свърши, всичко ще се промени.

— Обучават те за пиколо?

Артур се ухили дяволито, като за миг отново заприлича на малкото палаво момче.

— Оскар казва, че имам възможности.

— Така е. — Моли го хвана под ръка и тръгна с бавни крачки по улицата. — Мисля, че имаш дори големи възможности.

Артур вървеше гордо изправен, а Моли осъзна, че се усмихва широко.

— Ако не бяхте вие, нямаше да получа тази работа, мисис Тревелиън.

— Моля те, наричай ме Моли. — Моли го погледна с крайчеца на окото си и видя, че той отново се изчерви. — В края на краищата, ние сме приятели.

Докато се разхождаха, Артур разказа на Моли за новия си живот. Имаше стая, която делеше с още едно момче, повече храна, отколкото бе виждал през целия си живот, и дрехи — обикновени и униформени.

Моли също започна да му разказва за живота си, като сподели, че двамата с Улф възнамеряват да си купят къща в Ню Йорк. Не можеше да си представи, че ще трябва непрекъснато да живее в хотел.

За известно време си бе мислила, че Улф остава в клуба си, защото не може да си позволи две жилища, но той ѝ бе обяснил, че не това е причината. Моли би трябвало да разбере, че Улф не искаше да поема задължение към друго жилище, докато една стая в клуба му бе напълно достатъчна.

Напоследък той дори излизаше да се разхожда с нея на същата тази улица, изглеждаше успокоен и се усмихваше като правеше планове да купи къща тук, в Ню Йорк. От дълго време не бе споменавал, че има намерение да я изпрати във Ванора Пойнт. Разбира се, Моли не сподели всичко това с Артур, но тези мисли минаха през ума ѝ, докато му разказваше за плановете им за къщата.

След като повървяха още известно време, двамата поеха обратно към „Уолдорф“.

Артур се бе превърнал в такъв хубав младеж, беше толкова красив с късо подстриганата си коса и нови дрехи и с леката руменина на бузите си. Моли отдавна бе разбрала, че той не е лошо момче и че крие в себе си много възможности. Не беше трудно да убеди Оскар.

Когато наближиха хотела, Артур стана неспокоен, затова пусна ръката ѝ.

— Трябва да се връщам — заяви той предпазливо, като че ли бе сигурен, че някой от „Уолдорф“, по-специално Оскар, би могъл да го види.

Известно време Моли, застанала неподвижно на тротоара, наблюдаваше Артур, който се връщаше в хотела, след това тръгна отново с бавни крачки. Животът на момчето със сигурност се бе променил не по-малко от нейния.

Концертът щеше да се състои в Голямата бална зала на „Уолдорф“. Изглежда, Улф нямаше нищо против да присъства. Моли много се вълнуваше, след като в продължение на повече от седмица бе прекарала тихо и спокойно вечерите в апартамента. Моли бе облякла смарагдовозелената си рокля, една от онези рокли, които мисис Уоткинс бе поправила според изискванията ѝ и бе прекарала повече от половин час, опитвайки се да прихване косата си във висока прическа.

За момента Улф я наблюдаваше, очевидно доволен от гледката. Господи, никога нямаше да ѝ се насити.

През последните няколко дни се чувстваше напълно удовлетворен. Не беше ходил при Фил, но това не означаваше, че не се бе насладил на няколко игри на покер. Беше започнал да учи Моли на Стрийп покер!

За негово облекчение, тя не му бе казала отново, че го обича. Беше си внушил, че това бе просто нейният начин да се опита да го успокои. Или може би обичайните думи на една жена, заради удоволствието, което споделяха в леглото.

Това странно и необичайно задоволство би трябвало да бие сигнал за тревога в ума му още преди дни, но Улф не му бе обърнал внимание. В този момент, докато я наблюдаваше как вдига високо с помощта на фиби чудесната си коса, мисълта за това го порази като гръм. Врхлетя го внезапно, с опасна сила.

Вече знаеше какво иска Моли. Най-накрая беше разбрал. Моли не искаше той само да се нуждае от нея, а желаше да го владее, със сърце и тяло, а той падаше съвсем доброволно в капана ѝ.

Като че в потвърждение на тази мисъл Моли хвърли поглед през рамо и му се усмихна топло. Смарагдите, които ѝ бе подарил само преди час, блестяха на шията ѝ, тя изглеждаше очарователно.

— Как намираш прическата ми? — попита тя, като извърна глава.

— Чудесно — измърмори той.

— Омръзна ти да ме чакаш. Щеше да ми кажеш същото, дори ако половината от косата ми все още се спуска по гърба.

— Може би — призна той.

С тяло и душа. Преди седмици, във Ванора Пойнт, му бе признала, че иска той да се нуждае от нея. Сега той наистина се нуждаеше. Повече, отколкото бе разумно, повече, отколкото се бе нуждал от когото и да било в миналото.

— Мистър Абът каза, че ще дойде на концерта тази вечер — заяви Моли, като изглежда с критичен поглед прическата си.

— Днес отново ли се видя с него?

— Да. — Моли се отдалечи от огледалото и се приближи към него. Господи, тя вече притежаваше тялото му. Една усмивка, само една усмивка и пулсът му се ускоряваше. — Той е говорил с няколко лекари, които работят без хонорар и те се съгласили да му помогнат да намери подходящи кандидати. Две други жени също са направили значителни дарения към фонда, който вече се е удвоил. Можеш ли да повярваш, Улф?

— Човек би си помислил, че парите са твои, толкова си развълнувана.

— Нямам нужда от тези пари. — Моли се повдигна на пръсти и бързо го целуна. — Защото имам теб.

Боже милостиви, тя проправеше път в опасна близост до сърцето му.

Тук множеството бе по-различно, някак си по-улегнало и уравновесено, отколкото при Фил, но навалицата бе същата. Хубаво облечени дами и господа се събираха в балната зала, търсейки местата си. До четвърт час концертът нямаше да започне, затова само тези гости, които бяха решени да седнат в предните или в най-крайните редици, бяха заели места.

През цялата вечер Улф бе страшно мълчалив. Моли реши, че мислите му бяха заети с бизнеса му. Сигурно бе имал труден ден и не можеше да го прикрие.

Тя все пак очакваше той да се оплаче, заради концерта, на който бе настояла да присъстват, заради множеството хора, но той не каза нито дума. Моли се обърна рязко, когато познат глас я извика по име.

— Мисис Тревелиън! — извика мъжът, достатъчно високо, за да привлече вниманието ѝ, но не чак толкова, че да прояви липса на възпитание.

— Мистър Абът.

Моли се усмихна, когато видя банкерът да си проправя път към нея. Той не беше висок, но достатъчно широкоплещест, за да си пробие лесно път, освен това човек не можеше да не забележа плешивата му глава, когато леко се привеждаше напред.

Той поздрави Улф, но с по-малко ентусиазъм, след което отново насочи вниманието си към Моли.

— Трябва да се срещнете с един човек тук — каза той, като понижи глас. — Разказах на Робърт Хътън за твоя фонд, той каза, че е готов да направи значително дарение, но първо иска да се срещне с дамата, основала фонда.

— Предполага се, че даренията са анонимни — прошепна Моли. — Казахте ми, че вие самият ще се погрижите за парите.

Мистър Абът леко се намръщи.

— Знам това, но Робърт настоява и дори предложи да удвои сумата, която е вече събрана.

— По дяволите, Абът — сопна се Улф. — Моли ти даде вече своя отговор.

— Да удвои? — Моли вдигна поглед към Улф. Бе виждала толкова често това студено и неразгадаемо изражение. — Добре. Не виждам как мога да отмина такова предложение.

Мистър Абът тръгна напред, а Моли го последва, хванала Улф под ръка. Можеше да почувства как мускулите му се напрегнаха. Улф гледаше право напред и Моли бе сигурна, че нещо го измъчва. Но той не бе човек, който лесно споделяше мислите си, затова тя не настоя за обяснение.

Мистър Абът ги заведе в един ъгъл, където навалицата не бе толкова голяма. Там чакаше някакъв мъж, сам, заел небрежна поза. Черният му вечерен костюм беше безупречен, тъмната му коса бе подстригана модно, подобно косата на Улф, освен това мъжът притежаваше красиво лице с най-правилните черти, които Моли бе виждала.

— Мистър Хътън — извика мистър Абът, докато се приближаваха. — Мога ли да ви представя мистър и мисис Улф

Тревелиън? Мисис Тревелиън е дамата, която основа благотворителния фонд, за който ви говорих.

— Наистина ли? — Хътън повдигна учудено вежда. Бе вперил поглед над рамото ѝ, а очите му проблеснаха многозначително. — Бях любопитен да видя жената, успяла да укроти Улф. Поласкан съм.

Моли вдигна поглед към Улф, точно навреме, за да забележи усмивката му, в която нямаше и следа от добро настроение.

— Робърт. Измина дълго време.

Робърт Хътън насочи вниманието си отново към нея и то така, че тя се почувства неудобно. Въпреки факта, че Улф бе до нея.

— Каква изненада основателката на фонда за неомъжени майки да е такава красавица. Обикновено жените, които се занимават с благотворителност, са намусени домакини. Какво приятно изключение.

Моли изобщо не хареса този мъж. Той беше груб и безочлив... но беше обещал да удвои фонда.

— Ще приема думите ви като комплимент, мистър Хътън.

Мистър Абът се размърда неспокойно. Улф, изглежда, дори не дишаше. А мистър Хътън се усмихна широко.

— Наричайте ме Робърт.

Най-добре ще бъде да заговори направо за бизнес, помисли си Моли.

— Мистър Абът ми каза, че имате намерение да направите дарение.

— Да, и то значително — добави с усмивка той. — Но преди това искам да ми отделите една минутка. Сама — заяви Хътън, като погледна към Улф.

— Не — отвърна тихо Улф.

— Удвояване на фонда не е ли достатъчно? — погледът на Хътън потъмня и придоби някаква твърдост, също като този на Улф. — Ще утрия сметката, в замяна на пет минути от времето на мисис Тревелиън.

— Добре — отвърна Моли, преди Улф да успее да възрази. Утрояване на сумата!

Робърт Хътън я отведе извън залата, а Улф не каза нищо. Моли хвърли бърз поглед на съпруга си, докато излизаше от залата и това, което видя, изобщо не ѝ хареса. Улф беше бесен.

— Какво ще кажете за Синия салон? — попита Хътън, като пое ръката ѝ и я поведе в тази посека. — Тъй като концертът ще започне всеки момент, там не би трябвало да има много хора.

Всъщност, Синият салон бе съвсем празен, ако се изключи келнерът, който кимна на Робърт Хътън и веднага посегна към една бутилка уиски и висока чаша. Моли отказа питието, което той ѝ поръча, но келнерът не ѝ обърна внимание и направи така, както бе наредил Хътън.

— Търся една жена и си мисля, че вероятно можете да ми кажете къде мога да я намеря. — Хътън взе двете чаши и когато Моли отново отказа, той постави едната на близката масичка. — Тя... просто изчезна и когато научих за вашия фонд, си помислих, че можете да ми кажете къде се намира.

— Страхувам се, че не мога да ви помогна. Мистър Абът движи нещата, заедно с още няколко лекари...

— Бриджит Брейди — прекъсна я той.

За миг Моли си помисли да скрие истината, но не можеше да лъже, в такива случаи винаги се изчервяваше. Робърт Хътън я наблюдаваше внимателно и от довольната му усмивка Моли разбра, че е твърде късно за лъжи. Вече се бе издала прекалено много.

— Вие ли сте бащата на детето на Бриджит?

Сега Моли можеше да разбере защо едно обикновено момиче можеше да бъде излъгано от такъв мъж, безбожно красив, мъж, който умееше си служи с думите и притежаваше очарователна усмивка.

— Поне тя така казва. Никога не съм бил убеден, че съм единственият, който споделяше леглото ѝ.

Моли изпита желание да го зашлеви, но се овладя и просто стисна ръце в скута си.

— Ако случаят е такъв, защо се опитвате да я намерите?

Моли би искала да чуе от него, че обича Бриджит, че иска да се ожени за нея и да отгледат детето си заедно, но дори и за миг не вярваше в такава възможност.

— Ще се женя след по-малко от месец. Бъдещата ми съпруга е най-голямата дъщеря в едно много известно и богато семейство. Сама разбирате колко неловко ще се получи, ако изведнъж Бриджит реши да се появи. Отидох да ѝ обясня, да уредим нещата, но нея я нямаше, а хазяинът каза, че тя просто изчезнала.

Моли почувства инстинктивно, че този красив и очарователен мъж не желаше нищо добро на Бриджит и на детето ѝ. Той не желаше едно незаконно дете, което можеше да дойде при него един ден и да разруши добре подредения му живот.

— Мистър Хътн. — Моли се изправи бавно, с цялото достойнство, на което беше способна. — Не мога да ви помогна.

Той хвърли кос поглед към келнера, след това също се изправи и я погледна.

— Помислете си за всички жени, на които би могло да се помогне с парите, които искам да даря на незначителния ви фонд.

Музиката започна, от балната зала до тях достигнаха първите акорди. Моли не изпитваше вече никакво желание да остане и да присъства на концерта, вече не. Искаше Улф да я вземе в прегръдките си и да ѝ каже какво да прави в тази ситуация.

— Не искам парите ви, мистър Хътн — отвърна тя с цялото спокойствие, на което бе способна.

Моли за момент си помисли, че той ще се опита да я спре. Беше много ядосан. Но вместо да се опита да я сграбчи, той се усмихна и взе питието, което тя бе отказала.

— Има и други начини да намеря Бриджит, мисис Тревелиън — каза нехайно той, с доста голяма доза увереност.

— Оставете Бриджит на мира — настоя Моли. — Тя няма да наруши спокойствието на жалкия ви живот.

Той обаче не обърна внимание на молбата ѝ.

— А как ще наречете вашия фонд? Какво ще кажете за „фонд на Улф Тревелиън за самотни майки“. Със сигурност доста хора ще се посмеят.

Моли разбра какво се опитваше да постигне той. Опита да я нарани, да посее в нея съмнения. Тя изправи гордо гръб и хвърли на Робърт Хътн поглед, който трябваше да го постави на място. Моли не се интересуваеше колко пари има Робърт Хътн, нито пък за нея имаше някакво значение за колко важен се мислеше, той не можеше да я заплашва.

— Улф изобщо не прилича на вас, мистър Хътн.

Моли си тръгна и го остави в Синия салон, където той продължи да отпива от уискито си. Щеше да изпрати телеграма на Бриджит, ще я посъветва да си смени името и отново да се премести. Очевидно

Робърт Хътн нямаше намерение да се отказва, не толкова лесно. Той щеше да наеме детективи, за да открият Бриджит.

Мистър Абът я чакаше пред затворените врати на балната зала.

— Къде е Улф? — попита Моли, като се приближи до него.

Колко ѝ беше нужен, точно в този момент! Имаше нужда да се сгуши в прегръдките му, да почувства силата му. Той щеше да знае какво да се направи.

Мистър Абът изглеждаше много притеснен. Разхлаби ненужно яката на ризата си.

— Мистър Тревелиън си тръгна внезапно.

— В хотела ли? — Моли бързо се запъти към изхода.

— Не. Каза, че знаете къде да го намерите.

Улф отново я бе изоставил, когато имаше най-голяма нужда от него. Сърцето ѝ прескочи няколко удара; разбира се, че знаеше къде ще намери Улф.

Улф погледна без интерес картите, които държеше в ръка. Пред него имаше чаша бренди, което не бе толкова добро, колкото това в апартамента. Пурата, която стискаше между зъбите си, също не беше от най-хубавите.

Не можеше обаче да остане и миг повече в балната зала и да бъде укротеният Улф на Моли.

Принадлежеше точно на това място, където хората го приемаха такъв, какъвто е. Ако трябваше от време на време да се преструва на заинтересован, това не беше от такова значение. Ако някой го наблюдаваше отстрани, несъмнено би заключил, че брендито е от най-добро качество, а пурата — превъзходна.

Не знаеше какво бе развалило магията. Осъзнаването на факта, че Моли се стреми да го притежава изцяло? Небрежният коментар на Робърт, че Моли го е укротила? Или магията се бе развалила в момента, когато Моли го остави заедно с банкера, за да прекара пет минути насаме с най-големия развратник в Ню Йорк?

Тази вечер късметът му не работеше както обикновено, но Улф отдаде това на невъзможността да се съсредоточи вечерта току-що беше започнала. Улф бе сигурен, че ще спечели обратно това, което беше загубил и дори много повече.

— Погледни кой е тук — измърмори Фостър, седнал на стола вдясно от Улф.

Улф вдигна поглед и забеляза Моли, която пресичаше помещението. Не изглеждаше щастлива, но когато погледите им се срещнаха, той забеляза облекчението, което се изписа на лицето ѝ. Улф не ѝ даде възможност да го попита какво прави тук.

— Мислех си, че ще останеш на концерта, наслаждавайки се на компанията на Робърт. — Изричайки тези думи, Улф дори не вдигна поглед от картите.

— Как можа да ме оставиш сама с този ужасен човек?

Този път Улф впи поглед в очите ѝ.

— Не те оставих сама. Ти доброволно отиде с него, Червенокоске. Кажи ми, той утрои ли фонда ти? Или го учетвори? Какво точно искаше от теб?

— Казах му да си задържи парите — отвърна тихо тя.

Улф затвори ръката, въпреки че картите съвсем не бяха лоши.

— Изненадваш ме, Червенокоске. Повечето жени намират Робърт очарователен.

— Боже милостиви, Улф — изръмжа Фостър, като хвърли своите карти и се обърна към нея. Моли забеляза, че окото му е било насинено, но синината постепенно бе започнала да избледнява. — Отново ли ревнуваш? Тя премина твоя малък тест с...

— Млъкни — промърмори Улф.

— Какъв тест? — Моли насочи цялото си внимание към Фостър.

— Той не ти ли е казал? — Фостър погледна косо към Улф. — Не си ѝ казал? О, господи! Какво направих!

Улф разбра, че това бе отмъщението на Фостър за насиненото око.

— Какъв тест? — настоя Моли.

— Улф ме помоли да пофлиртувам с теб само за да разбере как ще реагираш. След това, разбира се, той не одобри моите методи и ми направи това. — Фостър посочи синината под окото си. — И тъй като ти се държа възхитително, мисля, че той по-скоро би трябвало да те поздрави.

Щеше да бъде проява на истинско малодушие да продължава да гледа картите на масата, затова Улф вдигна глава и погледна Моли. Тя никога не бе могла да крие чувствата си. Всичко се изписваше на

лицето ѝ и всеки можеше да го прочете. Наистина, понякога той се опитваше да отрече чувствата, които четеше в погледа ѝ, но сега не можеше да не забележи болката в тези очи, когато тя отвърна на погледа му.

По-голям грях ли бе това от подслушания разговор с Адел? Моли му бе простила онези думи, но това...

— Тест... — прошепна Моли.

Улф не можеше да отвърне по никакъв начин на болката в очите ѝ, на недоверието, което се появи в погледа ѝ и после изчезна. Може би за момент се бе запитала дали е способен на такова предателство спрямо нея, но, разбира се, тя знаеше, че е способен.

— Каж ми, Улф. — Дори в тихия ѝ шепот се долавяше сила. — Фостър трябваше да бъде част от моето обучение, така ли?

— Не сега, Червенокоске. — Улф забеляза любопитните лица на мъжете около масата.

— Защо не сега? — попита студено тя. — Ти винаги си оценявал подобаващо една скандална история. Този път сам си я направи.

Моли не можеше да запази ледения си тон. Улф знаеше, че тя нямаше да заплаче, но на лицето ѝ бе изписана толкова болка, че го накара да агонизира вътрешно.

— Два пъти — започна тя шепнешком. — Два пъти имах нужда от теб, а теб те нямаше. Обръщам се към теб за утеха само за да видя, че си изчезнал. Сега научавам, че си помолил приятеля си да ме изпита. Че нарочно си ме поставил в тази ситуация, за да докажа верността си.

— Не съм длъжен да ти давам обяснения за действията си.

— Не, не си. Винаги съм знаела, че ти не ме обичаш. Дори приех факта, че може би никога няма да ме обикнеш, но винаги съм си мислела, че ми имаш доверие. Че си откровен с мен. Ако няма доверие между нас, значи нямаме нищо.

— Ще поговорим за това по-късно. — Улф се изправи, а Моли отстъпи крачка назад.

— Не, няма. Аз си отивам вкъщи, Улф. — Моли изправи рамене и отметна назад глава. В позата и в гласа ѝ имаше истинско предизвикателство. — Не принадлежа на този град и не ми харесва да живея в хотел. Липсва ми гората и свежият въздух. Майка ми и баба

ми. Липсва ми тишината и слънчевите лъчи между клоните на дърветата.

— Червенокоске...

— Отивам си у дома. — Гласът ѝ бе тих, но звучеше с неочаквана твърдост. — Ще дойдеш ли с мен?

Моли го гледаше смело право в очите, забравила хората, които се тълпяха около тях.

Улф поклати глава.

— Имам една идея — обади се Фостър, като се усмихна широко, а Улф изпита огромно желание да го удуши, защото бе започнал всичко това.

Фостър събра картите, пръснати по масата, и ги размеси.

— Една карта. Ако Моли изтегли по-силна карта, Улф ще остави Ню Йорк зад себе си и ще замине за Мейн. Ако Улф изтегли по-силната карта, ще остане тук. Какво ще кажете?

— Това е смешно — изръмжа Улф.

— Съгласна съм — обади се тихо Моли.

Фостър разстла картите на масата във формата на ветрило.

— Ти си първа, Моли.

Моли не се поколеба, пресегна се и взе картата, която се намираше най-близо до нея. Дама купа. Хората, събрани около масата, въздъхнаха едновременно.

— Улф? — подкани го Фостър.

Улф гледаше, без да помръдне, картата, която Моли бе изтеглила. Може би това беше съдба. Имаше и много по-лоши неща от това да живее с Моли във Ванора Пойнт, след като тя му прости за това, че я бе поставил на онова изпитание, Улф бе сигурен, че щеше да му прости. Сега беше разгневена, но това състояние едва ли щеше да трае дълго.

Имаше някаква сила, която ги тласкаше един към друг, сила, която той все още не бе готов да нарече любов.

— Хайде, Улф — обади се отново Фостър. Улф вдигна поглед и забеляза, че тълпата около игралната маса се беше увеличила, а някои вече правеха залози.

Кой щеше да спечели този път? Моли беше спокойна, по-спокойна от повечето хора, които наблюдаваха какво става. Всички

чакаха Улф да изтегли своята карта. Той улови за миг погледа ѝ, след което насочи вниманието си към картите на масата.

Наистина ли искаше да рискува останалата част от живота си и да поставя бъдещето си на карта? Улф отново хвърли поглед към дамата купа, която почти не можеше да бъде бита от друга карта. През цялата вечер късметът му работеше против него, затова Улф се надяваше да изкара двойка.

Съдба.

Улф изтегли карта от средата на редицата.

Поп пика.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Улф последва момчето, което носеше багажа му по стълбите. Напускаше апартамента си в хотела. Не беше в негов стил да върви по стълбите. Моли не харесваше асансьора и изобщо не успя да свикне с него, независимо колко пъти се бе опитал да ѝ обясни, че асансьорът бе напълно безопасен.

След като Моли си замина, Улф се преместваше в старата си стая в клуба, връщаше се към стария си живот на ерген.

Трябваше да събере цялата си решителност, за да не последва Моли във Ванора Пойнт. Изпрати я до кея и гледаше как параходът отплува. Не я помоли да остане.

Тя не бе споменала, нито веднъж, страха си от морска болест. Кое то също беше добре.

Струваше му се, че целият Ню Йорк се бе събрал при Фил, когато изтегли печелившата карта. Улф имаше репутация, която трябваше да поддържа. Не можеше да хукне след жена си като някой влюбен хлапак. Но още в същия момент почувства празнота.

Момчето постави чантите във файтона, след това се обърна и погледна Улф с открита омраза. Обикновено момчетата в хотела и тези, които работеха в столовата, избягваха да поглеждат Улф Тревелиън в очите, а ако го направеха, бързо разбираха, че това бе грешка, която още по-бързо поправяха. Славата му се носеше навсякъде и той неведнъж бе изкарвал лошото си настроение на някой пиколо.

Но това момче не отмести поглед. Погледът, който това крехко, слабо момче хвърли на Улф, бе горчив и изпълнен с предизвикателство.

— Някакъв проблем ли има, момче? — намръщи се Улф, като се приближи до него.

Но и сега момчето не отмести поглед и не отстъпи. Отвори уста да каже нещо, после я затвори, като няколко пъти свиваше и отпускаше юмруци. Накрая вдигна гордо брадичка.

— Вървете по дяволите, сър.

Улф бе смаян от думите на момчето, както и от колебливо изреченото „сър“.

— Артур! Защо губиш времето на мистър Тревелиън?

Улф хвърли поглед през рамо и вдигна успокоително ръка на портиера, който се мръщеше на момчето, защото задържа гост на хотела.

— Бих искал да ви отнема за малко Артур, ако не възразявате.

Портиерът кимна бавно, а Улф насочи вниманието си обратно към момчето.

— Много бих искал, сър, да ви просна на земята — заяви сериозно Артур.

Улф хвърли поглед към малките, стиснати юмруци.

— И по каква причина? — попита сухо Улф.

За момент изражението на момчето се смекчи.

— Вие я накарахте да си тръгне и което е по-лошо, накарахте я да плаче.

Улф скръсти ръце на гърдите си, напълно объркан.

— За жена ми ли говориш?

— Да, сър — отвърна тихо Артур.

— Мисис Тревелиън никога не плаче.

Артур присви очи.

— Вие я накарахте да плаче. Тя е толкова добра. Същински ангел.

— Знам — каза Улф. — И защо това те засяга?

— Тя никога не ви е разказвала за мен, нали?

Улф поклати отрицателно глава.

— Тя ме спаси от полицията, намери ми тук, в хотела, хубава работа, и каза... каза ми, че съм способен и имам възможности.

Храбрият Артур изглеждаше така, като че ли самият той щеше да заплаче всеки момент. Моли винаги се е опитвала да спаси света от злини, помисли си Улф. Тя не беше съгласна, но Улф знаеше по-добре.

Лицето на Артур придоби отново строго изражение, докато той се опитваше да преглътне сълзите, които караха очите му да блестят особено.

— Наистина би ми харесало да ви просна на земята.

— И защо не опиташ? — подкани го Улф. — Мога да уредя тази постъпка да не ти струва работата, така че няма какво да те спира.

Артур започна да обмисля тази възможност, а Улф разбираше, че момчето повече от всичко искаше да си го изкара на него. Може би точно така трябваше да постъпи. Може би си го заслужаваше.

— Моли ми забрани да ви удрям — отвърна намусено Артур.

— Забранила ти е?

Артур кимна леко.

— Каза ми, че вече не сте в първа младост и имате болно сърце и ако ви убия, тя няма да е тук, за да ме отърве от полицията.

На Улф не му оставаше друго, освен да се усмихне. Моли бе предпазила момчето от един хубав бой, като в същото време бе спасила и гордостта му. Накрая Артур отстъпи встрани и Улф се качи във файтона.

Винаги бе знаел, че ще дойде денят, в който Моли ще се върне във Ванора Пойнт, а той ще остане тук, в Ню Йорк, за да се занимава с бизнеса си. Освен това винаги можеше да отиде при Фил, в клуба, при старите си приятели.

Обаче нито една от тези възможности не го привличаше и докато файтонът го откарваше в клуба, Улф разбра, че независимо дали му харесва или не, Моли му липсваше много.

Къщата бе толкова голяма и толкова тиха. Все по-често Моли я оприличаваше на мавзолей и все по-малко мислеше за нея като за замък, както ѝ се бе сторила в началото. В „Уолдорф“ никога не се налагаше да обядва или вечеря сама. Трапезариите бяха пълни с хора и дори, и ако не поведеше разговор с никого, Моли поне бе заобиколена от други гости на хотела.

Тук се хранеше съвсем сама, в трапезария, която беше поне толкова голяма като по-малките трапезарии в „Уолдорф“. От време на време, докато се хранеха, Улф ѝ бе разказвал за прекарания ден в офиса, но сега бе сама, с изключение на мистър Ларкин, който мълчаливо влизаше и излизаше, докато тя се хранеше.

Моли прекарваше голяма част от времето си в библиотеката, защото това бе единствената стая в дома на Тревелиън, където не чувстваше, че пречи на някого. Можеше да шие или да чете, докато слугите чистеха и готвеха и тя дори не ги чуваше. Все едно че живееше абсолютно сама.

В мавзолей.

Когато напусна Ню Йорк, Моли не смяташе, че се връща във Ванора Пойнт, за да живее сама. Смяташе, че може да се върне в къщата на майка си, да ѝ помага да пече хляб или да поправя дрехи, както бе правила в миналото и да забрави, че някога е срещала, още по-малко, че се е омъжила за Улф Тревелиън. Не бе очаквала, че ще се върне в Кингспорт и ще намери майка си току-що омъжена за мистър Хенсън. Моли бе отпътувала от Ню Йорк, преди телеграмата с новината да бе пристигнала. Младоженците бяха толкова щастливи в малката къща на Мери Кинкейд Хенсън; Моли веднага разбра, че за нея тук вече няма място.

Затова успя да изобрази на лицето си щастлива усмивка и каза на майка си, че просто Ню Йорк ѝ е омръзнал, ето защо се е върнала в Мейн. В края на краищата, това бе истина. Донякъде.

Баба Кинкейд се разбираше много добре с компаньонката, която Улф ѝ бе наел. Жената бе сестра на мистър Ларкин и през целия си живот бе живяла в Мейн. От почти една година бе останала вдовица и вече двете с баба Кинкейд бяха станали добри приятелки. Моли не искаше да им пречи.

Моли бе сигурна, че може да се приспособи към новите обстоятелства в живота си, като си повтаряше отново и отново, че можеше да бъде много по-лошо. Имаше покрив над главата си, много хубав покрив при това, храна повече, отколкото би могла да изяде и със сигурност можеше да свикне да живее сама.

Не че очакваше Улф да се върне във Ванора Пойнт. Той бе изразил съвсем ясно намеренията си и то неведнъж. Моли бе избрала да не обръща внимание на тези думи на Улф, докато дойде време, когато не можеше повече да го прави.

Щеше да има тази къща изцяло на свое разположение. Остави книгата, която четеше и взе покривката, която бродираше с нежелание. Преди бе работила почти непрекъснато по нея и сега, когато бе почти свършена, Моли чувстваше, че не може да понесе дори да я погледне. Имената и датите бяха завършени. Още няколко часа работа и всичко щеше да бъде приключено, и какво щеше да прави тогава с нея?

Бе имала намерение да даде покривката на Улф като подарък, но сега разбираше, че това щеше да бъде грешка. За него бракът им означаваше дори по-малко, отколкото си бе мислила.

Три седмици бяха изминали, откакто Моли се върна във Ванора Пойнт. Забравяше своите проблеми само докато мислеше за Бриджит. Тя бе получила телеграмата на Моли, която я предупреждаваше за Робърт Хъгън. Бриджит отговори с дълго писмо, което Моли скри в една от любимите си книги.

Бриджит успокои страховете на приятелката си. В Сан Франциско бе намерила мъжа на мечтите си. Един загрижен за нея, мил и любезен млад джентълмен. Мъж, който искрено обичаше Бриджит. Дори когато тя му бе казала истината, че не е никаква вдовица, той не я бе изоставил, от което се бе опасявала младата жена.

Те може би вече се бяха оженили.

Моли сложи ръце на все още плоския си корем. Наистина ли усещаше лека подутина, или това бе плод на въображението ѝ. Чувстваше гърдите си по-налети и ужасно чувствителни. Постоянно изпитваше глад, но все още не ѝ се гадеше сутрин.

Улф щеше да получи своето червенокосо дете. Ако, разбира се, детето не се появеше на този свят с черна коса. Ако беше момче, Моли искаше то да наследи черната коса и зелените очи на баща си.

Бе започвала няколко писма до съпруга си, за да му съобщи новината. Но всички свършиха във вид на смачкани топки в кошчето за боклук до бюрото. Улф не го бе грижа. Не го бе грижа за нея, със сигурност не го бе грижа и за детето. Така или иначе, щеше скоро да разбере и без съмнение щеше да остане много доволен от себе си. Наследник и то толкова бързо.

Това означаваше, че тя изобщо не му е нужна повече. Можеше да посещава Ванора Пойнт един или два пъти в годината, ако пожелаеше и докато си беше вкъщи, щеше да я съблазнява с докосването си и усмивката си, след което отново щеше да я напусне. Ако Моли имаше късмет, след някое от тези посещения ще се окаже в същото положение като сега. Ще носи детето му. Тогава поне няма да бъде толкова сама.

— Госпожо.

Моли вдигна рязко глава. Как този човек го постигаше? Мистър Ларкин стоеше в рамката на отворената врата. Моли не бе чула никакъв звук, нито стъпките му, нито отварянето на вратата.

— Да?

— Вечерята ще бъде сервирана след половин час.

— Благодаря.

Моли отново наведе глава. Понякога този Ларкин бе доста зловещ. Той като че ли бе навсякъде по всяко време.

Моли прегърна с ръце раменете си. Лятото си бе отишло. Нощите станаха студени и обикновено след топлата вечеря, Моли се оттегляше в спалнята си с книга в ръка, където я очакваше буен огън в камината. До сутринта стаята бе напълно изстинала, но през нощта ѝ бе топло. Не толкова, колкото би се чувствала в прегръдките на Улф.

Улф се опита да изглади листовете хартия, но гънките не се оправиха. Мастилото бе зацапало листите и почти бе невъзможно да се прочете какво бе написано.

Скъпи Улф,
Знам, че едва ли ще те интересува, но наистина
трябва да знаеш...

След това следваха неясни петна. Улф огледа още веднъж листовете, като търсеше някакъв официален печат, но не намери такъв. Писмата бяха пристигнали току-що, тази сутрин бяха пуснати в Кингспорт, а ответен адрес нямаше.

„Скъпи мистър Тревелиън“ започваше следващото писмо. Почеркът беше същият, дребен и подреден, написаното щеше да се чете чудесно, ако мастилото не се бе размазало на толкова места.

С голямо удоволствие ви съобщавам...

Ето пак, и това изречение оставаше недовършено.

— Мистър Тревелиън.

Улф вдигна рязко глава, когато помощникът му влезе в стаята.

— Какво има, Хоръс?

— Току-що получихме съобщение от офиса на мистър Иънг. Искат да промените срещата в четири часа.

— Добре.

Улф отпрати Хоръс с нехайно махване на ръка. Колкото по-скоро се срещнеше с Кларънс Иънг и свършеше с него, толкова по-добре. Стоманолеярната му създаваше проблеми още от самото начало. Щеше да бъде повече от доволен да се отърве от нея.

Парите на семейство Тревелиън винаги бяха свързани с морето. В началото се бяха занимавали с пиратство, след това бяха започнали да строят кораби, след което се бяха заели с товарене и транспорт на стоки.

„Улф — започваше следващото писмо. — Ако беше истински мъж...“ Улф се усмихна. Моли.

Мой скъпи съпруге.

Улф държеше в ръка последното писмо.

Искаше да те даря с наследници, затова трябва да ти кажа...

Улф остави писмото. Моли трябваше да му каже какво? Че никога няма да има възможност да стане баща на детето й? Че по-скоро ще скочи от скалите на Ванора Пойнт, като първата мисис Тревелиън, отколкото да му позволи да я люби отново? Или се опитваше да му каже, че ще му даде наследника, заради когото се бе оженил за нея?

Въпреки съмненията, които предизвикаха писмата, Улф се усмихна. Мили боже, тя наистина му липсваше. Повече, отколкото си бе мислил, че е възможно. Стаята му в клуба изобщо не можеше да замести апартамента, в който бяха живели с Моли. Не усещаше вече вкуса на любимото си бренди, пурите също имаха неприятен вкус и миришеха лошо и никоя игра при Фил не можеше да замести Стрийп покера, който бяха играли с Моли.

Улф прекарваше все повече следобеди в спортната зала на клуба, като изкарваше лошото си настроение и неудовлетворението си в боксирането, докато не остана никой, който да желае да се бие с него,

дори момчетата, които наемаха точно за тази цел и които рискуваха работата си, като отказваха.

Животът му се бе подредил точно така, както бе искал, както от дълго време бе планирал. Съпруга в Мейн, факт, който щеше да държи надалеч настоящите майки с неомъжени дъщери, наследник, който вече бе на път и свобода на ерген. Всичко, което може да си пожелае един мъж.

Но без Моли се чувстваше нещастен.

През последния месец бе успял да заблуди всички, преструвайки се много успешно. Никой не подозираше, че е нещастен. Работеше в офиса си през целия ден, а през по-голямата част от нощта пиеше при Фил, доколкото знаеше Фостър, пък и всеки друг, Улф бе забравил всичко. Да се държи по друг начин, бе равносилно да признае, че Моли означава за него повече, отколкото би искал някой да узнае.

Външно животът на Улф продължаваше както винаги, но имаше една огромна разлика. Жените. Въпреки лошата му репутация, на него никога не му бяха липсвали жени. Дръзки, смели жени, които се надсмиваха над предразсъдъците. Жени като Адел и такива любителки на приключения, които посещаваха Фил със спуснати воалетки и широкополи шапки.

През последния месец Улф бе разбрал, че нито една от тях не го вълнува. Ако трябваше да бъде честен към себе си, не изпита дори искрица интерес или възбуда, когато Адел отново му се предложи или когато една висока блондинка от заведението на Фил се овеси на рамото му.

По дяволите, той мечтаеше за Моли.

Трябваше да разбере. Улф изглади с длани недовършените писма. Може би той не можеше да бъде съпругът, който Моли искаше, може би не можеше да я обича така, както тя искаше да бъде обичана, но ако бе бременна с неговото дете, той имаше право да знае.

Улф отново започна да изучава зацапаното мастило, опитвайки се да разчете нещо в размазаните думи. Моли не бе могла да довърши... бе смачкала писмата и ги бе хвърлила.

Тогава кой му ги бе изпратил?

— Мистър Ларкин! — извика Моли, като извади кошчето за отпадъци изпод бюрото в библиотеката.

Бе хвърлила поредното писмо, когато забеляза, че то тупна на дъното съвсем само. Онези писма не бяха предназначени за никого, освен за самата нея. Трябваше да ги изгори!

— Да, госпожо?

Както винаги, мистър Ларкин бе наблизил.

— Преди няколко дни изхвърлих тук едни хартиени отпадъци, сега виждам, че ги няма.

Мистър Ларкин я погледна отвисоко, като повдигна едната си вежда.

— Да, госпожо.

— Къде са?

Той, разбира се, си мислеше, че тя е полудяла, да пита за някакви хартиени отпадъци. Изражението на мистър Ларкин бе каменно, като това на Улф и още по-резервирано, далечно. Той изглеждаше така, все едно винаги мислеше за нещо друго, а не за разговора, който се води, като че ли изцяло се бе пренесъл на друго място.

— Искате от мен да потърся боклука, който изхвърлих тази сутрин?

— Да — отвърна нетърпеливо Моли. — Къде е?

Вбесяващият иконом на Улф се поколеба малко, впи студените си тъмни очи в нея.

— Госпожо, унищожих боклука, както винаги.

— Аз просто не бих искала... някой да прочете, какво бях написала.

Дали Моли си въобразяваше, или мистър Ларкин почти се усмихна?

— Имате думата ми, госпожо. От години съм в това домакинство и знам много добре как се постъпва с отпадъци от такъв характер.

О! — Моли нямаше никакъв избор, освен да приеме това неясно обяснение.

Нямаше значение дали някой друг бе прочел и разбрал писмата ѝ. Скоро всеки щеше да научи за бебето.

Моли все още не смееше да сподели новината. Разбира се, Улф щеше пръв да разбере и след като все още не можеше да се реши да му каже, щеше да го запази в тайна. Засега.

Когато я посетиха Стела и Хана, пристигайки с една обикновена кола, на капрата, на която стоеше Уолъс, Моли истински се изкуши да им каже. Не го направи, разбира се. Ако узнаеха, новината щеше да се разнесе още същия ден. А освен това приятелките ѝ бяха толкова развълнувани от разглеждането на къщата, за което настояха много, като подробно огледаха третия етаж, че не остана време.

Уоли се бе промъкнал в библиотеката на Улф и почти събори една ваза. Тя бе вече почти до ръба на масата, когато Моли я хвана и я остави на мястото ѝ, докато Стела гледаше със страхопочитание рафтовете с книги.

Мистър Ларкин бе винаги наблизо и ги наблюдаваше, докато Моли изпрати гостите си до вратата. Моли бе започнала да свиква със способността на този човек да бъде винаги там, където бе нужен и инстинктивно да отгатва желанията ѝ. Когато бебето станеше на възрастта на Уоли и започнеше да се промъква любопитно от стая в стая, още един чифт ръце нямаше да ѝ бъде излишен.

А някога бе казала, че иска шест деца!

Моли извади бързо последното писмо, което бе написала, от кошчето за боклук, докато мистър Ларкин изчезваше в обратна посока по коридора. Може би бе по-добре да изгори това писмо.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Моли се намръщи, докато добавяше още едно жълто цвете към сатенената покривка. Въпреки че нямаше никакво желание да бродира, Моли смяташе, че е чиста загуба на време, щом почти бе довършила покривката, да я зареже. Беше прекарала часове над нея и не можеше да я остави настрана недовършена. Може би един ден детето им щеше да поиска да я има като спомен от своите родители.

Моли седеше на любимия си стол в библиотеката, където обикновено четеше или шиеше. Ако само я допускаха в кухнята, тя би могла да пече хляб, но всеки път, когато се появеше във владенията на Хариет, бе посрещана с търпелив, но недвусмислен поглед, от който разбираше, че е по-добре да си тръгне.

Дните минаваха, а Моли не се чувстваше тук у дома си повече, отколкото на сватбения си ден.

— Здравей, Червенокоске.

Моли почти подскочи от стола. Дори без да вдига глава, знаеше кого ще види, застанал на вратата. Сгъна покривката и я сложи в кошничката от едната си страна.

— Какво правиш тук?

Улф бе застанал в обичайната си небрежна поза в рамката на вратата и я гледаше така, сякаш тя не принадлежеше на това място.

— Това е моят дом.

Като въздъхна дълбоко, Моли се опита да се успокои. Разбира се, че това бе неговата къща. Знаеше, че той ще дойде, но не очакваше да го види толкова скоро.

— Така е. С удоволствие ще остана в Кингспорт при майка ми, докато се върнеш в Ню Йорк.

— Няма да се връщам.

— Какво! — Моли скочи на крака. — Какво искаш да кажеш с това, че няма да се връщаш? Трябва да се върнеш!

— Всъщност не трябва — отвърна спокойно той. — Бизнесът започна да ми дотяга, затова продадох стоманолеярната и

дъскорезницата, а товарът и превозът на стоки е организиран толкова добре, че много рядко имат нужда от мен. Дадох на Хоръс безбожна заплата, за да управлява в мое отсъствие. Всеки бизнес, в който участвам, може да се управлява оттук!

Моли искаше да повярва, че Улф се бе върнал във Ванора Пойнт заради нея, че през седмиците, през които бяха разделени, е разбрал, че я обича... но познаваше Улф твърде добре. Беше отегчен от бизнеса. Скоро щеше да се отегчи и от нея.

— Нищо ли няма да кажеш? — настоя той.

Когато узнаеше, че ще става баща, дали щеше да я зареже? Дали за него детето бе само още една постигната цел?

— Не те очаквах — отвърна тихо тя.

— Очевидно.

— Не знам какво да ти кажа.

Част от нея ликуваше, че той се бе върнал и не искаше нищо повече, освен да се хвърли в прегръдките му. Улф изглеждаше чудесно. Явно времето, през което бяха разделени, изобщо не му беше повлияло зле.

Улф влезе в стаята и с няколко крачки се намери до Моли.

— Липсваше ми, Червенокоске. Доволна ли си?

— Не съвсем.

Той хвана брадичката ѝ и я принуди да го погледне.

— А би трябвало. Никой преди не ми е липсвал.

Моли знаеше, че той ще я целуне и тогава тя ще забрави всяка болка, всяко предателство. Не беше справедливо да има такава власт над нея. Когато той наистина я целуна, сърцето ѝ ускори ритъма си. Въпреки че разумът ѝ отказваше да го приеме, Моли искаше да прости на Улф всичко. Адел, факта, че си бе отишъл вечерта на концерта, изпитанието, на което я бе подложил.

Моли отдели устните си от неговите, но той продължи да я държи здраво.

— Пусни ме.

— Това ли искаш, Червенокоске? — Той я привлече още по-близо до себе си, така че тя да почувства възбудата му. — Имам нужда от теб.

Беше време, когато Моли си бе мислила, че това е достатъчно: Улф да се нуждае от нея по какъвто и да било начин. Бе мислила, че

иска точно това. Вече не мислеше така. Обичаше го твърде много, повече отколкото бе мислила, че е възможно.

Моли промуши ръка между притиснатите им тела и я сложи на гърдите на Улф. Можеше да почувства ударите на сърцето му, топлината на тялото, за което бе мечтала нощи наред. Той се усмихна, без съмнение мислейки си, че е спечелил отново.

— Когато започнеш да се нуждаеш от мен в дома си, трябва да поговорим. — Моли се опита да го отблъсне, но Улф не помръдна.

Усмивката му угасна.

— Не можеш да ме отблъскваш, Моли. Ти си ми жена.

— Вярно е, твоя жена съм — прошепна тя. — Но не се опитвай да ме заплашваш или да ме плашиш с оня твой поглед. Въпреки всичко, което направи, знам, че няма да ме нараниш.

Той я пусна и отстъпи крачка назад.

— Искаш извинение ли? Добре. Съжалявам, Моли.

— Не искам извинения, а и да исках, тези груби думи не са достатъчни. — Моли се почувства по-смела, след като се намираше на няколко крачки от него.

Когато Улф бе ядосан, изглеждаше по-висок, по-широкоплещест и по-застрашителен.

— Какво, по дяволите, искаш?

Моли изправи гръб, опитвайки се също да изглежда по-висока, но не можеше да се мери с Улф, разбира се. Да се осмели ли да му каже? Щеше ли отговорът ѝ да го изплаши и той да се върне обратно в Ню Йорк? Нищо не можеше да бъде по-лошо от положението, в което бе изпаднала.

— Искам да ме обичаш.

Той би трябвало да се досети. Не би трябвало да почувства тези думи като удар в стомаха. Разбира се, че тя искаше точно това. От самото начало.

— Никога не съм ти обещавал, че ще те обичам.

— Знам.

Тя бе по-красива, отколкото Улф си спомняше, косата ѝ бе станала сякаш по-червена, кожата по-бледа, а той я желал до болка. Той имаше всяко право да я метне през рамо и да я отнесе в спалнята, но знаеше не по-зле от Моли, че това нямаше да се случи.

— За известно време бракът ни вървеше добре. Това, което имахме, бе достатъчно — каза той.

— Вече не е достатъчно — прошепна Моли.

— И защо не, по дяволите?

Моли изглеждаше така, като че всеки момент може да се разплаче, но тя никога не плачеше. Само когато бе погълната от някоя хубава книга, само тогава плачеше. Но точно сега сивите ѝ очи само блестяха повече от обикновено, по страните ѝ избиваше руменина.

Дали се опитваше да скрие сълзите си от него, или бе толкова издръжлива, колкото изглеждаше? Артур, момчето от хотела, бе обвинил Улф, че бе накарал Моли да плаче, но Улф не можеше да повярва, че това е истина.

— Когато се оженихме, аз те обичах — призна тя с тих глас. — И преди това. Дойдох при теб, отдадох ти се, дадох ти всичко, което имах и те обичах. Майка ми и баба ми мислеха, че съм се съгласила да се омъжа за теб само заради осигуреното материално положение, което им бе обещано. Дори и ти мислеше, че съм се омъжила за теб заради парите ти.

— Червенокоске, недей...

— Мразя парите ти — прекъсна го тя. — Дори да ги изгориш всичките, аз пак ще те обичам.

— Червенокоске. — Улф пристъпи крачка напред, но Моли отстъпи назад.

— Остави ме да довърша. Изглежда изобщо няма значение колко те обичам. Ти дори не ми вярваш. Това боли повече, отколкото можеш да си представиш, Улф.

Можеше да си представи. Нещо повече, знаеше. Бе видял болката в очите ѝ. Сега в тях имаше тъга и издръжливост. И сила.

— Казах, че съжалявам...

— Не е достатъчно.

— Не мога да те обичам така, както искаш ти, Моли. И няма да те лъжа и да шепна красиви думи, за да те лаская или да запазя мира между нас.

Той пристъпи крачка напред, след това спря.

— Не мога да ти дам повече, отколкото имам аз самият.

Тя обаче остана непоколебима. Нищо ли не означаваше за нея, че се бе отказал от живота си в Ню Йорк само за да дойде тук? Не

разбираше ли тя колко му струва само да ѝ признае, че има нужда от нея?

Но изражението ѝ не се смекчи.

— Мислиш си, че в сърцето ти няма любов, но аз знам, че не е така. Виждала съм искрици от нея, когато не проявяваш обичайната си студенина. Кажй ми, че ме обичаш Улф.

Не можеше. Бе все едно да сложи главата си на дръвника и да връчи на Моли брадва. Да разголи душата си пред нея, не бе същото, като да разголи тялото си.

— Нуждая се от теб — отвърна той.

Моли поклати глава.

— Искам всичко.

— Не притежавам това, което искаш да ти дам.

— Не е вярно. Намери го, Улф. Не мога да живея така, да те обичам толкова силно и през останалата част от живота си да се чудя дали на близкия ъгъл чака някоя Адел или ми предстои поредното изпитание във вярност.

Улф искаше да я попита дали вече носи детето му, но не можеше. Не още.

— Това, което имаме, е почти идеално, Червенокоске. — Улф прокара пръсти през косата си. Трябваше да направи нещо, за да не се пресегне и да не я хване. — Страст, забавления. Почти идеално.

— Искам всичко да е идеално — прошепна Моли, след което мина тичешком покрай него. Можеше да се пресегне и да я хване, да я накара да го погледне в очите и да му каже, че отхвърля всичко само защото не е идеално. Но не го направи. Улф уморено се отпусна на стола, в който тя бе седяла. Столът все още пазеше нейната топлина и лекия мирис на любимия ѝ сапун.

Бе очаквал, че Моли ще е ядосана, знаел бе, че няма да му е лесно и ще трябва да води борба, за да си върне това, което бяха имали помежду си, но не бе очаквал, че Моли ще е толкова непреклонна.

Когато отпусна ръце от двете страни на стола, докосна кошничката и сгънатия плат вътре. Моли го бе напъхала припряно в кошничката, когато го бе видяла. Може би шиеше бебешки дрешки?

Улф взе внимателно плата и го разстла на коленете си. Внимателно разгъна краищата. Това не бе бебешка дрешка. В средата на покривката бе избродирано копринено дърво. Колко подходящ

символ. Това му напомни за тяхната среща в гората, за дърветата, зад които се бе крил, за да я наблюдава незабелязано.

Цветята по края бяха жълти и сини, точно като дивите цветя, които ѝ бе подарил, опитвайки се да я съблазни. Улф прокара пръсти по имената им, които тя бе избродирала толкова красиво от двете страни на дървото. В средата, под дървото, Моли бе избродирала датата на сватбата им с малки, изящни бодове.

— Добре дошли вкъщи, сър.

Улф бавно вдигна глава. Ларкин никога не се променяше. Възрастта не му личеше, той беше най-стабилният човек във Ванора Пойнт. На устните на Улф напираше язвителен отговор, но той го преглътна.

— Благодаря, Ларкин.

Като че изненадан от любезния отговор, застаряващият иконом вдигна учудено вежди и понечи да излезе от стаята.

— Ларкин — извика остро Улф и икономът отново пристъпи напред с леко кимване.

— Какво мога да направя за вас, сър?

Улф сгъна внимателно покривката и я върна обратно в кошничката.

— Някога бил ли си женен, Ларкин?

Този личен въпрос очевидно изненада много икономом. Очите му се разшириха и зае още по-скована стойка. Това бе изненадващо, тъй като Ларкин бе известен със своята безстрастност.

— От дете живея тук, но никога не съм те чул да споменаваш семейството си.

Ларкин си пое дълбоко дъх.

— Бях женен, но това бе много отдавна, когато бях млад.

— А деца имаш ли?

— Четири.

— Чудесно — отвърна Улф, което изненада още веднъж стария човек. — Разкажи ми за жена си.

Този разговор караше обикновено невъзмутимия Ларкин да се чувства доста неудобно.

— Тя беше много красива и добра, чудесна майка.

— Беше? — усмивката на Улф угасна.

— Тя почина при раждането на най-малкия ни син.

— Съжалявам. — Улф се почувства като истински негодник, че напомни на Ларкин за загубата му. — Не исках да проявявам излишно любопитство.

Ларкин не направи опит да излезе от библиотеката, но стоеше до вратата, за да може да долови всеки възможен шум отвън.

— Това се случи много отдавна, сър, още докато бяхте съвсем малко момче.

— А къде са сега децата ти?

— Ана е омъжена и има свои деца, сър. Живее близо до Бостън. Хари и Джордж се преместиха на запад преди няколко години, а Рос живее в Бангор. Там разбива собствен бизнес. — В гласа му имаше тъга.

— Защо никога не съм се срещал с тях?

Ларкин така погледна Улф, като че ли си бе загубил ума. Нито веднъж Улф не бе питал никого от персонала за личния му живот. Улф дори не знаеше имената им, докато Моли не му ги бе казала.

— След като жена ми умря, те отидоха да живеят при сестра ми.

— Кога ходеше да ги видиш?

Ларкин изглеждаше много смутен, но Улф трябваше да знае.

— Баща ви беше много щедър с мен, сър. Всяка година прекарвах с тях Коледа и по една седмица всяко лято.

Една седмица и Коледа. Не беше достатъчно. Ларкин почти не бе виждал децата си, докато са растели. Така, както и Улф нямаше да вижда своите, ако се придържаше към първоначалния си план.

— А сега?

— Сър? — Ларкин отново вдигна вежди.

— Кога за последен път си ходил в Бостън, за да видиш внуците си?

Старият човек се изчерви от смущение и впи поглед някъде над главата на Улф.

— Преди три години, сър.

— Преди три години? — хлъцна Улф и поклати глава. — Така не може, Ларкин. Знаеш, че можем да оживеем и без теб.

— Да, сър.

— Можеш да тръгнеш следващата седмица — продължи Улф със същия студен и делови тон, с който бе сключил сделката в

стоманолейярната с Кларънс Иънг. — Преди да е настъпила истинската зима. Две седмици ще бъдат ли достатъчни?

— Да, сър.

— А през пролетта, мисля, един месец отпуска е съвсем в реда на нещата. Искате ли да видите Дивия Запад, Ларкин?

— Да, сър, но... — Съвсем необичайно за него, Ларкин започна да заеква.

— Не искаш да отидеш? — Чак сега Улф се сети, че след толкова години, Ларкин може да не е в добри отношения със синовете си.

— Не е това, сър. Просто през всичките тези години съм се грижил за домакинството на тази къща и...

Улф улови тревогата на иконома си и веднага разбра причината.

— И се страхуваш, че когато се върнеш, ще намериш всичко съсипано?

— Да, сър — въздъхна Ларкин.

— С малко помощ, Моли ще бъде в състояние да управлява добре това домакинство. Тя се учи бързо.

— Благодаря ви, сър.

Споменавайки името на жена си, Улф отново се сети за собствените си проблеми.

— Как беше мисис Тревелиън, откакто се върна от Ню Йорк? — попита внезапно Улф.

— Питате как се е чувствала душевно или се интересувате от физическото ѝ състояние, сър?

— И двете.

— Бе доста мълчалива, но не я познавам достатъчно добре, за да кажа дали това е необичайно.

— Необичайно е — измърмори Улф.

— Изглежда необичайно загрижена да създава проблеми в домакинството, с... както казва тя, да се изпречва на пътя. Настоява да ме нарича мистър Ларкин, макар че само Ларкин е съвсем достатъчно. — Ларкин си пое дълбоко дъх. — Физически, трябва да кажа, че е съвсем здрава. Никога не съм виждал една жена да яде толкова много и въпреки това да е толкова слабичка и пъргава като сърна.

Улф се усмихна на краткото описание. Ларкин бе свършил работата си. Един от въпросите, които бяха измъчвали Улф, бе получил отговор.

— Кажи ми, Ларкин. Случайно да си ми изпращал един плик преди около седмица? С няколко листа смачкана хартия.

Ларкин отново бе надянал безстрастната си маска и вдигна учудено вежди.

— Страхувам се, че не знам за какво говорите, сър.

С едно махване на ръката Улф отпрати иконома. Когато той излезе в коридора, Улф се усмихна.

— Благодаря ти, Ларкин.

Бе почти сигурен, че долови едно слабо „Няма защо, сър“, докато вратата се затваряше.

Моли крачеше из стаята, а погледът ѝ не изпускаше заключената врата, която разделяше спалнята ѝ от тази на Улф. Бе се изразила съвсем ясно. Докато Улф не признаеше, че я обича, техният брак не значеше нищо.

Но ако той дойдеше при нея, тя нямаше да е в състояние да му се противопостави. Познаваше тялото си твърде добре. Той можеше да пробие защитата ѝ само с едно докосване, с нежна целувка...

Но ако я видеше съблечена, Улф щеше да разбере, че тя носи наследника, които той очакваше от нея. Промените в тялото ѝ бяха съвсем незначителни, но Моли бе сигурна, че Улф щеше да забележи леко подутия ѝ корем, леко наедрелите ѝ гърди.

Съществуваха някои кратки, чудесни моменти, когато бе вярвала, че той наистина я обича. Виждаше го в очите му, чувстваше го в допира му... но ако бе истина, защо той не искаше да ѝ го каже?

Докато размишляваше, бравата на вратата помръдна леко. Моли очакваше Улф да започне да тропа по вратата и да настоява да влезе. За миг настъпи тишина и Моли почти повярва, че Улф се е отказал.

Внезапно с ужасен трясък вратата се отвори, последвана от ботуша на Улф, който в следващия миг тупна на пода.

Моли очакваше да види лицето му, разкривено от гняв, но вместо това там бе изписана познатата дяволита усмивка.

— Никога повече не ме заключвай, Червенокоске. От това няма да има полза. — В гласа му не се долавяше дори намек за гняв.

Моли прокара език по пресъхналите си устни и отстъпи крачка назад. Озова се точно до леглото.

— Ти си моя жена — продължи Улф с дълбок глас. Усмивката му бързо угасна.

— Знам — прошепна Моли.

— И ще ми дадеш каквото поискам — допълни той.

— Аз няма...

— А това, което искам сега, е целувка за лека нощ.

За това Моли нямаше отговор и само затаи дъх, докато Улф приближаваше бавно. Когато застана пред нея, я погали по страната с обратната страна на ръката си.

— Счупи вратата само за една целувка за лека нощ? — попита Моли, докато той бавно навеждаше устни към нейните.

— Да.

Отговорът му бе страстна въздишка. Изминало бе толкова време, целувките му ѝ липсваха много. Моли почувства как се предава на сладката магия, докато Улф я държеше здраво в прегръдките си. Той задълбочи целувката, притисна я към себе си, като я накара да почувства възбудата му. Моли почувства слабост в коленете си, по тялото ѝ се разляха сладостни вълни и това само от една целувка. Не можа да потисне сподавения стон, който се изтръгна от гърдите ѝ, а тялото ѝ несъзнателно се притисна към неговото. Ръцете ѝ обгърнаха кръста му и се спряха на широкия му гръб. Изпитваше нужда също да го държи в прегръдките си.

Не бе могла да му каже този следобед, но той ѝ липсваше много. Улф я пусна с очевидно нежелание. Устните му се отделиха от нейните, след което се върнаха отново за бърза целувка. Ръцете му бавно отпуснаха прегръдката. След това той вдигна брадичката ѝ, така че тя бе принудена да го погледне в очите.

Ако искаше да докаже, че тя е безсилна срещу него, бе успял напълно. Моли болезнено го желаше, изобщо не ѝ достави удоволствие фактът, че видя болката си отразена в очите на Улф.

— Кажи ми — прошепна той, — че това не беше идеално.

Като каза това, той я пусна, отдалечи се от нея и излезе от стаята, без да погледне назад нито веднъж. Моли се отпусна на леглото.

Улф се приготви да прекара нощта, седнал в любимия си стол, с пура в едната ръка и чаша бренди в другата. Камината беше запалена, тъй като нощите бяха студени.

Улф вече не се съмняваше, че Моли е бременна. Беше се закръглила едва забележимо, а гърдите ѝ бяха малко по-големи, отколкото преди. За това паметта му не го лъжеше, бе сигурен.

Беше му необходимо цялото самообладание, за да я целуне и след това да си отиде. Особено когато бе дяволски сигурен, че и тя го желае не по-малко от него.

Ако я съблазнеше сега, тя никога нямаше да му прости. Първо трябваше да ѝ докаже, че това, което имаха, беше достатъчно, че нещата не можеха да бъдат такива, каквито ги желаше Моли.

Улф обърна поглед към празното легло, което бе много по-удобно от стола, на който седеше в момента, но не можеше да си наложи да си легне сам. Нямаше да може да заспи без Моли, сгушена до него. Откакто тя го напусна, нито една нощ не бе спал добре.

Улф допуши пурата си, отпи от брендито си и се заслуша в пукането на огъня и тихите движения в стаята до неговата. Стъпки по пода, въздишка, шум от тяло, което се върти неспокойно в леглото. Моли не можеше да намери спокойствие, също като него.

Удобство. Спокойствие. Трябваше да я убеди, че единственото удобство и спокойствие за нея бе в прегръдките му.

Нямаше да бъде лесно и може би щеше да отнеме повече време, отколкото си бе мислил, но Моли щеше да дойде при него.

Улф заспа на стола си с усмивка.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

След една ужасна и безсънна нощ, Моли стана и се облече тихо. Слънцето едва се бе показало на хоризонта, но тя отдавна бе будна и умираше от глад.

Докато закопчаваше светлосинята си рокля, Моли не откъсваше поглед от вратата, която разделяше спалнята ѝ от тази на Улф, като не изключваше възможността той да се появи всеки момент широко усмихнат с изискването да получи целувка за добро утро.

„Кажи ми, че това не е идеално.“

Ако Улф запазеше дистанция, може би тя би могла да държи на своето. Дълбоко в себе си Моли знаеше, че ако той продължеше да я докосва, тя със сигурност щеше да изгуби тази битка.

Мистър Ларкин чакаше в подножието на стълбата, като че ли бе знаел, че Моли ще стане рано.

— Добро утро, мистър Ларкин — поздрави го Моли, докато слизаше по стълбите.

— Добро утро, мадам. — Когато поздравяваше, той винаги бе далечен и студен. Официален. — Ще кажа на готвачката веднага да ви донесе закуската.

Ларкин се отправи към кухнята, като се движеше сковано, изпълнителен, както винаги. Откакто се бе върнала във Ванора Пойнт, Моли се хранеше добре, особено сутрин. Освен леката заобленост на корема ѝ и чувствителността на гърдите ѝ, силният ѝ апетит бе единственият признак за състоянието ѝ. Все още не страдаше от гадене сутрин или от ужасната умора, които бяха измъчвали Стела. Закусваше с чай, яйца, хляб и шунка и после още чай и хляб. Мистър Ларкин винаги беше до нея. Когато чинията ѝ се изпразваше, той я взимаше и ѝ донасяше още храна. Дори да намираше за необичаен огромния ѝ апетит, не правеше никакви коментари. Дори не вдигаше въпросително вежди.

Моли не можеше да застане лице в лице с Улф. Не още. Имаше нужда да събере сили и самообладание, да си напомни отново защо

изискваше повече, отколкото съпругът ѝ желаше да ѝ даде. Животът ѝ съвместният им живот зависеше от това.

— Мистър Ларкин — каза тя, почувствала се по-добре, след като бе взела решение. — Днес ще отида в Кингспорт. Ще имаме ли нужда от нещо от магазина на мистър Маккен?

— Не мисля, госпожо. Едва вчера Уили ходи в града за продукти. Ако ми кажете кога ще се пригответе да тръгнете, ще го накарам да впрегне каретата.

— Няма нужда — отвърна рязко Моли. — Ще тръгна пеша.

Единственият признак, че мистър Ларкин бе изненадан, бе, че очите му леко се разшириха.

— Пътят е доста дълъг, госпожо, бих ви предложил...

— Не — прекъсна го Моли, като стана от стола. — Разходката ще ме освежи.

Дали мистър Ларкин въздъхна, или така ѝ се бе сторило? Когато той ѝ обърна гръб, Моли почти бе готова да повярва в това.

Разходката щеше да ѝ се отрази добре, също и посещението при майка ѝ, при Хана и Стела. Ако внимателно разчетеше времето си, щеше да се върне точно преди да се стъмни, ще вечеря бързо и ще си легне рано под предлог, че е уморена.

Както и да го погледнеше, планът ѝ бе добър.

Моли взе червеното си наметало и излезе от спалнята, като се движеше бавно и тихо, за да не събуди Улф. Коридора и стълбите измина буквално на пръсти.

Спря се пред вратата на библиотеката. Шърли лъскаше дългото бюро, където Моли бе започвала всичките онези недовършени писма до Улф. Когато прислужницата вдигна глава и забеляза Моли, подскочи уплашено.

— О! — Шърли постави ръка на сърцето си. — За миг помислих, че е той.

— Той?

— Мистър Тревелиън.

Шърли наистина бе срамежлива и боязлива, но присъствието на Улф буквално я караше да изпада в ужас.

— Шърли. — Моли влезе в стаята. — Да не би някога мистър Тревелиън да е казал или направил нещо, което да те плаши?

Моли знаеше какъв ще бъде отговорът, дори преди момичето да поклати отрицателно глава.

— Не, госпожо. — Шърли сведе поглед към бюрото и продължи неохотно да лъска.

— Тогава няма причина да примираш от страх всеки път, когато съпругът ми влезе в стаята. — Моли замълча, преди да каже още нещо в защита на Улф.

— Вие... ще ме уволните ли, госпожо? — Шърли продължаваше да върши работата си и не смееше да вдигне поглед, а Моли й се усмихна, опитвайки се да успокои срамежливото момиче.

— Няма причина да се страхуваш от мистър Тревелиън.

— Но той изглежда толкова страшен, пък и историите, които...

— Всички те са измислица, клюки Шърли.

Усмивката на Моли угасна.

— Да, мадам. — Шърли отново впи поглед в бюрото.

— Но ще ти разкрия една тайна — продължи тихо Моли, като се приближи до бюрото. — Която не е клюка, а факт.

Шърли вдигна към Моли бледото си лице. Бюрото ги разделяше, затова Моли облегна ръце на него и се приведе напред.

— Под тази намръщена физиономия, зад тези широки гърди...

Шърли цялата се изчерви.

— ... там бие сърце на едно момче. Един пакостник, който изобщо не е пораснал. Той е едно голямо дете.

— О!

— И никога не би наранил, когото и да било, без значение какво се говори за него. — Моли се отдръпна от бюрото. — Няма причина да се страхуваш.

Моли не знаеше дали обясненията й биха помогнали на Шърли, но ако Улф трябваше да остане във Ванора Пойнт дори и за кратко, щеше да бъде добре персоналът му да не подскача от страх всеки път, когато той влезе в някоя стая.

— Ще се върна късно — заяви Моли, излизайки от библиотеката.

Когато излезе от къщата и затвори входната врата, Моли се почувства, като че ли осъществяваше трудно бягство.

Това бе просто сън, напомняше си Улф, докато тичаше към скалата и към жената, която стоеше там. Чувстваше краката си като от

олово, едва успяваше да се движи, независимо какви усилия полагаше да я достигне.

Жената се обърна към него и той с ужас забеляза как бледото лице на Джийн стана червено. Детето в ръцете ѝ също се промени. От едно безлико гологлаво същество, малкото се превърна в дете с червена коса, като тази на Моли и със зелени очи като тези, които виждаше всяка сутрин в огледалото.

Това е само сън, казваше си Улф, но тревогата му прерастваше в ужас, докато се опитваше да достигне жената и детето. Сънят се бе променил, може би и изходът щеше да бъде различен. Може би този път щеше да достигне скалата навреме, за да ги спаси.

Трябваше да ги спаси. Това бе Моли и тяхното дете. Тя бе застанала на ръба на скалата, гледаше към него, а очите ѝ бяха ведри и спокойни.

Тя му се усмихна и за миг Улф разбра, че всичко ще бъде наред. Моли нямаше да скочи, нямаше да направи това, както бе сторила Джийн. Моли нямаше да скочи, защото го обичаше, обичаше и детето им.

Моли не скочи. Падна. Краката ѝ просто се подхлъзнаха и тя изчезна заедно с детето, което продължаваше да стиска в прегръдките си, зад ръба на скалата.

Улф се събуди изведнъж, като скочи от стола, на който бе заспал само преди няколко часа.

Сърцето му биеше лудо, цялото му тяло бе плувнало в пот, което не бе нормално за такава студена сутрин. Стаята бе окъпана в слънчеви лъчи, но бе студено.

Улф се изправи рязко, като се опита да прогони кошмара. Образите обаче не искаха да изчезнат, дори когато затвори очи и си напомни, че Моли спи в другата стая.

Не разбираше защо, но трябваше да я види. Само един поглед щеше да бъде достатъчен. Улф тихо отмести вратата, която бе счупил предната вечер. Надяваше се, че Моли все още спи и никога няма да узнае за необичайното му поведение.

Вратата се отвори само няколко инча, достатъчно, за да може Улф да види леглото. Слънчевите лъчи падаха върху празното легло и той отвори напълно вратата, за да се увери със сигурност, че Моли не беше в стаята. Вътре царуваше абсолютна тишина, която му

подсказваше, че съпругата му не е там, но Улф въпреки това се отправи към банята. Просто за всеки случай. Залепи ухо на вратата, ослушвайки се за леко движение или плискане на вода, нещо, което да му подсказже, че Моли е вътре.

Нищо. Отвори вратата, за да се увери, че е прав.

Докато Улф обличаше обикновени дрехи, които предпочиташе да носи във Ванора Пойнт си каза, че това, което го бе обезпокоило, бе само сън. Казваше си, че просто бе изморен, защото постоянно мислеше за Моли. Нейното лице се бе появило на мястото на това на Джийн в стария кошмар, защото бе заспал, като мислеше за Моли.

Ларкин не чакаше в подножието на стълбите, един добър знак. Може би сервираше закуската ѝ или я наблюдаваше по своя тайнствен начин, както се изразяваше Моли.

Трапезарията беше празна. Ако Моли бе закусила, след нея приборите бяха вдигнати и масата бе почистена. Улф застана на вратата и се ослуша, опитвайки се да долови някакъв шум, който би му подсказал къде е жена му. Тя със сигурност бе някъде в къщата. Тъй като не чу нищо, Улф реши да провери в библиотеката. Ако Моли седеше на стола си и четеше или бродираше, нямаше да издаде нито звук.

НЯМАШЕ ЗА КАКВО ДА СЕ ПРИТЕСНЯВА.

Прислужницата стоеше на един висок стол и бършеше прах от лавиците с книги и когато изви глава и го погледна, Улф очакваше, че от страх ще падне от нестабилната си опора. Въпреки това, поне сега, момичето не изпищя уплашено. Всъщност гледаше го право в очите.

— Добро утро, мистър Тревелиън — поздрави го тя тихо, но гласът ѝ изобщо не трепна. — Имате ли нужда от стаята? Мога да довърша по-късно.

Шърли понечи да слезе, но Улф вдигна ръка и я спря.

— Просто търся жена си.

— О! — прислужницата — дали се казваше Шърли? — отново го погледна в очите. — Мисис Тревелиън замина и ще отсъства през целия ден.

— Замина къде? — Не би трябвало да изпитва такъв страх при тези обикновени думи.

— Не каза, сър. — Шърли го гледаше странно, като че го виждаше за пръв път. — Наистина, госпожата каза, че ще се прибере

късно. Предполагам, че Ларкин би могъл да знае къде е отишла.

От Моли нямаше и следа, от Ларкин също. Разумът му подсказваше, че няма от какво да се страхува толкова, но въпреки това се отправи към скалата.

Зад ръба на скалата океанските вълни с рев се разбиваха в брега. Улф винаги бе обичал силата и красотата на океана, величествената гледка, която се разкриваше пред погледа му. Беше израснал, играейки на ръба на същата тази скала, мечтаейки да тръгне по стъпките на прадядо си, първия Улф Тревелиън, безстрашния пират.

Колко дни бе прекарал тук, мечтаейки си да избяга от скучния живот при баща си, като отплува по море? Колко нощи бе съзерцавал луната над океана, като вярваше, че на света няма нищо по-хубаво?

Имаше време, когато вярваше в това, но от седем години избягваше скалата и гледката, която се откриваше от нея. Когато достигна ръба, Улф погледна надолу. Знаеше, че Моли не беше там, че страховете му са просто спомени от един сън, който не искаше да избледнее, както би трябвало да стане, но въпреки това чувстваше нужда сам да се увери.

Вълните се разбиваха в острите скали, които бяха на повече от сто и петдесет фута под него. По тях оставаше бяла пяна. При тази гледка Улф изпусна шумно въздуха от гърдите си.

Разбира се, Моли не беше тук. Не бе очаквал да види тялото ѝ разбито върху скалите. Само проклетия кошмар го бе накарал да дойде тук.

Улф обърна гръб на океана, ядосан на себе си за това, че бе позволил съмненията му да го доведат до това състояние. За това, че бе позволил Моли да стане толкова важна част от живота му. За това, че се нуждаеше от нея.

Защо Моли настояваше той да ѝ признае любовта си? Защо да ѝ разголва душата си? Моли беше единственият човек на този свят, който можеше да го унищожи и ако той имаше изобщо някаква гордост, трябваше да опакова нещата си и да се изнесе, преди тя да се върне във Ванора Пойнт.

Улф дори за миг не се замисли над такава възможност.

Когато Улф зави зад къщата, пред погледа му се откри странна гледка — Ларкин бързо вървеше по пътеката към къщата, разрошен и с размъкнати дрехи. Вратовръзката му беше разхлабена,

стоманеносивата му коса бе разрошена от вятъра и стърчеше във всички посоки.

Когато икономът дойде по-близо, Улф забеляза още необичайни неща. Потта се стичаше обилно по зачервеното му лице. Той никога не бе виждал Ларкин да се поти.

— Всичко наред ли е, Ларкин? — извика Улф, докато Ларкин приближи до входната врата.

— Надявам се, сър — отвърна Ларкин, останал без дъх.

— Търся Моли. Виждал ли си я?

Дали наистина Ларкин изруга под нос? Сигурно не.

— Мисис Тревелиън отиде в Кингспорт да посети майка си и приятелките си.

— И ти отиде с нея?

— И така може да се каже, сър.

Улф се усмихна, най-накрая се беше досетил.

— Последвал ли си я?

— Да, сър. — Ларкин си пое дълбоко дъх. — Само докато стигна покрайнините на града.

Икономът оправи вратовръзката си и прокара пръсти през косата си с такъв израз на лицето, сякаш бе истинско богохулство да влезе в къщата по този начин.

— Тя видя ли те?

Ларкин хвърли на Улф поглед, пълен с отвращение.

— Разбира се, че не, сър.

Улф погледна към пътя, който водеше към Кингспорт. Искаше да види Моли, имаше нужда от нея, но нямаше намерение да подложи себе си или нея на изпитанието да застане лице в лице с жителите на този малък град, който никога нямаше да му прости.

— Преди да излезе от къщата, мисис Тревелиън каза ясно и точно, че ще се върне късно следобед.

Ларкин бе успял да приведе външността си в ред, доколкото му бе възможно. Последните думи икономът каза с онази професионална безстрастност, която бе усъвършенствал в течение на годините.

— Благодаря ти, Ларкин.

— Просто си върших работата, сър — отвърна Ларкин, като влезе в къщата, движейки се почти настрани, така че да не обръща гръб на

Улф. — Не искам да бъда прекалено безочлив... — Ларкин се поколеба.

— Продължавай.

Старият човек въздъхна и хвърли тревожен и уморен поглед към Улф.

— Правите работата ми изключително трудна, сър.

— Така ли? — Улф кръстоса ръце пред гърди, но Ларкин изобщо не изглеждаше уплашен.

— Да, сър.

За първи път, доколкото Улф можеше да си спомни, Ларкин му обърна гръб и се отдалечи.

В крайна сметка, посещението в Кингспорт бе неуспешно и Моли полагаше всички усилия да не се разплаче, докато вървеше по пътя от Кингспорт.

Моли не можеше да си наложи да каже на никого за бебето. Стела се чувстваше ужасно, болна и изтощена. Моли не искаше първият човек, на когото щеше да каже, да ѝ отвърне със сълзи, а точно така щеше да реагира Стела, ако научеше за бебето. Тя все още не бе убедена, че Моли е в безопасност, като жена на Улф.

Дори не помисли да каже на Хана. Така целият град щеше да научи, а Моли не бе готова за това.

Моли би трябвало да каже на майка си, но Мери изглеждаше толкова щастлива. Мистър Хенсън не се отдели от Мери през цялото време на посещението на Моли. Двамата се държаха за ръце и се усмихваха през цялото време. Дори да им бе казала, че ще има бебе, те едва ли щяха да я чуят.

Докато поемаше по пътя към Ванора Пойнт, Моли трябваше да признае пред себе си, че всичките причини, които изтъкваше да не каже на никого за бебето, бяха само извинения. Пръв трябваше да научи Улф. Така беше най-правилно и най-справедливо. Моли се ядоса на себе си, че мислеше за правата на Улф. Не беше ли хвърлил той всички права на вятъра, когато я бе подложил на онова изпитание с Фостър?

Всъщност, Моли бе простила на Улф за тази постъпка. Вината не бе изцяло негова, че не се доверяваше на хората около себе си. Той

трябваше да ѝ се довери достатъчно, за да ѝ признае, че я обича. Иначе бракът им нямаше да просъществува.

Наистина ли бе толкова глупава да мисли, че в очите му имаше любов? Улф никога не я беше гледал с толкова любов и преданост, както Орвил Хенсън гледаше жена си. Улф я бе гледал със страст, да.

Моли премести кошницата, която ѝ бе дала майка ѝ, в другата си ръка. В кошницата имаше два хляба, хляб, който майка ѝ сама бе изпекла, но не защото се налагаше. Поне за щастието на майка си Моли можеше да благодари на Улф.

Моли хвърли поглед към тъмната гора отдясно. Когато и да погледнеше гората, щеше да си мисли за Улф, за това как се бяха срещнали и как той бе започнал да я изкушава. Толкова лесно се бе влюбила в него, толкова дълбоко го бе обикнала. Каква чудесна миризма на бор и на мускус, който принадлежеше само на гората. Моли никога повече нямаше да вдъхва с пълни гърди този мирис и да не мисли за Улф.

— Какво има в кошницата, Червенокоске?

Моли спря и отправи поглед към сенките на гората. Дали само си бе въобразила или бе чула гласа на Улф? Или просто бе потънала в спомени?

— Улф? — Моли пристъпи колебливо към гората, като надникна между два бора. — Ти ли си, Улф?

Моли долови стъпките му, тежки и бавни, и въпреки че ги чу съвсем отблизо, подскочи от изненада, когато той се появи пред нея.

— Че кой друг да бъде?

Моли изправи гръб и отстъпи крачка назад.

— Какво има в кошницата?

Моли сведе поглед към кошницата и ухапа долната си устна. Това беше нейният Улф. Тук не беше Ню Йорк, игралната зала или луксозният хотел. Улф бе облечен така, както за пръв път го бе видяла — с карирана риза и груби панталони. През рамото му бе праметната същата раница.

— Хляб — отвърна тихо Моли. — Майка ми го праща. Надявам се Хариет да не се обиди.

— Аз имам само твърд хляб и парче осолено свинско — каза Улф с обичаен тон.

Моли вдигна поглед. Какво правеше той? Опитваше се да ѝ припомни колко бързо се бе влюбила в него или се опитваше да започне всичко отначало?

Той се облегна на един висок бор и впи поглед в очите ѝ. В погледа му имаше предизвикателство и Моли разбра, че тази среща бе още една от игрите на Улф, опит да спечели по-силната ръка в техния спор. Но Моли не можеше да си позволи да загуби в тази битка.

Под сенките на дърветата Улф застана на няколко крачки от нея, след това вдигна ръка с дланта нагоре в мълчалива покана.

— Хайде, Червенокоске. — Гласът му бе леко дрезгав, подканващ. — Ела в твоята гора.

Моли мълчаливо поклати глава, но Улф не свали ръката си.

— Направи тази крачка, Червенокоске — прошепна той. — И не забравяй, че познавам всичките ти слабости. Всичките ти пороци. Ти имаш нужда от мен, Червенокоске.

— Обичам те. — Моли направи още една крачка назад, връщайки се отново на пътя. — Това не е порок.

Ръката му бавно се отпусна.

— Това е слабост.

Търпението му се изчерпваше, Моли можеше да почувства това в острата нотка, която долови в гласа му.

— Затова ли ти не... ти не можеш...

Не можеше да го попита. Не искаше Улф да ѝ признае, че никога нямаше да я обикне. Улф се обърна и изчезна от погледа ѝ така внезапно, както се бе появил само минути по-рано. Известно време Моли остана така, впила поглед в гората. Цареше абсолютна тишина, никакъв знак, който да показва, че Улф е наблизо.

Като въздъхна дълбоко, Моли се обърна и пое към Ванора Пойнт.

Улф не пропусна развяващото се червено наметало. Придвижваше се тихо, успоредно на пътя и я наблюдаваше. По дяволите, тя беше упорита като муле. Ако само бе навлязла в гората, ако я бе целунал и се бяха любили тук, на земята, можеше да бъде сигурен, че това изискване да признае, че я обича, щеше да отпадне... евентуално.

Защо Моли настояваше той да разголи душата си пред нея? Защо не можеше просто да приеме това, което имаха и да се задоволи с него,

както правеше той?

Всеки друг мъж би ѝ дал това, което искаше. Три кратки думи. Които обаче можеха да не значат нищо.

Когато къщата изникна пред нея и последните лъчи на слънцето се отразиха в прозорците, Моли ускори крачки. Улф спря, без да откъсва поглед от нея, докато тя тичаше към къщата. Осъзна, че започваше да захладява. Тя бързаше да се сгрее пред камината с чаша чай в ръка, който без съмнение Ларкин вече ѝ бе приготвил.

Защо не можеше просто да ѝ каже това, което тя искаше? „Моли, обичам те.“

Улф знаеше отговора. Не можеше да отстъпи, защото това бе истина. Наистина я обичаше повече, отколкото някога бе мислил, че е възможно. Да ѝ каже това, бе все едно да ѝ предостави сърцето си и тя да го разбие. Все едно да ѝ предостави сърцето и душата си на сребърен поднос, а тя да си играе с тях както пожелае.

Подсъзнателно винаги се бе страхувал, че един ден ще загуби всичко, което имаше. Бизнеса си, дома си, Моли. Един ден тя щеше да разбере каква грешка е направила, като се е омъжила за него и ако трябваше да я гледа как си отива, щеше да го направи с усмивка и саркастична подигравка.

Господи, изобщо не трябваше да става така. Планът му бе премислен толкова добре. Да се ожени за Моли, да ѝ се порадва малко и после той да бъде този, който ще си отиде.

Никога не си бе мислил, че толкова ще се нуждае от нея. И през ум не му бе минавало, че ще се влюби в нея.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Моли загаси всички лампи, така че спалнята ѝ се осветяваше само от отблясъците на огъня в камината и се сви под завивките.

По време на вечерята Улф ѝ се бе усмихвал и бе водил съвсем неангажиращ разговор, но нито веднъж не спомена кратката им среща край гората. Моли се бе опитала да не гледа право в него, докато ядеше вареното говеждо и картофите, но не бе възможно да не поглежда в неговата посока.

Той я наблюдаваше, присвил очи като тесни цепки, като че се страхуваше тя да не види истината в тях.

Под предлог, че се е изморила, Моли се оттегли веднага след вечеря, като остави Улф с неговото бренди и пурите му. Той ѝ пожела шепнешком „лека нощ“ с апатичен глас, но Моли осъзна, че въпреки това го очаква да влезе в стаята с още някое изискване.

Липсваше ѝ това, което бяха споделяли преди. Смехът, страстта, разговорите. Леглото ѝ беше студено, но и вътре в себе си чувстваше студ. Имаше нужда от Улф да запълни тази празнина, да стопли тялото и душата ѝ. Моли изобщо не се изненада, когато счупената врата се отвори рязко със силен замах.

— Събуди се, Червенокоске — настоя Улф, след като влезе в стаята.

Моли подаде глава изпод завивките. Той не носеше нищо, освен панталоните си. Пламъците на огъня осветяваха голите му гърди и арогантното му лице.

— Не спя — прошепна тя.

— Хубаво — отвърна той. — Тук съм за моята целувка за лека нощ.

Това беше на път да се превърне в техния вечерен ритуал. Небеса, как можеше да го понесе?

Преди Моли да протестира, Улф седна в края на леглото. То хлътна леко, което я принуди да се изтърколи към него. Моли се опита да седне, но Улф постави ръце от двете ѝ страни, като я принуди

нежно, но настойчиво да легне отново на възглавницата. Моли не можеше да прочете нищо по безстрастното му лице. Нито усмивка, нито гняв. Отблясъците от огъня танцуваха по това сурово лице, прилично на гранитна скала.

Но ръцете му бяха внимателни, нежни. Пръстите му проследиха бузата и шията ѝ, слязоха надолу към гърдите ѝ. Но не доближи лице до нея.

Той я дразнеше и Моли стоеше, замръзнала, на мястото си. Не можеше да си наложи да му нареди да се маха, да спре да я докосва, не можеше и да поиска от него да свършва по-бързо с целувката.

— Липсваше ми — прошепна той, като премести ръката си по-надолу.

През материята на нощницата, Моли чувстваше топлината на кожата му и лекото му докосване бе толкова възбуждащо, все едно той галеше голата ѝ кожа.

— И ти на мен — призна тя.

Щеше да загуби битката с него. Улф щеше да я люби и те щяха да си възвърнат предишните отношения, когато никога нямаше да бъде сигурна в съпруга си, щяха да споделят удоволствия и забавления, и нищо повече.

Но когато Улф прокара ръка по бедрото ѝ, Моли забрави всичко това. Забрави защо бе настоявала той да ѝ каже, че я обича, когато той всеки ден ѝ доказваше, че се нуждае от нея.

Това бе достатъчно, реши Моли, когато Улф накрая сведе устните си към нейните. Имаха вкус на бренди и Моли с готовност разтвори устни в отговор. Когато обви ръце около врата му и го притисна към себе си, Моли осъзна, че студът в стаята и в душата ѝ си беше отишъл. Всеки инч от кожата ѝ започваше да гори, поне на нея така ѝ се струваше. Тялото ѝ се събуди за живот, както ставаше винаги когато Улф я докосваше. Моли изстена, Улф също. Тя изви тяло към него. Улф плъзна ръка между краката ѝ и я погали. Моли искаше да се възпротиви, когато той премести ръка нагоре към корема ѝ. Щеше ли да разгадае тайната ѝ, преди да бе имала възможност да му каже?

Когато Улф отдели устните си от нейните и вдигна глава, изражението на лицето му се бе смекчило. Моли би искала стаята да е по-добре осветена, искаше да види дали в очите му има любов.

Улф погали корема ѝ и се намръщи.

— Господи, Червенокоске. Ларкин каза, че изяждаш огромно количество храна, но аз не му повярвах. Започваш да дебелееш.

Моли седна бързо в леглото, а Улф стана и се отдалечи.

— Да надебелявам ли?

Но той ѝ обърна гръб.

— Лека нощ, Червенокоске.

Улф се отправи към вратата, без нито веднъж да се обърне да я погледне.

Улф се облегна на вратата и затвори очи. Беше твърде близо. Дяволски близо. След миг щеше да я люби, щеше да загуби контрол над себе си и да ѝ каже това, което искаше тя.

Това нямаше да стане. Моли трябваше да дойде при него. Тялото му болезнено я желаше. Той беше глупак. Посегна към бравата, пръстите му дори се склучиха около нея, докато решителността му се бореше с желанието му.

Моли щеше да дойде при него. Може би дори тази нощ. И в неговото легло тя щеше да признае, че това, което споделяха, въпреки че не бе идеално, бе достатъчно.

Моли реши, че би могла да бъде упорита и трудна като Улф. Бе изминала цяла вечност, преди да заспи миналата нощ, след като я бе погалил, бе я целунал и я бе оставил сама, но тя нямаше да му позволи да разбере това.

Той не трябваше да узнае, че тя се бе свила под завивките, чувствайки се празна и самотна, че два пъти бе ставала от леглото и се бе приближавала към разделящата ги врата.

Ако той не я обичаше, тя винаги щеше да се пита колко време ще измине, преди той да се отегчи от нея. И да се влюби в друга жена. В него имаше любов и ако не я дадеше на нея, със сигурност щеше да я даде на някоя друга. А тя искаше любовта му само и единствено за себе си.

За да успее, трябваше да бъде силна. В противен случай Улф щеше да я съблазни и да я люби и те да се върнат към почти идеалните си отношения и Моли никога нямаше да знае със сигурност. След изминалата нощ Моли разбираше, че ще е невъзможно да вижда Улф,

час след час, ден след ден и да отрича това, което наистина съществуваше между тях.

— Добро утро. — Моли надникна внимателно в кухнята. — Мога ли да вляза?

В кухнята вече се разнасяше чудесен аромат — във фурната се печеше хляб, а на печката се вареше плодово сладко.

— Разбира се — отвърна кратко Хариет и продължи да меси.

— Днес ще посетя баба и се чудех дали е останал от онзи чудесен кейк с подправки. Тя много ще го хареса, сигурна съм.

Хариет се усмихна.

— Останал е половината кейк. Разбира се, можете да вземете колкото пожелаете, госпожо.

Моли все още не можеше да се почувства като господарка на къщата. Слугите ѝ отговаряха с уважение, което не бе спечелила и това я караше да се чувства виновна.

Моли уви голямо парче от кейка в ленена салфетка и напълни една кана с прясна лимонада, след това внимателно ги постави в кошницата.

Баба Кинкейд вече не зависеше от внучката си. За нея се грижеше Емили, сестрата на Ларкин, и при последното си посещение при нея Моли видя, че баба ѝ се чувстваше чудесно. За Моли това посещение беше от особена важност. Имаше нужда да поговори с друга жена. Ако не кажеше на някого за бебето, щеше да се пръсне.

За тази дълга разходка Моли си бе облякла по-стари дрехи бяла ленена блуза с широки ръкави и удобна кафява пола. Времето беше хладно, затова Моли взе червената си наметка и покри с нея раменете си.

— Къде отиваш?

Тъкмо отваряше входната врата, когато този въпрос я накара да се закове на място. Обърна се и застана лице в лице със съпруга си.

Улф сигурно отдавна се бе събудил, изглеждаше спокоен и безстрастен, както винаги.

— Отивам да посетя баба. — Моли отметна назад рамене и се изправи гордо.

Улф я караше да се чувства толкова малка, когато ѝ се мръщеше по този начин. Очите му бавно обходиха тялото ѝ. Моли очакваше да чуе от него думи на неодобрение, тъй като Улф никога не бе харесвал

простото ѝ облекло, а това, което носеше в момента, изобщо не бе подходящо за съпругата на Улф Тревелиън.

— Уили ли ще те откара? — попита той, като очевидно сметна за по-удачно да не прави коментар за облеклото ѝ.

— Не. Имам нужда да повървя пеша.

Улф вдигна учудено вежди, а на лицето му се изписа покровителствено изражение, което я вбесяваше.

— Ще те откарам с каретата.

— Предпочитам да вървя пеша — настоя Моли.

— Тогава ще те следвам — отвърна бързо той. — Само за да съм сигурен, че си в безопасност.

Моли вирна брадичка.

— Забранявам ти — отвърна тихо.

Изглежда, за момент Улф като че ли бе решил да спори с нея, но после се отказа. В продължение на един дълъг момент просто я изпиваше с поглед.

— Кажи ми, Червенокоске — започна тихо той. — Как спа през изминалата нощ?

— Чудесно — отвърна бързо тя, но веднага почувства как се изчервява.

По дяволите, Улф веднага разбра, че тя лъжеше.

— Аз също — отвърна той, подсмивайки се едва забележимо.

Дали искаше твърде много, настоявайки Улф да я обича? Наистина, между тях имаше нещо. Почти идеално.

Моли му обърна гръб, но Улф я спря, като тихо я извика.

— Червенокоске?

Моли отново се обърна с лице към него. Улф не се бе помръднал от мястото си и леката му полуусмивка се бе стопила.

— Няма значение — промълви той, като махна с ръка.

— Знаеш какво искам, Улф — прошепна Моли.

— Не се отклонявай от пътя — настоя той, докато Моли затваряше входната врата.

Улф стоя доста дълго, размишлявайки. Нищо чудно, че Ларкин и онова момче в хотела се бяха подчинили на Моли. Заповедта ѝ бе придружена с широко отворени очи и леко потрепващи устни и никой мъж не би ѝ устоял и не би посмял да ѝ откаже.

Не можеше да даде на Моли това, което тя искаше. Дори да изпитваше към нея любов, не можеше да ѝ го признае. В продължение на седем години не си бе позволил да бъде уязвим, пред никого. По дяволите, той самият ръководеше живота си. Да признае слабостта си пред някого, означаваше да се предложи като жертвено агне.

Никога не бе обичал Джийн, но когато я загуби, това промени целия му живот. Мъже, които бе смятал за приятели, му обърнаха гръб, вярвайки на слуховете. Непознати за него хора го гледаха така, като че ли беше чудовище. Собственият му баща... Улф знаеше много добре, че Пен Тревелиън се съмняваше в невинността на единствения си син. Старият човек си бе отишъл от този свят, питайки се дали Улф бе убил собствената си жена.

Улф никога не бе допускал някого в живота си от онази нощ, докато не срещна Моли. С нейната невинна усмивка и големи очи, с доверието си в него Моли почти бе премахнала влиянието на онези седем години. С любовта си тя заплашваше да унищожи самоконтрола му.

Улф тръгна безцелно из къщата. В редки случаи той позволяваше на спомените да го завладеят, спомени, когато бе истински щастлив в тази къща. Това бе преди смъртта на майка му. Време, когато къщата беше пълна с любов и смях, чести събирания и гости през лятото. Смъртта на Ванора Тревелиън почти бе съсипала живота на съпруга ѝ, който я обичаше толкова много и със сигурност бе съсипала къщата на Тревелиън.

Оттогава къщата се бе превърнала в студен затвор, в който от време на време Улф се връщаше доброволно. Като наказание за многото му грехове. Наказание за грехове, които той никога не беше извършил. За това, че никога не бе могъл да бъде достатъчно добър. Не достатъчно, за да излекува разбитото сърце на баща си и недостатъчно добър, за да бъде съпруг на Джийн, недостатъчно добър, за да обича Моли.

Когато стигна до кабинета си, Улф се намръщи. Нещо се бе променило. Нещо не бе както трябва. В стаята имаше твърде много светлина, а в средата на бюрото му бе поставена ваза със свежи цветя. Извърна поглед към откритите прозорци и забеляза, че тежките завеси бяха отдръпнати и закрепени от страни на прозорците с метални куки.

Картините на стената бяха разместени така, че, когато той седеше зад бюрото си, пред погледа му попадаше красив пейзаж, а не портретът на един негов предшественик със сурово изражение.

Промени, направени от Моли.

Улф бе минал през всички стаи на първия етаж и бе видял подобни промени навсякъде. Цветя, светлина.

Живот.

Моли продължи известно време по пътя, след това пристъпи под хладните сенки на дърветата. Скоро щеше да настъпи зима и за известно време нямаше да може да се разхожда в гората.

Когато дойдеше пролетта, тялото ѝ щеше да бъде твърде голямо и тежко, но през лятото Моли щеше да взима бебето със себе си и отново да посещава баба си.

Беше невъзможно да върви под високите дървета, по слънчевите петна с причудливи форми, без да мисли за Улф. Някъде под тези дървета тя за пръв път го бе целунала, бе го видяла да се усмихва, бе го обикнала.

Това наистина беше достатъчно. Моли не бе очаквала Улф да отвърне на любовта ѝ, въпреки че се надяваше на такъв подарък. Сега Моли го обичаше толкова, че не можеше да понесе да живее с него и той да не я обича. Дали се бе превърнала в онзи тип изискваща жена, какъвто Улф не желаше да има?

Но това не беше чак толкова лошо, особено когато тя с всеки изминал ден се убеждаваше все повече, че в сърцето му има любов. Искаше я за себе си.

Моли толкова ясно си спомняше думите, които Улф бе казал на Адел, сякаш току-що ги бе чула. Той се бе оженил за нея, за да му роди наследници, да държи майките с неомъжени дъщери настрани и когато постигнеше това, щеше да се върне в Ню Йорк и всичко щеше да продължи както винаги.

По някакъв начин той я бе накарал да му прости, но Моли никога нямаше да забрави. Когато бе разбрала, че той я бе измамил, че беше я подложил на изпитание, молейки Фостър да флиртува безсрамно с нея, бе я заболяло много и Моли бе принудена да се изправи лице в лице с факта, че не можеше да живее по този начин — да чака кога Улф ще се

отегчи от нея, винаги да се чуди какви съмнения таи в душата си. Ако не бе изпитвал съмнения, нямаше да я подлага на изпитание.

Прекият път през гората щеше да я отведе точно на пътеката към къщата на баба ѝ и щеше да ѝ спести доста време, но Моли бе потънала в размишления и преди да се усети, навлезе в една част на гората, където дърветата растяха толкова нагъсто, че слънчевите лъчи едва проникваха през клоните им, а игличките в краката ѝ бяха влажни.

Моли спря и погледна в посоката, откъдето беше дошла. Бе настъпила едно клонче и го бе счупила, но никакъв друг знак не показваше откъде бе минала.

Не можеше да се загуби. Не сега.

Моли се опита да се върне по стъпките си, но скоро разбра, че бе невъзможно да върви в права линия, заради гъстата растителност, така че нямаше начин да разбере дали се връщаше на пътя, вървеше напред или навлизаше още по-дълбоко в гората, която се простираше на мили от Кингспорт и Ванора Пойнт.

Моли спря за момент, опитвайки се да се ориентира. Ослуша се, но навред цареше пълна тишина. Отчаяно си пожела Улф да е някъде в тази гора, но знаеше, че той не я чака. Знаейки, че няма друг избор, Моли продължи напред.

Улф доближи къщата на баба Кинкейд, обхванат от нерешителност. Когато излезе от Ванора Пойнт, това му се струваше добра идея, но когато пристигна, вече не мислеше така.

Моли щеше да бъде изморена и той щеше да изпълни съпружеския си дълг да я отведе вкъщи. Нямаше да бъде в състояние да избягва докосванията му, ако стоеше пред него на коня.

Разбира се, трябваше да има предвид и бабата. Тя веднъж вече го бе нападнала с бастуна си. Ако Моли плачеше, изливайки сърцето си на баба си, много вероятно бе да го посрещнат по същия начин.

Улф върза поводите на коня за една подпора, недалеч от вратата на къщата и преди още да успее да почука, вратата се отвори.

— Довел си Моли да ме посети ли? — попита бабата с усмивка, която не показваше лоши чувства от нейна страна.

Сърцето му пропусна няколко удара, когато видя изпълненото с очакване лице на старата жена.

— Тя не е тук?

Усмивката на баба Кинкейд угасна и на лицето ѝ се изписа загрижеността, която измъчваше и Улф.

— Не — отвърна немощно баба Кинкейд. — Не съм виждала Моли от няколко дни.

След миг до възрастната жена застана друга, по-ниска, по-набита и по-млада. Улф знаеше, че тази жена бе сестрата на Ларкин, но единствената прилика между тях бе суровият израз в очите.

— Чуйте — започна Улф бавно. — Знам, че не ме харесвате, но това е сериозно. Ако Моли не иска да ме види точно сега, просто ми кажете, но, за бога, не ми казвайте, че не е тук.

Улф забеляза загрижеността в очите на старата жена.

— Не съм я виждала. Бог да ни пази, наистина ли я няма?

В този миг Улф почувства как го обзема ужас. Няма я. Също като Джийн. Но Джийн бе открита съвсем скоро.

— Моли каза, че идва тук, трябваше да е тук още преди часове. Казах ѝ да не се отклонява от пътя.

— Моли никога не се е вслушвала в съвети — отвърна тихо баба Кинкейд. — Мислиш ли... мислиш ли, че се е загубила? — Сестрата на Ларкин сложи успокоително ръка на рамото на възрастната жена.

По дяволите, наистина се беше загубила. Улф се отдалечи от вратата и извърна поглед към пътеката, където за пръв път бе видял Моли. Изгубена Господи, не можеше да преживее този кошмар отново.

— Ще я намеря! — каза Улф, като се запъти към гората.

— Почакай! — извика баба Кинкейд и Улф се закова на място. Обърна глава и видя старата жена да пристъпва бавно към него, като очевидно с мъка правеше всяка крачка. — Не можеш да го направиш сам. Гората е твърде голяма, а времето ти е малко.

Истина беше. Нямаше време. От тези думи кръвта се смръзна в жилите му. Още в този момент във въздуха се усещаше студ, а след като слънцето залезеше, щеше да стане наистина много студено. Една жена не можеше да оцелее в гората при такъв студ.

— Трябва да отидеш в града и да потърсиш помощ.

— Какво? — Улф впи поглед в старата жена. За пръв път в живота си не знаеше какво да прави.

— Отиди в Кингспорт, провери дали Моли не е променила решението си и не е отишла при Мери и след това събери група мъже

да претърсите гората.

Думите на старата жена бяха силни, но гласът ѝ леко потреперваше. Страх. Улф го разпозна, защото страхът се бе загнездил и в неговото сърце.

— Никой в града няма да ми помогне — отвърна тихо Улф. — Просто ще си загубя времето.

Той отново обърна поглед към гората и извика името ѝ с всичката сила, на която бяха способни дробовете му. Заслуша се тревожно в ехото на собствения си глас и с напрежение зачака някакъв отговор.

Такъв не последва. Нищо.

Сърцето му подсказваше да се втурне напред, да навлезе в гората и да не излезе оттам без жена си... искаше да я вземе в прегръдките си, искаше да ѝ се разкрещи защо не го бе послушала, и се бе отделила от пътя, искаше да ѝ каже, че я обича. Това бе самата истина.

Обичаше я толкова много, че чак се плашеше от този факт. Че щеше да умре, ако я загубеше.

Но една друга част от размътения му мозък му казваше, че баба Кинкейд беше права. Гората се простираше на мили разстояние и до този момент Моли можеше да е достигнала непредвидено далеч.

Не можеше да свърши това сам.

Улф разбърза коня си и скочи на седлото.

— Ако Моли се появи тук, кажи ѝ да остане — каза той.

— Добре.

Старата жена погледна с очакване към него. Всичките ѝ надежди за безопасността на Моли бяха в неговите ръце.

— Ако Моли се появи тук, кажи ѝ, че аз... — Улф преглътна признанието си. Все още не можеше да си наложи да изрече думите на обич. — Няма значение. Сам ще ѝ кажа.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Моли трябваше да стигне къщата на баба си още преди часове. За пръв път, откакто разбра, че се е загубила, Моли се изплаши. Всичко наоколо ѝ бе непознато, не бе преминала нито покрай пътеката, нито покрай потока на Улф.

Като въздъхна дълбоко, Моли се отпусна на земята и взе това, което ѝ бе останало от кейка и лимонадата. Бе вече изяла половината от храната, след като бе разбрала, че не знае изобщо къде се намира. Лимонадата бе прясна и сладка, кейкът бе чудесен.

Наистина ли ставаше по-студено? Моли се уви в наметката си, облегна се на грубия ствол на едно дърво и присви колене до гърдите си. Трябваше да намери начин да излезе от гората, преди да настъпи нощта.

Моли потръпна, повече от страх, отколкото от студ. Баба Кинкейд не я очакваше, а Улф нямаше да се сети за нея, докато не стане прекалено късно. Дори тогава той сигурно ще си помисли, че тя е решила да остане при баба си.

Два пъти бе имала нужда от него, а той и двата пъти не беше при нея. След възмутителното държание на Фостър, за което сега знаеше, че Улф е отговорен, всичко, което бе искала, бе съпругът ѝ да я подържи в прегръдките си. Тя го бе открила с Адел. Въпреки че тогава не ѝ бе изневерил в буквалния смисъл на думата, той я бе предал по друг начин.

Следващия път, след като Робърт Хътн ѝ бе направил предложението си, Моли веднага бе отишла да търси съпруга си и бе открила, че той си е отишъл. Когато тя имаше нужда от утеха, Улф не се мяркаше никъде, тогава защо — дори и в най-необузданите си фантазии — очакваше той сега да я търси?

Моли разбираше, че сама трябваше да намери пътя за вкъщи.

— Е, мъничък Улф — каза тя, като погали с ръка корема си. — Само в каква каша попадна майка ти!

Моли вече бе решила, че ако детето е момче, щеше да го нарече на баща му. Ако беше момиче, предпочиташе името Ванора, името на бабата, която детето никога нямаше да познава.

Вината бе изцяло нейна. Ако бе казала на Улф за бебето, той никога нямаше да ѝ разреши да тръгне пеша. Ако не му бе забранила да я последва, със сигурност сега нямаше да се намира самичка насред гората.

Въпреки ужасния навик на Улф да липсва точно тогава, когато имаше нужда от него, в някои случаи той наистина бе много загрижен. Разбира се, само след миг можеше да придобие онова студено изражение, като я караше да се чуди дали изобщо се интересува от нея.

Моли отхапа парче кейк, след това отпи глътка от лимоната. Въпреки че все още бе гладна, уви останалият кейк и го върна в кошницата. Не знаеше колко време ще остане в гората.

Стана твърде студено и Моли не можеше да стои повече неподвижно, затова се изправи и се огледа наоколо. Около нея имаше само борове, сенки и ниски храсти. Всичко изглеждаше едно и също.

— Накъде сега, мъничък Улф? — попита тихо тя и пое напосоки.

Лицето на Мери Хенсън отразяваше като огледало чувствата ѝ, точно като лицето на Моли. Улф забеляза изненаданото ѝ изражение, когато отвори вратата, за миг в очите ѝ проблесна страх и после се изгуби: подозрението, което жената не бе в състояние да прикрие.

— Моли тук ли е? — попита мрачно Улф. Не искаше да звучи толкова дяволски изплашен и несигурен.

— Не. — Мери отстъпи назад и покани Улф да влезе.

— Мисля... знам, че Моли се е изгубила. В гората, някъде между Ванора Пойнт и къщата на баба ѝ.

Мери вдигна изумено вежди, но изобщо не изглеждаше разтревожена.

— Е, може би това ще я научи да не се отклонява от пътя.

Улф изпита желание да разтърси жената, но само стисна силно юмруци и си наложи да запази спокойствие.

— Не разбирате ли? Тя се е изгубила!

Улф не искаше да крещи, но всичко в малката къща започна да вибрира от гласа му и Мери се отдръпна уплашено назад.

— Значи просто ще трябва да я откриете — отвърна тя тихо.

Ето откъде Моли бе наследила своята искреност и откритост, вярата, че всичко ще се нареди добре. Улф разбираше, че това бе напълно погрешно. В живота нещата рядко се нареждаха добре.

Нямаше желание да стои тук и да изброява всички опасности, които заплашваха Моли, ако останеше в гората след залез-слънце. Мислено постоянно си ги повтаряше и не можеше да се измъчва още повече, като ги изрече гласно.

Улф не бе изненадан, като откри, че Моли не е при майка си. Знаеше, че тя е в опасност, инстинктивно го усещаше, което го плашеше страшно много. Този факт го плашеше не по-малко, отколкото фактът, че Моли се бе загубила.

За негова изненада Мери Хенсън му се усмихна.

— Ще я намерите.

— Откъде сте толкова сигурна?

Улф искаше тя да му даде някакво уверение, нещо ясно и сигурно.

— Моли има безпределна вяра във вас — призна Мери. — До скоро не разбирах това. Може би все още не го разбирам напълно.

— Защо?

Улф погледна изпитателно жената, която бе ридала сърцераздирателно, когато дъщеря ѝ се женеше за него.

— Не мога да отговоря на този въпрос, не повече, отколкото мога да кажа защо ви обича.

Улф поклати глава. Всичко тръгна наопаки. Моли трябваше да бъде в безопасност, щастлива, трябваше да се влюби в някой, който можеше да ѝ каже, че я обича, без да се страхува толкова дяволски много.

Боже господи, какво беше това? Страх ли?

— Мисис Хенсън. — Улф погледна майката на Моли в очите и видя там самата Моли. — Моли споменавала ли е нещо... че ще има бебе?

— Не. Наистина ли е бременна?

Улф отново поклати глава.

— Не знам. Помислих си, че може би...

— Тревожете се и за бебето, нали?

Мери Хенсън хвана ръката на Улф в желанието си да го успокои.

НЕ СЕ ПРИТЕСНЯВАЙТЕ. ЩО ЗА СМЕШНО ПРЕДПОЛОЖЕНИЕ!

Съпругът на Мери, Орвил Хенсън, грабна палтото си и придружи Улф до кръчмата, където се събираха обикновено мъжете.

От години Улф не бе стъпвал в Кингспорт, но нищо не се бе променило. Минаващите по улиците го зяпаха открито и когато влезе в кръчмата, за миг се възцари тишина.

Тези хора го мразеха и Улф признаваше, че имат причина. Нямаше да се учуди, ако някой от тях хвърлеше камък по него, както бе станало последния път, когато бе дошъл в града.

Но не бе дошъл сега заради себе си, а заради Моли.

— Имам нужда от помощта ви — каза Улф, като затвори вратата след Хенсън.

Някой, който седеше в дъното, се изсмя високо.

Улф нямаше време да позволява на гнева си да вземе връх, не сега.

— Моли се е изгубила, някъде в гората отвъд къщата на Хелда Кинкейд, и аз... не мога да претърсвам сам. Имам нужда от помощ — повтори той.

Лицата, които се обърнаха към него, бяха дистанцирани, студени, груби лица на мъже, които с мъка изкарваха прехраната си и не изпитваха никакво съчувствие към човек като Улф. Дори и скандалът от миналото да не съществуваше, Улф едва ли щеше да намери приятел сред тях.

— Виж ти! Виж ти! — Гласът, който се разнесе в тишината, вероятно бе на човека, който се бе засмял в началото. Той се изправи, бе облечен в груба червена риза, брадата му бе разрошена, неподдържана. — Какво научаваме? Улф Тревелиън изгубил и втората си жена.

Улф дори не си спомняше как прекоси помещението, сграбчи мъжа за яката и го притисна към стената в желязната си схватка.

— Моли не е мъртва — избухна той.

Лицето на мъжа стана червено, след това лилаво, когато Улф усети ръката на Хенсън на рамото си.

— Остави го — подкани го тихо той. — Ще я намерим и без тяхната помощ.

Улф пусна мъжа, чийто единствен отговор бе, че пое дълбоко въздух и се хвана за гърлото. Хората впиха втренчени погледи в Улф, не смеейки да го предизвикат, докато той се насочваше към вратата, а на лицето му бе изписана решителност. Улф отвори рязко вратата, отчаян, защото си бе загубил времето, идвайки тук и знаейки, че на двамата с Хенсън щеше да им бъде много трудно, дори невъзможно, да намерят Моли.

Когато стигна до прага, отново се обърна към мъжете в кръчмата.

— Ако някой от вас се беше изгубил, Моли щеше да го търси. Тя нямаше да се поколебае, нямаше да се замисли, просто щеше да го направи.

Към него се насочиха смаяни погледи.

— Тя е най-добрият човек, когото вие някога сте познавали. — Нещо в него се пречупи, но той не можеше да си позволи да се поддаде. Не сега. — Освен това тя е по-добрата част от мен. — С тези думи Улф им обърна гръб.

Преди вратата да се затвори зад него, Улф чу тътрене на столове по пода, но не се обърна.

Конят му го отнесе до началото на гората, където преди месеци бе видял Моли да поема по пътеката към къщата на баба си. Хенсън го увери, че около дванадесет мъже ги следват, но Улф нямаше желание да ги чака. Колко време щеше да мине, докато тези глупаци се съберяха и започнеха да претърсват?

Хенсън обеща да организира хората, така че те да се разпръснат като ветрило, а също и да изпрати човек да уведоми Ларкин.

Ларкин щеше да поиска да се присъедини към групата, затова Улф изпрати строги инструкции той да остане в къщата, в случай, че Моли се върне.

Тя със сигурност щеше да бъде много изплашена и Улф искаше тогава да има някой при нея. Решиха сигналът, че са намерили Моли, да бъде два изстрела във въздуха.

След като влезе в гората, Улф не остана дълго на пътеката. Ако Моли бе намерила пътеката, щеше да е в състояние да отиде и при Хелда Кинкейд. Не, тя се беше изгубила някъде тук, разтревожена и уплашена. Само след два часа щеше да се стъмни и да стане още по-студено, тогава щеше да бъде почти невъзможно да я открият. Улф нямаше намерение да излезе от гората без нея.

Улф мина покрай потока, където неуспешно се бе опитал да я съблазни. По това време на годината нямаше диви цветя. В продължение на известно време той вървеше по протежение на потока и когато навлезе в най-дълбоката част на гората, започна високо да вика името ѝ.

Въпреки че не можеше да признае гласно, Улф знаеше, че обича Моли. Обичаше я повече, отколкото бе смятал за възможно. Ако не я намереше, ако не я изведеше със себе си, нямаше да го преживее. В гърлото му заседна буца.

Отново започна да я вика по име, викаше и викаше, но единственият отговор бе ехото.

Мери Хенсън бе казала, че Моли има вяра в него. Улф трудно можеше да приеме този факт. Той не бе имал вяра в нищо и в никого, още от ранното си детство, откакто умря майка му.

Не вярваше на Моли, на постоянните ѝ уверения, че го обича и със сигурност нямаше вяра в себе си.

Улф навлезе още по-дълбоко в гората, воден единствено от инстинкта си. Тя можеше да бъде навсякъде, на мили далеч, или зад най-близкото дърво. На равни интервали я викаше по име, но му отговаряше само ехото от собствения му глас.

— Хайде, Червенокоске — прошепна той, докато навлизаше още по-навътре. — Не ми причинявай това.

Бе минала не повече от минута, когато отново я повика по име и този път му отвърна не ехото. Долови собственото си име, слаб вик, който, изглежда, идваше точно пред него.

Улф затича, като трескаво отмести встрани един нисък клон, и отново започна да вика, още по-високо, и когато Моли му отговори и този път, той разбра, че не се бе заблудил.

Заля го вълна на облекчение, когато видя част от червеното ѝ наметало между сивите дънери на дърветата. Моли също тичаше към него, като отместваше ниските клони и прескачаше храстите, но изведнъж и двамата спряха. Едновременно. Застанали съвсем близо един до друг.

Качулката на Моли бе отметната назад, косата ѝ бе в безпорядък, преплетена с иглички от боровете. Лицето ѝ бе зачервено, но изглеждаше спокойна.

— Ти ме намери — каза тихо тя.

До този момент Улф никога не бе изпадал в ситуация, когато не знаеше какво да каже.

— Казах ти да не се отклоняваш от пътя — отвърна най-сетне той.

— Да, така беше.

Моли сведе поглед към кошницата, която стискаше с двете си ръце. Изглеждаше разкаяна.

Улф взе кошницата, пусна я на земята и принуди Моли да го погледне, като вдигна брадичката ѝ. Никога не бе лъгал Моли, винаги се бе гордял, че е в известен смисъл честен човек, но от такава откровеност болеше.

— Ти скъси живота ми с десет години, Моли.

— Съжалявам. — Долната ѝ устна потрепери леко.

— Организирах група от града, която те търси, всички мъже, които успях да намеря.

Сивите ѝ очи се разшириха от изумление; само като погледнеше в тези очи и можеше да прочете чувствата, които я вълнуват.

— Отишъл си в града заради мен?

— Разбрах, че това е единственият начин, Червенокоске. Боже господи! — Той се предаде и я взе в прегръдките си. — Само като си помислех, че си се изгубила в тази гора, колко студено и тъмно ще е през нощта, разбрах, че не трябваше да ти позволявам да излизаш от къщата сама.

— Но нали ме намери — отвърна тя с успокояващ глас. — Всичко ще бъде наред.

Моли бе прекарала в гората цял ден, изгубена и отчаяна, и именно тя се опитваше да го успокои!

— Обичам те, Червенокоске — каза бързо Улф, преди да се бе отказал за пореден път.

— Не ми казвай това само защото знаеш, че искам да го чуя — прошепна Моли, сгушена на гърдите му.

Улф отново я накара да го погледне.

— Някога да съм ти казвал нещо, което искаш да чуеш?

— Не — усмихна се тя — винаги си бил болезнено откровен с мен.

Моли отново облегна глава на гърдите му.

— Винаги — прошепна Улф.

В продължение на един дълъг миг той просто я държеше в прегръдките си, чудейки се как изобщо си е помислял да я остави да си отиде.

— В последно време не бях толкова откровена с теб — прошепна колебливо Моли. — Не съм те лъгала, просто... не ти казах цялата истина.

Моли взе ръката му и я постави на корема си. Притисне пръстите му към леката заобленост, а на лицето му се изписа усмивка.

— Не съм напълняла, Улф — продължи многозначително Моли. — Това просто е нашият малък Улф.

— Моето първо червенокосо дете. — Улф я целуна нежно, вдигна я във въздуха и я завъртя. Моли се засмя весело, но усмивката ѝ угасна, когато Улф я свали на земята и я целуна страстно. Моли с удоволствие се отдаде на целувката, затова Улф се учуди, когато тя отдели устните си от неговите.

— Улф, скъпи — каза тя, останала без дъх. — Ще ме помислиш ли за ужасно порочна, ако те помоля да ме любиш?

— Тук? — Улф хвърли поглед към сухите борови иглички, нападали по земята.

— Тук! — прошепна Моли. — Сега. В гората, където те намерих.

— Винаги съм си мислел, че аз те намерих — каза той, като положи Моли на земята.

Улф вдигна полата ѝ, освободи набъбналата си мъжественост и с лек тласък проникна в нея. Подложил червената ѝ наметка под тялото ѝ, Улф я люби, както тя бе пожелала.

Това не беше порок. Това, което споделяха, бе красота, блаженство, изпратени им от рая. Моли не притежаваше тялото, душата или сърцето му, а с тяло, сърце и душа бе част от самия него. По-добрата част от него.

Усмихнати двамата се отправиха в посоката, от която бе дошъл Улф. Вървяха един до друг, кошницата на Моли се люлееше леко на ръката ѝ. От време на време Моли трябваше да го следва през някое тясно разстояние между две дървета, но той и тогава не я пусна.

Когато чуха виковете на човек от групата, която претърсваше гората, Улф бързо отговори. Миг по-късно пред тях се появи огромен мъж. В едната си ръка държеше брадва, а в другата — карабина.

Човекът погледна бегло Улф, като дори не се опита да прикрие омразата си и насочи към Моли подозрителния си поглед.

— Добре ли сте?

— Добре съм.

Мъжът насочи дулото на карабината към небето и даде два изстрела. Улф изобщо не хареса начина, по който мъжът държеше брадвата си, докато продължиха да вървят в посока към главния път.

— Сигурна ли сте, мис Моли, че сте добре? — попита я отново великанът, докато бързаха напред, опитвайки се да стигнат пътя, преди да се е стъмнило.

— Съвсем сигурна — отвърна радостно Моли.

— Попитах ви, защото... нали сте омъжена за Улф Тревелиън!

Улф преглътна острите думи, които бяха на езика му. Може би ще трябва да се сблъсква с това през целия си живот. Хората винаги щяха да се чудят защо жена като Моли се бе омъжила за него. Той самият не разбираше защо все пак продължаваше да се усмихва.

— Оценявам усилията ти, Уолъс, както и желанието ти да ме измъкнеш от гората — отвърна Моли, като стисна ръката на Улф. — Но ако си мислиш, че имам нужда да ме спасяваш от Улф, трябва да ти кажа, че се лъжеш.

— Или си закъснял твърде много — добави Улф.

Моли се засмя.

— Твърде много.

ЕПИЛОГ

— Ванора Тревелиън, не се отклонявай от пътеката.

Моли се опита да прикрие усмивката си при думите на съпруга си към най-голямата им дъщеря, но не успя.

На седем години, Ванора бе най-голямата и най-смелата от четирите им дъщери. Тя вървеше право по пътеката към къщата на прабаба Кинкейд, по пътеката, която бе проправил Улф преди години.

Бриджит отметна назад качулката на червената си наметка и непокорните червени къдрици се изсипаха свободно по гърба ѝ, когато се втурна след сестра си. Последва я Мери Джейн, малките ѝ крачета не можеха да тичат толкова бързо. Но безграничната ѝ енергия компенсираше този недостатък.

Малката Адриана, която не беше навършила и три годинки и не можеше да тича след сестрите си, Улф взе на ръце и така продължиха пътя си.

И четирите момичета имаха къдрави червени коси, на които много отиваха червените им наметки, ушити от прабаба Кинкейд и малките кошнички, в които ѝ носеха подаръци. Хляб, избродирана носна кърпичка, рисунка, а в кошничката на Адриана имаше красиво малко камъче.

— Ванора, ти чакай тук — извика Улф, когато видя как голямата му дъщеря изчезва зад завоя.

Момичетата обичаха баща си, но и често го подлагаха на изпитания. Те винаги побеждаваха, защото знаеха, че независимо колко страшно се мръщи или ги заплашва, татко никога нямаше да ги напляска.

Трите момичета изчакаха, докато родителите им ги настигнаха, заедно с най-малката им сестра, която все още наричаха „бебето“. Не за дълго, мислеше си Моли. Може би този път детето щеше да бъде момче, което да наследи името Тревелиън, но изглежда Улф не се безпокоеше за това.

— Ще вървим заедно — нареди Улф. — И всички ще се придържаме към пътеката.

Ванора отново тръгна начело, като неохотно забави крачка.

— Разкажи ми онази история, когато прабаба Кинкейд те е била с бастуна си.

— Не ме е била — запротестира Улф както всеки път, когато момичетата го помолеха да им разкаже тази история.

— Напротив, тя направи точно това — потвърди Моли.

— Тя те е била, защото си искал да се ожениш за мама, нали така?

— Да — отвърна Улф, като се усмихна.

— Но не е успяла да те изплаши — добави Бриджит, като хвърли поглед през рамо с големите си зелени очи. — Нали така?

— Не успя.

Мери Джейн изостана назад.

— Защото си искал да се ожениш за мама.

Улф се усмихна. От години не бе разказвал тази история в буквалния смисъл на думата. Момичетата винаги я разказваха вместо него.

— Точно така.

Адриана прегърна с пълните си ръчички врата му.

— Защото, ако не си се оженил за мама, нямаше да имаш своите червенокоси момичета.

— Точно така.

Адриана започна да се гърчи в ръцете му и Улф я пусна на земята. Ванора все още водеше напред, а другите момичета подскачаха зад нея. Червените им наметки се вееха на вятъра. Улф прегърна Моли през кръста.

— Те толкова приличат на теб — промълви тихо той.

— Но не напълно. — Моли се облегна на рамото на Улф. — Бриджит и Мери Джейн имат твоите очи, а Адриана е много по-висока от другите момичета, когато бяха на нейната възраст. В това също се е метнала на теб. А Ванора...

Точно в този момент Ванора надникна зад едно дърво просто за да провери какво има от другата страна.

— Казвал си ми неведнъж, че истински забавните неща в живота се намират извън пътя...

Улф се намръщи.

— Не ми припомняй.

Ванора непредпазливо навлезе в гората.

— Ванора! — извика Улф и момичето бързо се върна на пътя. —
Дръж Адриана за ръка, докато стигнем до къщата.

Ванора се нацупи, но направи както ѝ бе казано. Кой би казал, че
Улф Тревелиън ще се превърне в такъв стриктен и грижовен баща?

Разбира се, Улф не се бе променил чак толкова много. След ден
като този, след като се бе грижил за момичетата и ги бе наблюдавал
през цялото време, той обикновено беше уморен, но когато всички в
къщата заспяха, тогава идваше ред на една вълнуваща игра на Стрийп
покер с Моли, която прогонваше умората му.

Както ставаше винаги.

Издание:

Линда Джоунс. Големият лош вълк

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Мариета Суванджиева

Технически редактор: Никола Калпазанов

Оформление на корицата: PolyPress

ИК „Калпазанов“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.